Capitolul 1
Neferet

Neferet se trezi cu un sentiment neliniştitor de iritare, înainte de a părăsi de-a binelea acea zonă fără contururi clare aflată la graniţa dintre vis şi realitate, pipăi în jur cu degetele ei lungi şi fine, căutându-l pe Kalona. Dădu de un braţ musculos. Îi mângâie pielea netedă, puternică şi plăcută la atingere. Acea atingere uşoară ca un fulg era de ajuns. El tresări şi se întoarse iute spre ea.

— Zeiţa mea? Avea în voce o asprime dată de somn şi de o dorinţă gata să renască.

O enerva.

O enervau cu toţii pentru că nu erau el.

— Pleacă de aici... Kronos. Fu nevoită să facă o pauză pentru a se căzni să-şi amintească numele lui caraghios şi peste măsură de trufaş.

— Zeiţă, ce-am făcut de nu-ţi mai sunt pe plac?

Neferet îl privi. Tânărul Fiu al lui Erebus Războinicul era întins în pat lângă ea, cu chipul frumos senin şi plin de dorinţă, şi cu ochii lui albaştri, strălucitori în lumina slabă a lumânărilor din dormitor, aşa cum fuseseră mai devreme, când îl privise la antrenament în curtea castelului. Atunci îi trezise dorinţa şi privirea ei îmbietoare îl făcuse să o urmeze de bunăvoie şi să încerce să-i demonstreze în van, deşi plin de entuziasm, că era un zeu nu doar cu numele.

Numai că Neferet fusese deja cu un nemuritor şi, prin urmare, ştia foarte bine ce mare impostor era, de fapt, Kronos.

— Respiri, spuse Neferet şi îl privi plictisită în ochii lui albaştri.

— Să respir, Zeiţă? Îşi încruntă nedumerit fruntea împodobită cu un tatuaj care avea pretenţia să reprezinte un buzdugan cu ghinturi, dar care, pentru Neferet, semăna mai degrabă cu artificiile de 4 Iulie.

— M-ai întrebat ce-ai făcut de nu-mi mai eşti pe plac şi ţi-am răspuns: respiri. Şi încă mult prea aproape de mine. Asta nu-mi place. E timpul să părăseşti patul meu. Neferet oftă şi-l expedie cu un semn al mâinii. Pleacă. Acum.

Aproape că izbucni în râs la vederea privirii lui, care nu ascundea cât de jignit şi de uluit era.

Oare tinerelul ăsta chiar îşi imaginase că-l putea înlocui pe

divinul ei Consort? Impertinenţa unui astfel de gând o umplu de mânie.

În colţurile dormitorului lui Neferet tremurară nerăbdătoare învăluiri de umbre. Deşi nu le luă în seamă, le simţi fremătarea. Îi făcea plăcere.

— Kronos, mi-ai abătut gândurile şi, preţ de-o clipă, mi-ai provocat o oarecare plăcere.

Neferet îl atinse iar, de data asta fără urmă de blândeţe, iar unghiile ei îi lăsară două zgârieturi lungi pe antebraţul voinic. Tânărul răzoinic nu tresări şi nici nu se trase înapoi. Dimpotrivă, tremură sub atingerea ei şi i se înteţi respiraţia. Neferet zâmbi. De când îi întâlnise privirea, ştiuse că unul ca el avea nevoie de durere ca să simtă dorinţă.

— Ţi-aş provoca mai multă plăcere, dacă ţi-ai îngădui-o, răspunse el.

Neferet zâmbi. Scoase uşor limba şi îşi linse buzele, în timp ce-l urmărea cum o priveşte.

— Poate pe viitor. Poate. Deocamdată, îţi cer să pleci şi să continui să mă venerezi, desigur.

— Astfel, ţi-aş putea arăta cât de mult doresc să te venerez din nou. Ultimul cuvânt fu rostit ca o mângâiere, apoi Kronos făcu greşeala de a întinde mâna spre ea.

De parcă ar fi avut dreptul să o atingă.

De parcă dorinţele ei serveau nevoilor şi dorinţelor lui.

Un mic ecou din trecutul îndepărtat al lui Neferet – o perioadă pe care o crezuse înăbuşită odată cu latura ei umană - îşi făcu loc din amintirile îndepărtate. Pe măsură ce prezentul îi era invadat de copilărie, simţi atingerea tatălui ei şi chiar mirosul rânced al răsuflării lui îmbibate de alcool.

Reacţia lui Neferet fu instantanee. Cu un gest la fel de instinctiv ca respiraţia, ridică mâna de pe braţul războinicului şi o ţinu cu palma în sus îndreptată spre cea mai apropiată dintre umbrele care pândeau în ungherele încăperii.

Întunericul răspunse la atingerea ei chiar mai repede decât Kronos. Ea îi simţi răceala de moarte şi savură acea senzaţie, mai ales că îi alungă amintirile care o asaltau. Cu o mişcare nepăsătoare, împrăştie întuneric asupra lui Kronos, spunând:

— Dacă doreşti atât de mult să simţi durere, atunci gustă din focul meu rece.

Întunericul pe care Neferet îl prăvăli asupra lui Kronos

pătrunse cu nesaţ prin pielea lui tânără şi netedă, lăsând tăieturi purpurii în antebraţul mângâiat de ea cu o clipă mai devreme.

El gemu, de data asta mai mult de teamă decât de plăcere.

— Acum să faci ce ţi-am poruncit. Pleacă. Şi ţine minte, tinere războinic, o zeiţă alege când, unde şi cum este atinsă. Să nu mai întreci măsura altădată.

Ţinându-şi strâns braţul însângerat, Kronos făcu o plecăciune adâncă în faţa lui Neferet.

— Da, Zeiţa mea.

— Ce zeiţă? Fii mai clar, Războinicule! N-am chef să mi se dea titluri ambigue.

Răspunsul lui veni imediat.

— Nyx întrupată. Acesta este titlul tău, Zeiţa mea.

Privirea ei îngustată se îmbună. Chipul lui Neferet se relaxă şi fu acoperit de o mască de frumuseţe şi căldură.

— Prea bine, Kronos. Prea bine. Vezi ce uşor e să-mi fii pe plac?

Prizonier al privirii ei de smarald, Kronos dădu scurt din cap, apoi îşi duse la inimă pumnul drept şi spuse:

— Da, Zeiţa mea, Nyx a mea. Apoi se retrase respectuos şi ieşi din cameră.

Neferet zâmbi iar. N-avea nici o importanţă că, de fapt, nu era Nyx întrupată. Adevărul era că pe Neferet nu o interesa să capete rolul de zeiţă întrupată.

— Asta înseamnă că sunt mai prejos decât o zeiţă, le spuse ea umbrelor adunate în jurul ei. Ceea ce conta era puterea - iar dacă titlul de Nyx întrupată o ajuta să capete putere, mai ales în ochii Războinicilor Fii ai lui Erebus, atunci acela era titlul pe care urmau să i-l dea. Năzuiesc însă la mai mult - la mult mai mult decât să stau în umbra unei zeiţe.

Curând avea să fie gata să facă pasul următor, iar Neferet ştia că unii dintre Fiii lui Erebus aveau să fie influenţaţi şi convinşi să fie de partea ei. Nu, nu într-atâţia încât să decidă prin forţa lor soarta unei bătălii, însă destul cât să macine moralul Războinicilor asmuţindu-i unul împotriva celuilalt. Bărbaţii, gândi ea cu dispreţ, sunt păcăliţi aşa de uşor de masca frumuseţii şi a titlului, şi aşa de uşor de folosit pentru propriul meu avantaj.

Gândul îi făcu plăcere lui Neferet, dar nu destul încât să-i abată atenţia şi s-o împiedice să-şi părăsească îngrijorată patul. Îşi înfăşură corpul într-un halat de mătase fină şi ieşi din cameră

în hol. Înainte de a-şi da seama ce face, se îndrepta spre scara care cobora în taiņiţele castelului.

Vălătuci de umbre plutiră în urma lui Neferet, magneţi întunecaţi, atraşi de nelinişstea ei crescândă. Ştia că se mişcă odată cu ea. Ştia că sunt periculoşi şi că se hrănesc cu nelinişstea ei, cu furia şi cu mintea ei fără de odihnă. Cu toate astea, în mod ciudat, găsi în prezenţa lor o oarecare alinare.

Îşi întrerupse o singură dată coborârea. De ce mă duc din nou la el? De ce-i permit să-mi intre în gânduri în seara asta? Neferet scutură capul, ca pentru a scăpa de cuvintele nerostite, apoi vorbi în spaţiul îngust şi pustiu al scării, adresându-se Întunericului care plutea atent în jurul ei.

— Mă duc pentru că aşa doresc. Kalona este Consortul meu. A fost rănit în timp ce mă slujea. E normal să mă gândesc la el.

Cu un zâmbet satisfăcut, Neferet îşi continuă coborârea pe scările în spirală, înăbuşind cu repeziciune adevărul: Kalona fusese rănit pentru că ea îi întinsese o capcană şi o slujise pentru că fusese nevoit.

Ajunse la temniţa săpată cu secole în urmă în partea cea mai de jos a castelului, în solul stâncos al insulei Capri, şi înaintă în tăcere pe culoarul luminat de torţe. Războinicul Fiu al lui Erebus care sta de pază în faţa uşii zăbrelite nu-şi putu ascunde o tresărire de uimire. Neferet zâmbi larg. Privirea lui, în care se amestecau uimirea şi teama, îi confirmă că reuşea din ce în ce mai bine să se întrupeze brusc din umbre şi din noapte. Asta o mai binedispuse, deşi nu suficient cât să-şi îndulcească tonul poruncitor cu un zâmbet blând.

— Pleacă. Doresc să fiu singură cu Consortul meu.

Fiul lui Erebus ezită doar o clipă, dar fu de ajuns pentru ca Neferet să-şi spună că va trebui să se asigure că, în zilele următoare, Războinicul respectiv avea să fie rechemat la Veneţia. Poate din pricina vreunei urgenţe cu privire la o persoană apropiată lui...

— Preoteasă, vă las singuri. Nu uita însă că nu sunt departe, iar dacă ai nevoie de mine, răspund pe dată la chemare. Fără să o privească în ochi, Războinicul îşi duse pumnul la inimă şi făcu o plecăciune - prea puţin adâncă pentru a fi pe placul ei.

Neferet privi cum se retrage pe culoarul îngust.

— Da, şopti ea către umbre. Simt că partenerei lui o să i se întâmple o nenorocire.

Netezi mătasea fină a halatului şi se îndreptă spre uşa închisă de lemn. Neferet trase adânc în piept aerul umed al temniţei. Îşi îndepărtă de pe faţă părul des, roşcat, scoţându-şi astfel la iveală frumuseţea, de parcă s-ar fi pregătit de luptă.

Neferet făcu un semn cu mâna spre uşă şi aceasta se deschise în faţa ei. Intră în încăpere.

Kalona era întins pe jos, direct pe pământ. Ea voise să se încropească un culcuş, însă prudenţa fusese cea care îi dictase ce să facă. De fapt, nu îl ţinea prizonier. Acţiona doar într-un mod înţelept. El trebuia să-şi îndeplinească misiunea dată de ea - aşa era cel mai bine pentru el. Dacă trupul lui îşi redobândea prea mult din puterea de nemuritor, acest lucru l-ar fi abătut pe Kalona de la îndatoriri, lucru cu adevărat regretabil. Mai ales pentru că jurase să-i servească drept spadă în Tărâmul de Dincolo şi să îi scape de neplăcerea pe care le-o provocase Zoey Redbird în acest timp şi în această lume.

Neferet se apropie de trupul lui. Consortul ei stătea întins pe spate, gol, acoperit numai, ca un văl, de aripile sale de onix. Îngenunche cu graţie şi apoi se întinse cu faţa spre el, pe covoraşul din blană pe care poruncise să fie adus lângă el, pentru confortul ei.

Neferet oftă. Atinse obrazul lui Kalona.

Avea pielea rece, ca întotdeauna, dar şi lipsită de viaţă. Prezenţa ei nu-i provocă nici un fel de reacţie.

— Iubirea mea, de ce durează atât? N-ai fi putut să scapi mai repede de un copil nesuferit?

Neferet îl mângâie încă o dată; de data asta, mâna îi alunecă de de faţă pe rotunjimile gâtului, apoi pe piept, şi se opri pe muşchii încordaţi ai abdomenului şi ai taliei.

— Aminteşte-ţi de jurământul făcut şi du-l la îndeplinire, ca să te pot primi iar în braţele şi în patul meu. Ai jurat pe sângele tău şi pe Întuneric că ai s-o împiedici pe Zoey

Redbird să se reîntrupeze, distrugând-o pentru ca eu să pot domni asupra acestei extraordinare lumi modeme. Neferet mângâie iar talia îngustă a nemuritorului căzut, zâmbind în sinea ei. A, şi desigur, tu vei fi alături de mine când voi domni.

Invizibile pentru ochii nătărăilor de Fii ai lui Erebus, pe post de spioni ai Înaltului Consiliu, fuioarele negre ca o pânză de păianjen ce îl ţintuiau la pământ pe Kalona tremurară şi se deplasară, astfel că tentaculele îngheţate atinseră în treacăt

mâna lui Neferet. Distrasă o clipă de răceala lor îmbietoare, Neferet deschise palma spre întuneric şi îi permise să i se înfăşoare în jurul încheieturii şi să-i lase mici tăieturi în carne - nu atât de adânci cât să-i provoace o durere insuportabilă, ci doar cât să-i potolească pe moment nesfârşita sete de sânge.

Aminteşte-ţi de jurământul făcut...

Cuvintele trecură pe lângă ea ca vântul printre ramuri golaşe.

Neferet se încruntă. Nu era nevoie să i se aducă aminte. Bineînţeles că era conştientă de jurământul ei. Întunericul îi ascultase ruga - făcuse prizonier trupul lui Kalona şi îi obligase sufletul să meargă în Tărâmul de Dincolo - şi, în schimb, ea se învoise să sacrifice viaţa unui fiinţe nevinovate pe care Întunericul nu reuşise să o corupă.

Jurământul rămâne. Tsi Sgili, târgul e în continuare valabil, chiar de-ar fi să dea greş Kalona...

Din nou, cuvintele se auziră şoptit în jurul ei.

— Kalona nu o să dea greş! strigă Neferet, de-a dreptul mânioasă că până şi Întunericul avea îndrăzneala să o dojenească. Iar de-ar fi să o facă, i-am înrobit sufletul, aflat sub porunca mea atâta timp cât e nemuritor, astfel că, orice s-ar întâmpla, victoria este tot a mea. Numai că nu va da greş. Repetă cuvintele, rar şi răspicat, în timp ce firea ei tot mai aprinsă se domolea.

Întunericul îi linse palma. Deşi neînsemnată, durerea îi făcu plăcere, aşa că aruncă tentaculelor o privire drăgăstoasă, ca şi când ar fi fost doar nişte pisoiaşi zeloşi care se întreceau să-i câştige atenţia.

— Răbdare, dragele mele. Misiunea lui nu e încheiată. Kalona al meu e în continuare numai un înveliş. Bănuiesc că Zoey se ofileşte în Tărâmul de Dincolo - nu e cu totul vie şi, din păcate, încă nici moartă.

Fuioarele din jurul încheieturii ei tremurară şi, preţ de o clipă, lui Neferet i se păru că aude în depărtare un hohot de râs batjocoritor.

Însă nu avu timp să cerceteze semnificaţia unui astfel de sunet - dacă era adevărat, ori doar o parte a lumii din ce în ce mai largi a întunericului şi a puterii care înghiţea tot mai mult din realitatea pe care o cunoscuse ea cândva, pentru că, în clipa aceea, trupul înlănţuit al lui Kalona tresări cuprins de un spasm, iar el trase aer în piept cu lăcomie.

Privirea ei se îndreptă imediat spre faţa lui, aşa că fu martoră la momentul teribil în care el deschise ochii, acum doar găvane goale şi însângerate.

— Kalona! Iubitul meu! Neferet era acum în genunchi, aplecată peste el şi frângându-şi mâinile în jurul feţei lui.

Brusc, Întunericul care îi mângâiase până atunci încheieturile pulsă cu putere şi o făcu să tresară înainte de a-i părăsi corpul şi de a se alătura miilor de tendoane vâscoase care, asemenea unei pânze de păianjen, pluteau şi pulsau lipite de tavanul de piatră al temniţei.

Până să apuce Neferet să-i poruncească unui tentacul să vină la ea - ca să ceară o explicaţie pentru o asemenea purtare ciudată, din tavan explodă o strălucire de lumină, atât de intensă şi de strălucitoare, încât fu nevoită să-şi ferească ochii.

Reţeaua Întunericului prinse lumina, o spintecă apoi cu o violenţă neomenească şi o făcu prizonieră.

Kalona deschise gura într-un ţipăt mut.

— Ce e? Cer să mi se spună ce se întâmplă! strigă Neferet.

Consortul tău s-a întors, Tsi Sgili.

Neferet urmări cum globul de lumină subjugată fu smuls din aer şi cum, cu un şuier groaznic, Întunericul împinse prin orbite sufletul lui Kalona.

Nemuritorul înaripat se chirci de durere. Îşi ridică mâinile pentru a-şi acoperi faţa şi respiră greoi, sacadat.

— Kalona! Consortul meu! Aşa cum ar fi făcut pe vremea când era o tânără vindecătoare, Neferet acţionă mecanic. Îşi apăsă palmele pe mâinile lui Kalona, se concentră rapid şi cu pricepere, apoi spuse: „Adu-i alinare... îndepărtează-i durerea... fă ca acest chin să fie aidoma unui soare roşu ce apune la orizont - care dispare după o scurtă strălucire pe cerul nopţii ce stă să vină“.

Aproape imediat, convulsiile care asaltaseră corpul lui Kalona începură să se domolească. Nemuritorul înaripat inspiră adânc. Deşi tremura, apucă strâns mâinile lui Neferet şi le îndepărtă de pe faţă. Apoi deschise ochii. Aveau culoarea de chihlimbar a whisky-ului, intensă, limpede şi clară. Îşi revenise pe de-a-ntregul.

— Te-ai întors la mine! O clipă, Neferet fu atât de copleşită de uşurarea de a-l vedea treaz şi conştient, încât aproape că izbucni în plâns. Misiunea ta s-a încheiat. Neferet alungă

tentaculele care se încăpăţânau să rămână agăţate de trupul lui Kalona, aruncându-le o căutătură aspră, căci păreau să refuze să-i dea drumul iubitului ei.

— Ia-mă de aici, de sub pământ. Avea vocea răguşită, după atâta tăcere, dar cuvintele erau clare. La cer. Trebuie să văd cerul.

— Desigur, iubitul meu. Neferet făcu un semn spre uşă, care se deschise. Războinice! Consortul meu se trezeşte. Ajută-l să urce pe acoperişul castelului!

Fiul lui Erebus care o enervase mai devreme îi ascultă ordinul fără să crâcnească, deşi Neferet observă ce uluit era de brusca reînviere a lui Kalona.

Aşteaptă până când vei afla toată povestea. Neferet îi aruncă un zâmbet încrezut. Foarte curând, tu şi ceilalţi Războinici veţi primi ordine numai de la mine, ori veţi pieri. La gândul ăsta, merse încântată pe urmele celor doi bărbaţi, ieşind din tainiţele vechii fortăreţe din Capri, apoi tot mai sus, până când, de pe lungul şir de trepte de piatră, ajunseră în sfârşit pe acoperiş.

Era trecut de miezul nopţii. Luna atârna spre linia orizontului, galbenă şi grea, deşi nu era încă plină.

— Ajută-l să se aşeze pe bancă şi apoi lasă-ne, porunci Neferet şi arătă spre banca de marmură bogat ornamentată, aflată nu departe de marginea acoperişului castelului, de unde oferea o privelişte splendidă a Mediteranei, ce scânteia în noapte. Numai că pe Neferet nu o interesa frumuseţea din jur. Îi făcu semn războinicului să plece, apoi şi-l scoase din minte, deşi ştia că acesta avea să informeze Înaltul Consiliu despre întoarcerea în trup a spiritului Consortului ei.

Nu mai avea nici o importanţă acum. Se putea ocupa de asta mai târziu.

Acum erau importante doar două lucruri: reîntoarcerea lui Kalona la ea şi moartea lui Zoey Redbird.

Capitolul 2
Neferet

— Vorbeşte-mi. Spune-mi totul pe-ndelete şi clar. Vreau să mă bucur de fiecare cuvânt. Neferet se îndreptă spre Kalona, îngenunche în faţa lui şi îi mângâie aripile moi şi întunecate pe

care nemuritorul şi le desfăcuse în voie, aşezat pe bancă, stând cu chipul ridicat spre cerul nopţii, lăsându-şi trupul bronzat să fie scăldat de lumina aurie a lunii. Ea încercă să-şi înăbuşe un tremurat în aşteptarea atingerii lui - a întoarcerii pasiunii lui reci, a căldurii lui îngheţate.

— Ce-ai vrea să-ţi spun? Nu o privi în ochi. Dimpotrivă, îşi îndreptă faţa spre cer, ca şi când ar fi putut înghiţi înaltul de deasupra.

Întrebarea lui o descumpăni. Dorinţa i se potoli şi încetă să-i mai mângâie aripa.

— Aş dori să-mi dai amănunte despre victoria noastră, ca să mă pot bucura împreună cu tine, când le vei depăna din nou. Vorbi rar, gândindu-se că poate mintea lui ar putea fi încă oarecum ameţită în urma dislocării sufletului.

— Victoria noastră? întrebă el.

Neferet îl privi printre gene.

— Desigur. Eşti Consortul meu. Victoria ta este a mea, aşa cum a mea îţi aparţine.

— Bunătatea ta este aproape divină. Ai devenit cumva zeiţă cât timp am lipsit?

Neferet îl cercetă cu atenţie. Tot nu o privea; avea o voce aproape neutră. O trata cu neobrăzare? Îi ignoră întrebarea cu o ridicare din umeri, deşi continuă să-l studieze îndeaproape.

— Ce s-a întâmplat în Tărâmul de Dincolo? Cum a murit Zoey?

Ştiu ce răspuns avea să-i dea, de îndată ce ochii lui chihlimbarii îi prinseră privirea, deşi, într-un gest copilăresc, ea îşi acoperi urechile şi începu să-şi clatine capul, pe când el rostea cuvintele care i se implântară în suflet ca o sabie.

— Zoey Redbird nu e moartă.

Neferet se ridică şi îşi porunci să-şi ia mâinile de la urechi. Se îndepărtă câţiva paşi de Kalona, privind absentă la safiriul lichid al mării întunecate. Respiră rar, controlat, în încercarea de a-şi stăpâni sentimentele clocotitoare. Când, în sfârşit, ştiu că era în stare să vorbească fără să urle de mânie spre cer, spuse:

— De ce? De ce nu ţi-ai dus la bun sfârşit misiunea?

— Era vorba de misiunea ta, Neferet. Niciodată nu a fost a mea. M-ai silit să mă întorc într-un tărâm din care fusesem alungat. Era de aşteptat să se întâmple ce s-a întâmplat: prietenii lui Zoey au venit în apărarea ei. Cu ajutorul lor, ea şi-a vindecat sufletul zdruncinat şi s-a regăsit.

— De ce n-ai împiedicat toate astea? Vocea ei era îngheţată. Nici măcar nu-l privea.

— Nyx.

Neferet auzi cum Kalona îi rosti numele ca într-o rugăciune - uşor, încet, cu veneraţie. Simţi muşcătura geloziei.

— Ce-i cu zeiţa? întrebă printre dinţi.

— A intervenit.

— Ce-a făcut? Neferet se întoarse. Neîncrederea, amestecată cu teamă, îi sugrumă cuvintele sceptice. Te aştepţi să cred că Nyx chiar s-a amestecat în alegerile muritorilor?

— Nu, spuse Kalona, din nou cu voce obosită. Nu s-a amestecat; a intervenit, şi asta numai după ce Zoey se vindecase deja. Nyx a binecuvântat-o pentru asta. Acea binecuvântare a făcut parte din salvarea ei şi a Războinicului ei.

— Zoey trăieşte. Vocea lui Neferet era seacă, rece, fără viaţă.

— Da.

— Atunci sufletul tău nemuritor îmi datorează supunere.

Se îndepărtă de el şi se îndreptă spre ieşirea de pe acoperiş.

— Unde te duci? Ce se va întâmpla de-aici înainte?

Dezgustată când îi simţi slăbiciunea din glas, Neferet se întoarse spre el. I se înfăţişă înaltă şi mândră, şi întinse braţele pentru ca fuioarele lipicioase care pulsau în jur să-i mângâie în voie pielea cu o atingere drăgăstoasă.

— Ce va fi de-aici înainte? E foarte simplu. O să mă asigur că Zoey va fi ademenită în Oklahoma. Acolo, după propriile mele reguli, o să duc la bun sfârşit ceea ce tu nu ai reuşit să îndeplineşti.

Când ea îi întoarse spatele şi se îndepărtă, nemuritorul întrebă:

— Şi eu?

Neferet se opri şi-l privi peste umăr.

— Tu, la rândul tău, te vei întoarce la Tulsa, dar singur. Îmi eşti de folos, însă nu putem apărea împreună în public. Ai uitat, iubitul meu, că lumea te consideră un ucigaş? Moartea lui Heath Luck e opera ta.

— Opera noastră, spuse el.

Ea zâmbi mieros.

— Înaltul Consiliu e de altă părere. Îl privi în ochi. Uite ce-o să se întâmple. Trebuie să-ţi recapeţi cât mai repede puterile. Până mâine seară, la apus, trebuie să înştiinţez Înaltul Consiliu despre

revenirea în trup a sufletului tău şi despre mărturia ta că l-ai ucis pe băiatul muritor pentru că ai luat ura lui pentru mine drept o ameninţare. O să le spun că ţi-am dat o pedeapsă blândă, pentru că ai crezut că mă protejai. Am pus doar să fii biciuit de o sută de ori, apoi te-am alungat de lângă mine timp de un secol.

Kalona se foia pe bancă. Neferet fu mulţumită să vadă că ochii lui chihlimbarii scânteiau de mânie.

— Te aştepţi să fii lipsită de atingerea mea timp de un secol?

— Bineînţeles că nu. Voi avea bunăvoinţa de-a te lăsa să revii lângă mine după ce ţi s-au vindecat rănile. Până atunci, voi beneficia totuşi de atingerea ta, numai că va fi departe de ochii iscoditori ai lumii.

El ridică mirat din sprâncene. Ea socoti că se purta arogant, în ciuda slăbiciunii şi a înfrângerii.

— Cât timp ai vrea să stau ascuns în umbră, prefăcându-mă că mă vindec de răni inexistente?

— Aş vrea să stai departe de mine până când rănile chiar ţi se vindecă. Cu o mişcare rapidă şi precisă, Neferet îşi duse încheietura la buze şi muşcă adânc, desenând un cerc însângerat. Apoi începu să-şi rotească braţul ridicat, observând cu atenţie aerul în timp ce fuioarele lipicioase ale Întunericului îi alunecară lacome în jurul încheieturii, prinzându-se de sângele ei, aidoma lipitorilor. Scrâşni din dinţi şi se forţă să rămână nemişcată, chiar şi atunci când tentaculele ascuţite o săgetau, iar şi iar. Când părură destul de îmbuibate, Neferet le vorbi blând şi drăgăstos.

— V-aţi luat birul. Acum e timpul să-mi îndepliniţi porunca.

De la fâşiile vibrante ale întunericului, îşi întoarse privirea către iubitul ei nemuritor.

— Biciuiţi-l cu putere. De o sută de ori.

Neferet pogorî Întunericul asupra lui Kalona.

Nemuritorul lipsit de putere mai avu timp doar să-şi desfacă aripile, pregătit să treacă peste marginea acoperişului castelului. Fuioarele tăioase îl ajunseră din urmă când tocmai încălecase. I se încolăciră în jurul aripilor în locul acela sensibil în care se desprindeau din şira spinării. În loc să sară de pe acoperiş, se pomeni prizonier, ţintuit de piatra cea veche a balustradei, în timp ce, încet şi metodic, Întunericul începu să taie brazde pe spatele lui dezgolit.

Neferet rămase să privească numai până în momentul în care capul lui frumos şi mândru se plecă, înfrânt, iar trupul începu să fie scuturat de convulsii odată cu fiecare lovitură muşcătoare.

— Cu grijă, să nu-i lăsaţi semne. Am de gând să mă bucur iar de frumuseţea pielii lui, mai spuse ea, înainte de a-i întoarce spatele lui Kalona şi de-a părăsi hotărâtă acoperişul scăldat în sânge.

— Se pare că tot eu trebuie să mă ocup de toate şi sunt atâtea de făcut... aşa de multe lucruri..., îi şopti Întunericului care i se prelingea printre glezne.

În învolburarea de umbre, lui Neferet i se păru că zăreşte silueta unui taur masiv care o privea cu mulţumire şi cu plăcere.

Zâmbi.

Capitolul 3
Zoey

A suta mia oară m-am gândit ce grozavă era sala tronului lui Sgiach. Ea era o veche regină vampir, Marea Culegătoare de Capete, superputernică şi înconjurată de propriii săi Războinici, cunoscuţi sub denumirea de Paznici. La naiba, trecuse ceva timp de când înfruntase Înaltul Consiliu al Vampirilor şi ieşise învingătoare, însă castelul ei nu era vreun camping medieval cu toaleta în curte (dezgustător). Castelul lui Sgiach era o fortăreaţă, însă era, aşa cum se spune aici, în Scoţia, un castel dichisit. Pe cuvânt că, de la oricare fereastră care dă spre mare, dar mai ales din sala tronului, priveliştea e atât de uluitoare încât parcă ar fi HD TV, nu ceva real, aflat chiar în faţa ochilor mei.

— E frumos aici. De acord, să vorbesc singură, mai ales atât de curând după ce-am fost cam nebună în Tărâmul de Dincolo, s-ar putea să nu fie tocmai o idee foarte bună. Am oftat şi am ridicat din umeri. Ei, şi ce? Cum Nala nu-i aici, Stark e mai mult plecat, Afrodita face împreună cu Darius lucruri pe care nici nu vreau să mi le închipui, iar Sgiach e plecată cu Seoras să predea vreo combinaţie magică ori distrugătoare în cadrul antrenamentului pentru supereroi, vorbitul de una singură pare a fi singura variantă pe care o am.

— M-am dus doar să-mi verific mesajele, nu-i nimic magic ori

distrugător în asta.

Bănuiesc că ar fi trebuit să mă lase cu gura căscată. Mă refer la faptul că, brusc, regina a apărut lângă mine, ivită ca din văzduh, dar presupun că, dacă în Tărâmul de Dincolo am fost atât de zdruncinată şi de nebună, asta m-a făcut foarte rezistentă la apariţiile stranii. În plus, am simţit că am o legătură ciudată cu această regină vampir. Mda, era înfricoşătoare şi avea puteri colosale, dar, în săptămânile scurse de la întoarcerea mea şi a lui Stark, nu plecase de lângă mine. În timp ce Afrodita şi Darius erau lipiţi unul de altul ca două ventuze şi se plimbau pe plajă ţinându-se de mână, iar Stark nu se mai sătura de dormit, eu şi Sgiach ne-am petrecut timpul împreună. Uneori stăteam de vorbă, alteori nu. De ceva vreme, hotărâsem că era cea mai grozavă femeie, vampir sau nu, pe care o întâlnisem.

— Glumeşti, nu-i aşa? Eşti o veche regină războinică, ce locuieşte într-un castel, pe o insulă pe care nu pune nimeni piciorul fără aprobarea ta, şi tu îţi verifici mesajele? Pentru mine, asta-i ceva de domeniul fantasticului.

Sgiach a izbucnit în râs.

— Adesea, ştiinţa pare a fi mai degrabă misterioasă decât fantastică, sau cel puţin asta a fost mereu părerea mea. Apropo de asta - m-am tot gândit la modul ciudat în care lumina zilei îi slăbeşte atât de mult puterile Paznicului tău.

— Nu e vorba doar de Stark. Sigur, de curând, el a resimţit asta mai mult pentru că, ăăă, pentru că e rănit. M-am oprit, bălmăjind cuvintele, pentru că nu voiam să arăt cât de greu îmi era să-mi văd Războinicul şi Paznicul într-o stare atât de proastă. În realitate, e ceva neobişnuit pentru el. De obicei, poate rămâne conştient în timpul zilei, chiar dacă nu poate suporta lumina directă a soarelui. La fel li se întâmplă tuturor vampirilor şi novicilor roşii. Soarele îi termină.

— Ei bine, tânără regină, faptul că Paznicul tău nu te poate proteja pe timpul orelor de Lumină ar putea fi un dezavantaj serios.

Am ridicat din umeri, deşi cuvintele ei m-au făcut să simt pe şira spinării un fior care ar fi putut fi un fel de premoniţie.

— Mda, ei, în ultimul timp, am învăţat să-mi port de grijă. Câteva ore pe zi cred că pot să mă descurc singură, am spus cu o asprime de care am fost până şi eu surprinsă.

Privirea de chihlimbar a lui Sgiach m-a învăluit.

— Să nu îngădui ca acest lucru să te înăsprească.

— Acest lucru?

— Întunericul şi lupta împotriva lui.

— Nu trebuie să fiu aspră pentru a lupta? Mi-am amintit cum l-am străpuns pe Kalona cu propria lui suliţă, ţintuindu-l de zidul unei arene din Tărâmul de Dincolo, şi am simţit un nod în stomac.

A scuturat din cap, iar lumina slabă a asfinţitului i-a căzut pe şuviţa de păr care scânteia asemenea scorţişoarei şi aurului, luate împreună.

— Nu, trebuie să fii puternică. Trebuie să fii înţeleaptă. Trebuie să te cunoşti şi să te încrezi numai în cei care se dovedesc a fi demni de încredere. Dacă laşi ca lupta împotriva Întunericului să te asprească, vei scăpa din vedere esenţialul.

Mi-am întors privirea, uitându-mă la apele de un gri albăstrui care înconjurau insula Skye. Soarele apunea în ocean şi reflecta puncte delicate de roz şi coral pe cerul tot mai întunecat. Era frumos, liniştit şi părea absolut firesc. Stând acolo, îţi venea greu să-ţi imaginezi că, deasupra lumii, pândeau de fapt răul, Întunericul şi moartea.

Întunericul se afla însă acolo, probabil multiplicat de un milion de ori. Kalona nu mă omorâse, iar asta chiar avea să o scoată din sărite pe Neferet.

Numai gândul la tot ce presupunea asta, la faptul că trebuia să am de-a face cu ea şi cu Kalona, şi la toată aiureala aia oribilă mă făcea să mă simt incredibil de obosită.

Mi-am întors faţa de la fereastră, mi-am îndreptat umerii şi m-am uitat la Sgiach.

— Dar dacă nu mai vreau să lupt? Dacă vreau să rămân aici, măcar o vreme? Stark nu şi-a revenit. Are nevoie să se odihnească şi să se refacă. Am trimis deja Înaltului Consiliu mesajul în legătură cu Kalona. Au aflat că l-a omorât pe Heath, iar apoi că m-a atacat pe mine, şi că a fost amestecată şi Neferet, care s-a aliat cu Întunericul. Înaltul Consiliu poate să se ocupe de Neferet. Ce naiba, adulţii trebuie să se ocupe de ea şi de toată harababura diabolică, dezgustătoare în care tot încearcă să transforme viaţa.

Sgiach n-a spus nimic, aşa că am tras aer în piept şi am continuat să turui.

— Eu sunt o copilă. Am şaptesprezece ani neîmpliniţi. Sunt tufă la geometrie. Spaniola mea e groaznică. Nici măcar nu am încă drept de vot. Nu-i treaba mea să lupt cu Întunericul - treaba mea e să termin liceul şi, sper, să fac Schimbarea. Sufletul meu a fost zdruncinat, iar prietenul meu, omorât. Nu am dreptul la o pauză? Măcar la una scurtă?

Spre totala mea surprindere, Sgiach a zâmbit şi a răspuns:

— Ba da. Zoey, cred că da.

— Adică pot rămâne aici?

— Sigur, cât vrei tu. Ştiu ce înseamnă să simţi că lumea face presiuni prea mari în jurul tău. Aşa cum ai spus, aici lumea poate intra doar la porunca mea, iar de cele mai multe ori, eu poruncesc să stea departe de acest loc.

— Şi cum rămâne cu lupta împotriva Întunericului, a răului, şi a câte şi mai câte?

— Te va aştepta tot acolo, la întoarcere.

— Ei, chiar aşa?

— Chiar aşa. Rămâi aici, pe insula mea, până când sufletul îţi va fi cu adevărat odihnit şi refăcut, iar conştiinţa îţi va spune să te întorci la lumea ta şi la viaţa de-acolo.

Nu am luat în seamă săgetarea dureroasă resimţită la auzul cuvântului conştiinţă.

— Poate rămâne şi Stark, nu?

— Desigur. O regină trebuie să-şi aibă Paznicul mereu alături.

— Apropo, am spus iute, bucuroasă să abat discuţia de la probleme legate de conştiinţă şi de înfruntarea răului, de cât timp e Seoras Paznicul tău?

Privirea lui Sgiach se îmblânzi, iar zâmbetul îi deveni mai dulce, mai cald şi chiar mai frumos.

— Seoras mi-a devenit Paznic Legat prin Jurământ acum mai mult de cinci sute de ani.

— Sfinte Sisoe! Cinci sute de ani? Da' câţi ani ai?

Sgiach a izbucnit în râs.

— Nu crezi că vârsta nu mai are nici o importanţă de la un anumit moment încolo?

— Ş-apoi, nici nu-i frumos să-ntrebi de vârsta unei tinere.

De n-ar fi spus nimic, şi tot aş fi ştiut că Seoras intrase în cameră. Când era el prin preajmă, Sgiach se schimba la faţă, ca şi cum el ar fi rotit un buton şi ar fi aprins o luminiţă ce pâlpâia blând şi cald în fiinţa ei. Iar când el i-a întors privirea, preţ de o

clipă, nu mi s-a mai părut că arăta aşa de aspru şi de hârşit în luptă, şi cu o mutră care parcă spunea mai-bi-ne-ţi-dau-una-decât-să-stau-de-vorbă-cu-tine.

Regina a râs şi a atins braţul Paznicului ei cu o intimitate care m-a făcut să sper ca eu şi Stark să putem găsi măcar un strop din ceea ce aveau ei. Iar de-o fi să-mi spună tinerică după cinci sute de ani, şi asta o să fie tare grozav.

Heath mi-ar fi spus tinerică. Ei, poate doar puştoaică. Ori poate doar Zo - pe veci, doar Zo a lui.

Numai că Heath e mort şi îngropat şi nu o să-mi mai spună niciodată în nici un fel.

— Te-aşteaptă, tânără regină.

Uluită, m-am holbat la Seoras.

— Heath?

Privirea Războinicului era înţeleaptă şi înţelegătoare, iar vocea, blândă.

— Aşa-i, Heath al tău te-o aştepta, probabil, undeva în viitor, da' eu de Paznicul tău îţi vorbesc.

— Stark! A, bine, prin urmare s-a trezit. Ştiu că aveam o voce vinovată. Nu voiam să mă tot gândesc la Heath, dar era foarte greu să nu o fac. Făcuse parte din viaţa mea de când aveam nouă ani şi era mort doar de câteva săptămâni. M-am adunat, am făcut o plecăciune către Sgiach şi m-am îndreptat spre uşă.

— Nu-i în iatacul tău, a spus Seoras. Băiatul e lângă dumbravă. A spus să te duci acolo.

— E afară? M-am oprit, surprinsă. De când se întorsese din Tărâmul de Dincolo, Stark fusese prea slăbit şi confuz ca să mai facă altceva în afară de mâncat, dormit şi jucat jocuri pe calculator cu Seoras, o imagine de-a dreptul şocantă - un fel de combinaţie între liceu, Braveheart şi Call ofDuty.

— Aşa-i, voinicul a încetat să mai facă vâlvă cu dispoziţia lui şi se poartă iar ca un adevărat Paznic.

Mi-am pus pumnul în şold şi m-am uitat printre gene la bătrânul Războinic.

— A fost cât pe ce să moară. L-ai făcut bucăţi. A fost în Tărâmul de Dincolo. Mai scuteşte-l! Of, Doamne!

— Aşa-i, da' de fapt n-a murit, nu?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Zici că-i la dumbravă?

— Aşa-i.

— Am înţeles.

Pe când m-am repezit la uşă, am auzit în spate vocea lui Sgiach.

— Ia-ţi şi fularu' ăla frumos pe care l-ai cumpărat din sat. E o seară rece.

M-am gândit că era destul de ciudat pentru Sgiach să spună aşa ceva. De acord, era rece (şi neobişnuit de multă umezeală) în Skye, însă novicii şi vampirii nu percep schimbările climatice la fel ca oamenii. În fine. Când o regină războinică îţi spune să faci un anumit lucru, de obicei e bine să te execuţi. Aşa că am făcut un ocol până la încăperea uriaşă pe care o împărţeam cu Stark şi mi-am luat fularul pe care îl atârnasem la capul patului cu baldachin. Era din caşmir bej, întreţesut cu fire aurii, şi m-am gândit că arăta probabil mai bine lângă draperiile stacojii ale patului decât la gâtul meu.

M-am oprit o clipă şi am privit patul pe care îl împărţisem cu Stark în ultimele săptămâni. Stătusem ghemuită lângă el, îl ţinusem de mână şi îmi odihnisem capul pe umărul lui, în timp ce privisem cum doarme. Dar nimic altceva. Nici măcar nu încercase să mă tachineze despre posibilitatea de-a mă săruta cu el.

La naiba! E grav rănit!

M-am simţit prost amintindu-mi de câte ori suferise Stark din cauza mea: aproape că fusese omorât de o săgeată pentru că primise lovitura care îmi era destinată; trebuise să fie tăiat şi apoi să renunţe la o parte din el pentru a trece în Tărâmul de Dincolo ca să fie alături de mine; fusese rănit mortal de Kalona, deoarece crezuse că numai aşa putea să ajungă la ceea ce fusese frânt în sufletul meu.

Dar şi eu îl salvasem pe el, mi-am amintit dintr-odată. Stark avusese dreptate - faptul că văzusem cât de brutal se purtase Kalona cu el mă făcuse să mă adun, iar din cauza asta, Nyx îl forţase pe Kalona să-i insufle lui Stark o boare de nemurire, dându-i astfel viaţa înapoi şi plătindu-şi datoria pentru uciderea lui Heath.

Am străbătut castelul frumos ornamentat, salutându-i cu un gest al capului pe războinicii care se plecau respectuoşi în faţa mea, şi m-am gândit la Stark, ceea ce m-a făcut să grăbesc pasul. Ce-o fi fost în mintea lui să iasă afară după toate prin câte trecuse?

La naiba, nu ştiam ce-i trecea prin minte. De când ne întorseserăm, se schimbase.

Sigur că s-a schimbat, m-am certat singură, simţindu-mă ca o trădătoare josnică. Războinicul meu făcuse o călătorie în Tărâmul de Dincolo, murise, fusese readus la viaţă de un nemuritor, apoi redat unui trup slăbit şi rănit.

Înainte de toate astea? Înainte de a ne întoarce în lumea reală, se întâmplase ceva între noi. Se schimbase ceva. Sau, cel puţin, aşa am crezut eu. În Tărâmul de Dincolo fuseserăm foarte apropiaţi. Fusese o experienţă uluitoare când îmi băuse sângele. Fusese mai mult decât sex. Da, fusese plăcut, foarte, foarte plăcut. Îl vindecase, îi redase puterea şi, cumva, reîntregise ceea ce mai era încă sfâşiat în mine; şi, astfel, îmi reveniseră tatuajele.

Iar această nouă apropiere de Stark făcuse suportabilă pierderea lui Heath.

Atunci, de ce eram aşa de abătută? Ce era cu mine?

La naiba, habar n-aveam.

O mamă ar şti aşa ceva. M-am gândit la mama mea şi m-am simţit neaşteptat şi cumplit de singură. De acord, dăduse greş şi, în loc să mă aleagă pe mine, îşi alesese un nou soţ, dar tot mama mea rămânea. Mi-e dor de ea, a şoptit vocea din capul meu. Apoi am scuturat din cap. Nu. Încă aveam o „mamă“. Bunica era ca o mamă pentru mine, şi chiar mai mult de-atât.

— De bunica mi-e dor. Apoi m-am simţit vinovată, desigur, aici, de la revenirea mea, nici măcar n-o sunasem. E adevărat, ştiam că bunica avea să simtă că sufletul meu se reîntorsese şi că eram în siguranţă. Întotdeauna fusese extrem de intuitivă, mai ales în ceea ce mă priveşte. Da' tot ar fi trebuit s-o sun.

Foarte dezamăgită de mine însămi şi tristă, mi-am muşcat buzele şi mi-am înfăşurat fularul de caşmir în jurul gâtului, ţinându-l strâns de capete, în timp ce am traversat podeţul, şfichiuită de vântul rece. Războinicii aprindeau torţele, iar eu i-am salutat pe cei care mi se înclinau. Am încercat să nu privesc spre respingătoarele cranii înfipte în suliţe, care flancau torţele. Fără glumă, erau cranii adevărate. Erau ele vechi şi zbârcite, cam fără urmă de carne, da' tot erau dezgustătoare.

Ferindu-mi cu grijă privirea, am urcat poteca în pantă de deasupra zonei mlăştinoase, ce înconjura aripa terestră a castelului. Când am ajuns la drumul îngust, am cotit la stânga.

Dumbrava Sacră începea puţin mai departe de castel şi părea să se întindă la nesfârşit, de partea cealaltă a drumului. Ştiam unde mă aflam, nu doar pentru că îmi aminteam că o traversasem, purtată ca un cadavru, în drum spre Sgiach. Ştiam unde mă aflam, pentru că, în săptămânile din urmă, pe când se refăcuse Stark, mă simţisem atrasă de dumbravă. Când nu fusesem cu regina ori cu Afrodita, sau nu îl supravegheasem pe Stark, făcusem lungi plimbări în interiorul ei.

Îmi amintea de Tărâmul de Dincolo şi eram speriată de faptul că amintirea asta îmi aducea alinare, dar mă şi îngrozea.

Şi totuşi, vizitasem Dumbrava Sacră sau Croabh, cum o numea Seoras, dar întotdeauna venisem doar pe lumină. Niciodată după apus. Niciodată noaptea.

Am mers de-a lungul drumului. Calea era luminată de torţe. Aruncau umbre pâlpâitoare la marginea dumbrăvii şi dădeau doar atâta lumină cât să zăresc o urmă din lumea magică, acoperită de muşchi, de dincolo de copacii fără vârstă. Arăta altfel în lipsa soarelui care însufleţea bolta de ramuri. Nu-mi mai era familiară şi pielea mi-a fost cuprinsă de furnicături, ca şi cum toate simţurile îmi erau în alertă.

Privirea îmi era mereu atrasă de umbra din dumbravă. Era oare mai întunecată decât ar fi trebuit? Ceva oarecum nelalocul lui sta oare la pândă acolo, înăuntru? M-am înfiorat, şi exact atunci am prins cu coada ochiului o mişcare undeva, mai departe, pe drum. Mi-a tresărit inima în piept, în timp ce scrutam întunericul din faţa mea, aproape aşteptându-mă să zăresc aripi, răceală, răutate şi nebunie...

Când colo, ceea ce am văzut mi-a făcut inima să tresară dintr-un cu totul alt motiv.

Stark se afla acolo, în picioare, în faţa a doi copaci răsuciţi astfel încât deveniseră unul singur. Ramurile lor împletite erau împodobite cu fâşii de pânză înnodate - unele colorate ţipător, altele sfâşiate, decolorate şi zdrenţuite. Era versiunea din lumea muritoare a copacului dorinţelor aflat la intrarea in Dumbrava lui Nyx din Tărâmul de Dincolo, dar faptul că se afla în lumea „reală“ nu-l făcea mai puţin spectaculos. Mai ales atunci când cel care stătea în faţa lui şi se uita la ramuri purta kiltul cafeniu al clanului MacUallis, după moda Războinicilor, la care se adăugau pumnalul şi tolba de piele, precum şi felul de harnaşamente sexi din piele (cum le-ar numi Damien).

M-am holbat la el de parcă nu l-aş fi văzut de ani de zile. Stark părea puternic, sănătos şi absolut superb. Mintea îmi zbura aiurea gândindu-mă ce anume poartă, ori nu poartă scoţienii pe sub kilt, când el s-a întors cu faţa spre mine.

Zâmbetul i-a luminat ochii.

— Aud ce gândeşti.

Brusc, mi s-au aprins obrajii, mai ales pentru că Stark chiar avea capacitatea de a-mi simţi emoţiile.

— Nu ar trebui să asculţi decât atunci când sunt în pericol.

Zâmbetul lui se transformă într-unul plin de superioritate, iar ochii îi sclipiră ştrengăreşte.

— Atunci nu mai gândi atât de tare. Însă ai dreptate. N-ar fi trebuit să ascult, căci ceea ce am auzit era exact opusul a ceea ce aş numi eu pericol.

— Deşteptule, am spus, fără să-mi pot reţine un zâmbet.

— Da, exact asta sunt, da' sunt deşteptul tău.

Stark mi-a întins mâna când am ajuns lângă el şi degetele noastre s-au împletit. Atingerea lui era caldă, iar mâna, puternică şi sigură. Acum, că eram aşa de aproape de el, am văzut că încă avea cearcăne, însă nu mai era cuprins de paloarea cadaverică de dinainte.

— Ţi-ai revenit!

— Da, mi-a luat ceva timp; am avut un somn ciudat, nu atât de odihnitor cât ar fi trebuit, dar e ca şi cum azi s-ar fi aprins o scânteie în mine şi, în sfârşit, mi-am revenit.

— Mă bucur. Tare mi-am mai făcut griji din cauza ta. În clipa în care am spus-o, mi-am dat seama cât de adevărat era, şi mi-a mai scăpat ceva: mi-a fost dor de tine.

Mi-a strâns mâna şi m-a tras mai aproape de el. I-a dispărut brusc toată îngâmfarea aia afişată în glumă.

— Ştiu. Te-am simţit distantă şi speriată. Ce vrea să însemne asta?

Am început să-i spun că se înşela - că îl lăsasem doar să se refacă, însă cuvintele care mi-au ieşit de pe buze au fost mai pline de adevăr.

— Ai fost grav rănit din cauza mea.

— Nu din cauza ta, Z. Am fost rănit pentru că asta face Întunericul - încearcă să ne distrugă pe noi, cei care luptăm de partea Luminii.

— Da, aş dori însă ca Întunericul să se mai ia şi de altcineva şi

să te lase să te odihneşti.

M-a înghiontit cu umărul.

— Ştiam în ce intru când am depus jurământ faţă de tine. Atunci nu m-a deranjat - nu mă deranjează nici acum, şi la fel o să fie şi peste cincizeci de ani. Şi, Zoey, nu prea reiese că m-am purtat bărbăteşte şi ca un Războinic dacă spui că Întunericul „s-a luat“ de mine.

— Uite ce e, eu vorbesc serios. Vrei să ştii ce-i cu mine, ei bine, m-am speriat că poate, de data asta, ai fost rănit prea grav. Am şovăit, m-am luptat cu lacrimi care m-au luat prin surprindere, apoi, într-un final, am înţeles. Aşa de grav, încât ai fi putut să nu te mai faci bine. Atunci m-ai fi părăsit şi tu.

În acea clipă, prezenţa lui Heath între noi era atât de reală, încât aproape mă aşteptam să-l văd cum iese din dumbravă şi spune: Salutare, Zo. Hai, nu plânge. Te umpli de muci când plângi. La gândul ăsta, sigur că mi-a fost şi mai greu să nu urlu.

— Ascultă-mă, Zoey. Sunt Paznicul tău. Eşti regina mea; asta e mai mult decât o Mare Preoteasă, aşa că avem o legătură mai strânsă decât cea a unui Războinic legat prin jurământ obişnuit.

Am clipit şi i-am zis:

— E bine aşa, pentru că mi se pare că nenorocirile încearcă mereu să mă smulgă de lângă toţi cei pe care îi iubesc.

— Nimic nu o să mă despartă de tine, Z. Am jurat că aşa va fi. A zâmbit, iar siguranţa, încrederea şi dragostea care se citeau în ochii lui erau atât de puternice, încât mi s-a tăiat răsuflarea. N-o să scapi niciodată de mine, mo bann ri.

— Bine, am spus încet şi mi-am sprijinit capul de umărul lui, în timp ce m-a cuprins cu braţele. M-au obosit toate despărţirile astea.

M-a sărutat pe frunte şi a murmurat când mi-a atins pielea:

— Şi pe mine.

— De fapt, cred că pur şi simplu sunt obosită. Punct. Şi eu am nevoie să mă refac. Mi-am ridicat privirea spre el. Ţi-ar conveni dacă am rămâne aici? Nu - nu vreau să plec şi să mă întorc la... la... am avut o ezitare, căci nu ştiam exact ce cuvinte să aleg pentru ce simţeam.

— La tot - cu bune şi cu rele. Ştiu ce vrei să spui, a zis Pznicul meu. Sgiach n-are nimic împotrivă?

— A spus că putem rămâne cât timp îmi îngăduie conştiinţa, am răspuns cu un zâmbet destul de crispat. În clipa asta,

conştiinţa mea cu siguranţă e de acord.

— Mie-mi convine. Nu mă grăbesc deloc să mă întorc la toată povestea cu Neferet, care precis ne aşteaptă.

— Atunci rămânem aici o vreme?

Stark m-a strâns în braţe.

— Rămânem până când o să hotărăşti să plecăm.

Am închis ochii şi m-am odihnit în braţele lui Stark, cu senzaţia că mi se luase o mare greutate de pe suflet. Când m-a întrebat: „Hei, ai vrea să faci ceva pentru mine?“, mi-a fost uşor să răspund pe loc:

— Da, orice.

L-am auzit cum chicoteşte.

— Asta mă face să schimb ceea ce urma să te rog.

— Nu genul ăla de orice. L-am împins niţel, deşi mă simţeam uşurată să văd că Stark se purta iar aşa cum îi era obiceiul.

— Nu? Privirea i-a alunecat de la ochii mei la buze şi, brusc, a părut mai puţin încrezut şi mai flămând - iar acea privire mi-a dat fiori în stomac. Apoi s-a aplecat şi m-a sărutat, apăsat şi lung, şi m-a lăsat fără suflare. Eşti sigură că nu te referi la acel orice? a întrebat, cu vocea mai joasă şi mai aspră decât de obicei.

— Nu. Da.

A râjit.

— Care dintre ele?

— Nu ştiu. Nu pot să mai gândesc dacă mă săruţi aşa, i-am spus foarte sincer.

— Atunci va trebui să te mai sărut aşa, a spus.

— Bine, am răspuns, ameţită şi simţind că mi se înmoaie genunchii.

— Bine, a repetat el. Dar mai târziu. Acum o să-ţi arăt ce Paznic puternic sunt şi o să rămân la întrebarea iniţială. A băgat mâna în tolba de piele pe care o avea prinsă de o curea peste piept şi a scos o fâşie îngustă de tartan MacUallis, pe care a ridicat-o astfel încât să fluture uşor, purtată de briză. Zoey Redbird, vrei să-ţi legi împreună cu mine dorinţele şi visurile de viitor într-un nod în copacul dorinţelor?

Am ezitat numai o secundă - destul de lungă pentru a simţi durerea ascuţită provocată de absenţa lui Heath, absenţa unui viitor ce nu avea să fie niciodată -, apoi am clipit ca să-mi alung lacrimile şi i-am răspuns Războinicului meu Paznic.

— Da, Stark, o să-mi leg împreună cu tine dorinţele şi visurile de viitor.

Capitolul 4
Zoey

— Ce să fac cu fularul de caşmir?

— Rupe o fâşie din el, a spus Stark.

— Eşti sigur?

— Da, Seoras însuşi mi-a dat instrucţiunile. Asta mi-a spus, şi, în plus, o mulţime de comentarii deştepte despre educaţia mea care, din păcate, are lipsuri şi ceva despre faptul că sunt prost de dau în gropi şi încă ceva despre faptul că sunt o haimana, şi nu ştiu ce naiba înseamnă asta.

— Haimana? Cum adică?

— Nu ştiu.

Şi eu, şi Stark am ridicat din umeri, absolut de acord în ce-l priveşte pe Seoras şi ciudăţeniile lui.

— În orice caz, a continuat Stark, a spus că bucăţile de material trebuie să provină de la ceva care e al meu şi ceva care îţi aparţine, şi trebuie să aibă o semnificaţie specială pentru noi. A zâmbit şi a tras de fularul meu sclipitor şi scump. Îţi place foarte mult, nu-i aşa?

— Da, destul cât să nu vreau să-l rup.

Stark a izbucnit în râs, a scos pumnalul din teaca de la piept şi mi l-a dat.

— Bine, atunci înnodată cu bucata mea de tartan, o să formeze o legătură puternică între noi.

— Mda, dar tu n-ai plătit tartanul ăla cu optzeci de euro, care înseamnă peste o sută de dolari, cred, am mormăit eu în timp ce am luat pumnalul.

În loc să mă lase să i-l iau, Stark a avut o ezitare. Privirea lui a căutat-o pe-a mea.

— Ai dreptate. Nu l-am plătit cu bani. L-am plătit cu sânge.

Mi-am încovoiat umerii, abătută.

— Iartă-mă. Auzi la mine, să mă văicăresc pentru bani şi pentru fular. La naiba! Încep să semăn cu Afrodita.

Stark a întors pumnalul astfel încât acum îl apăsa pe piept, în dreptul inimii.

— Dacă ajungi ca Afrodita, o să mă înjunghii.

— Dacă ajung ca Afrodita, mai întâi să mă înjunghii pe mine. Am întins mâna să iau pumnalul şi, de data asta, mi l-a dat.

— De acord. A zâmbit larg.

— De acord, am spus, apoi am străpuns capătul franjurat al fularului meu şi, cu o smucitură rapidă, am rupt din el o fâşie lungă şi subţire. Şi-acum ce urmează?

— Alege o ramură. Seoras a spus că şi eu, şi tu trebuie să tăcem. Le înnodăm împreună, iar dorinţele pe care ni le punem vor fi şi ele legate laolaltă.

— Pe cuvânt? Asta-i foarte romantic.

— Mda, ştiu. A întins mâna şi şi-a trecut degetul de-a lungul obrazului meu. Încep să-mi doresc să fi inventat eu toate astea, doar pentru tine.

L-am privit în ochi şi am rostit exact ce gândeam.

— Eşti cel mai bun Paznic din lume.

Stark scutură din cap şi faţa îi deveni serioasă.

— Nu sunt. Nu spune asta.

Exact ca el, mi-am trecut şi eu degetul pe obrazul lui.

— Pentru mine, Stark. Pentru mine, eşti cel mai bun Paznic din lume.

S-a mai relaxat un pic.

— O să încerc să fiu, pentru tine.

De la el, mi-am întors privirea spre bătrânul copac.

— Acolo, am arătat cu degetul spre o ramură joasă care se bifurca şi forma din frunze şi din crengi conturul perfect al linei inimi, acela e locul nostru.

Am mers împreună lângă copac. Apoi, urmând instrucţiunile Pazniculuilui Sgiach, Stark şi cu mine ne-am înnodat tartanul maroniu MacUallis şi fâşia mea bej sclipitoare. Ni s-au atins degetele şi, în timp ce făceam nodul, ne-am privit în ochi.

— Dorinţa mea este să avem împreună un viitor puternic, la fel ca nodul ăsta, a spus el.

— Dorinţa mea este să avem împreună un viitor legat, la fel ca nodul ăsta, am spus.

Ne-am pecetluit dorinţele cu un sărut care mi-a tăiat respiraţia. Mă lipisem de Stark pentru a-l mai săruta o dată, când el m-a luat de mână şi mi-a spus:

— Mă laşi să-ţi arăt ceva?

— Da, sigur, am spus, socotind că, în clipa aia, l-aş fi lăsat pe

Stark să-mi arate absolut orice.

A început să mă călăuzească spre dumbravă, dar mi-a simţit ezitarea, căci m-a strâns de mână şi mi-a zâmbit.

— Nimic din ce-i aici nu-ţi poate face rău, iar dacă ar fi ceva, te-aş apăra. Îţi promit.

— Ştiu. Îmi pare rău. Am înghiţit nodul ciudat pe care teama mi-l pusese în gât, i-am strâns şi eu mâna şi am păşit împreună în dumbravă.

— Te-ai întors, Z. Te-ai întors cu adevărat. Şi eşti în siguranţă.

— Nu-ţi aminteşte şi ţie de Tărâmul de Dincolo? Am vorbit încet, iar Stark a trebuit să se aplece spre mine ca să audă.

— Ba da, dar într-un fel plăcut.

— Şi mie, mai tot timpul. Aici sunt lucruri care mă duc cu gândul la Nyx şi la tărâmul ei.

— Cred că asta vine de la cât de vechi e locul ăsta şi cât de rupt de lume a fost. Gata, aici e, a spus. Seoras mi-a povestit despre asta şi mă gândeam să-l văd exact înainte de sosirea ta. Asta am vrut să-ţi arăt. Stark a făcut semn în faţă, undeva mai la dreapta noastră, iar eu am tresărit de plăcere. Unul dintre copaci strălucea. Din interiorul crăpăturilor inegale ale scoarţei groase, licărea o lumină blândă, albăstruie, ca şi cum copacul ar fi avut vene luminoase.

— E nemaipomenit! Ce-i asta?

— Sunt convins că există o explicaţie ştiinţifică - probabil ceva legat de plante fosforescente şi alte chestii asemenea, dar prefer să cred că-i vorba despre magie, magie scoţiană, a spus Stark.

L-am privit, am zâmbit şi am tras niţel de kilt.

— Şi mie îmi place să-i spun magie. Apropo de lucruri scoţiene, îmi placi al naibii de mult în ţinuta asta.

A aruncat o privire spre kilt.

— Mda, e tare ciudat că o simplă fustă din lână poate avea o alură atât de bărbătească.

Am chicotit.

— Tare aş vrea să te aud spunându-i lui Seoras şi celorlalţi Răzoinici că poartă fuste de lână.

— Asta nu, nici în ruptul capului. Tocmai m-am întors din Tărâmul de Dincolo, dar asta nu înseamnă că ţin cu tot dinadinsul să-mi dau duhul. Apoi a părut să reflecteze la ceea ce tocmai îi spusesem şi a adăugat: carevasăzică, mă placi în

chestia asta?

Mi-am încrucişat braţele şi i-am dat ocol, măsurându-l foarte atentă din cap până în picioare, în timp ce mă privea. Culorile tartanului MacUallis îmi aminteau întotdeauna de pământ - în mod extrem de ciudat, mai ales de solul roşcat din Oklahoma. Acel cafeniu ruginiu caracteristic era combinat cu nuanţa mai deschisă a frunzelor abia ruginite şi cu negrul cenuşiu al scoarţei de copac. Purta kiltul după vechiul obicei, aşa cum îl învăţase Seoras, căci pliase toată bucata aia de material cu mâna, apoi se înfăşurase în ea şi o prinsese în curele şi în broşe vechi şi grozave (îmi închipuiam însă că Războinicii nu le numeau broşe). Mai avea o bucată de tartan pe care o putea trage peste umeri, un lucru bun de altfel, pentru că, în afară de împletitura de curele din piele, pieptul nu-i era acoperit decât de un tricou fără mâneci, care-i lăsa mai toată pielea la vedere.

Şi-a dres glasul. Zâmbetul abia schiţat i-a dat un aer de băieţandru cam încurcat.

— Ei bine? Am trecut inspecţia, regina mea?

— Absolut. Am zâmbit. Cu „foarte bine”.

Am apreciat faptul că, deşi era un Paznic masiv şi puternic, a părut uşurat.

— Mă bucur să aflu asta. Ia uite cât de folositoare poate fi stofa asta de lână. M-a luat de mână şi m-a dus mai aproape de copacul strălucitor lângă care s-a aşezat, după ce a întins o parte din tartan pe muşchi. Aşază-te, Z.

— Bucuroasă, am spus, şi m-am cuibărit lângă el. Stark m-a luat în braţe şi m-a acoperit cu capătul kiltului, aşa că, acum, stăteam la căldură, învelită cu stofa moale.

Am stat aşa ceva vreme, din câte mi s-a părut. Nu am scos ovorbă. Ne-am cufundat doar într-o tăcere minunată şi confortabilă. Mă simţeam bine în braţele lui Stark. În siguranţă. Iar când mâinile lui au început să se mişte, urmărindu-mi desenul tatuajelor, mai întâi pe faţă, apoi în josul gâtului, m-am simţit la fel de bine.

— Mă bucur că au revenit, a spus Stark încet.

— Asta s-a întâmplat datorită ţie, am răspuns în şoaptă. Datorită lucrurilor pe care, datorită ţie, le-am simţit în Tărâmul de Dincolo.

A zâmbit şi m-a sărutat pe frunte.

— Adică teamă şi groază?

— Nu, am spus, şi i-am atins faţa. M-ai făcut să mă simt iar vie.

Buzele lui au alunecat de pe frunte spre gura mea. M-a sărutat apăsat apoi, cu buzele încă lipite de-ale mele, a spus:

— Mă bucur să aud asta, căci toată povestea cu Heath şi faptul că era cât pe-aci să te pierd m-au făcut să-mi dau seama de un lucru pe care înainte doar îl bănuiam. Nu pot trăi fără tine, Zoey. Poate voi fi doar Paznicul tău şi vei avea un alt consort sau chiar un partener, însă indiferent cine ar apărea în viaţa ta, asta nu va schimba ceea ce sunt eu pentru tine. Niciodată n-o să mai fiu supărat şi egoist şi n-o să te mai părăsesc. Fie ce-o fi. N-o să mă deranjeze prezenţa altor tipi în viaţa ta, iar asta nu o să schimbe ce-i între noi. Îţi jur.

A oftat, apoi şi-a apăsat fruntea de fruntea mea.

— Mulţumesc, am spus. Chiar dacă asta sună ca şi cum m-ai împinge în braţele altor tipi.

S-a lăsat pe spate, încruntat, şi a spus:

— Z., asta-i o tâmpenie.

— Păi, tocmai ai spus că-i în ordine dacă sunt cu...

— Nu! M-a scuturat puţin. N-am spus că e în ordine dacă eşti cu alţi tipi. Am spus că asta nu o să distrugă ce avem.

— Ce anume avem?

— Ne avem unul pe celălalt. Pentru totdeauna.

— Mie îmi este de ajuns, Stark. I-am cuprins umerii cu braţele. Ai vrea să faci ceva împreună cu mine?

— Îhî, orice, mi-a îngânat răspunsul, iar asta ne-a făcut pe amândoi să zâmbim.

— Sărută-mă ca mai înainte, ca să nu mai pot gândi.

— Cu asta mă descurc, a spus.

Sărutările lui Stark au fost la început uşoare şi gingaşe, însă nu pentru mult timp. Când au devenit mai intense, mâinile lui au început să-mi exploreze corpul. Când a ajuns la marginea tricoului meu a ezitat, iar acel scurt moment de ezitare a fost ceea ce m-a făcut să mă decid. Îl doream pe Stark. Din tot sufletul. M-am depărtat de el ca să-i pot privi în ochi. Amândoi respiram sacadat, iar el s-a aplecat spre mine, lipindu-se de trupul meu.

— Aşteaptă. Mi-am rezemat palma pe pieptul lui.

— Iartă-mă. Avea vocea răguşită. Nu am vrut să fiu aşa de agresiv.

— Nu, nu despre asta-i vorba. Nu eşti prea agresiv. Numai că voiam... ăăă... Am ezitat, încercând să gândesc, deşi mintea îmi era înceţoşată de dorinţa pe care o simţeam pentru el. La naiba! O să-ţi arăt ce vreau. Înainte de a avea timp să fiu cuprinsă de sfială ori de jenă, m-am ridicat în picioare. Stark mă privea cu ochi în care se amestecau curiozitatea şi pasiunea, dar, în clipa în care mi-am scos tricoul, mi-am desfăcut jeanşii şi i-am dat jos, curiozitatea a dispărut, iar ochii lui au părut să se întunece sub intensitatea pasiunii. M-am reîntors la siguranţa oferită de braţele lui şi mi-a plăcut senzaţia de asprime a tartanului pe piele.

— Eşti aşa de frumoasă, a spus Stark, în timp ce urmărea cu degetul desenul tatuajului care mi se încolăcea în jurul taliei. Atingerea lui m-a făcut să tremur. Ţi-e frică? a întrebat şi m-a tras mai aproape.

— Nu tremur de frică, am şoptit printre sărutări, cu buzele lipite de ale lui. Tremur pentru că te doresc atât de mult.

— Eşti sigură?

— Absolut sigură. Te iubesc, Stark.

— Şi eu te iubesc, Zoey.

Atunci Stark m-a luat în braţe, iar mâinile şi buzele lui au făcut să dispară restul lumii şi m-au făcut să mă gândesc doar la el - să doresc să fiu doar cu el. Atingerea lui a alungat în ceaţa trecutului amintirea urâtă a lui Loren şi greşeala de a mă fi dăruit lui. În acelaşi timp, Stark a alinat durerea pe care încă o purtam în mine, în urma pierderii lui Heath. Întotdeauna o să-mi fie dor de el, dar fusese muritor, iar în timp ce Stark făcea dragoste cu mine, am înţeles că, până la urmă, trebuia să-mi iau rămas-bun de la Heath.

Stark era viitorul meu - Războinicul meu - Paznicul meu - dragostea mea.

După ce Stark şi-a desfăcut din jurul trupului tartanul MacUallis şi s-a lungit gol alături de mine, s-a aplecat şi, mai întâi, i-am simţit limba pe gâtul meu, în locul în care pulsa sângele, apoi o scurtă atingere a dinţilor.

— Da, am spus, surprinsă de sunetul sugrumat şi neobişnuit al propriei mele voci. Mi-am răsucit corpul astfel încât buzele lui Stark să se lipească şi mai mult de gâtul meu şi i-am sărutat adâncitura fermă şi netedă dintre umăr şi biceps. Formulând, la rândul meu, o întrebare mută, i-am atins pielea cu dinţii.

— O, da, zeiţă! Te rog, Zoey, te rog.

N-am mai putut aştepta. I-am crestat pielea exact în aceeaşi clipă în care el m-a muşcat blând de gât şi, odată cu gustul dulce şi cald al sângelui lui, corpul mi-a fost invadat de senzaţiile noastre comune. Legătura dintre noi era ca un foc - ne ardea şi ne consuma, cu o intensitate aproape dureroasă. Cu o plăcere aproape de nesuportat. Eram strâns îmbrăţişaţi, cu gurile lipite de piele, cu trupurile unul lângă celălalt. Îl simţeam doar pe Stark. Auzeam bătăile inimilor noastre la unison. Nu ştiam unde era graniţa dintre corpurile noastre. Nu ştiam care era plăcerea mea şi care era a lui. Mai târziu, pe când stăteam întinsă în braţele lui, cu picioarele încolăcite şi corpurile încă acoperite de sudoare, am trimis o rugă tăcută către Zeiţa mea: Nyx, îţi mulţumesc că mi l-ai dat pe Stark. Îţi mulţumesc că i-ai permis să mă iubească.

*

N-am părăsit dumbrava timp de câteva ore. Mai târziu, mi-am amintit de noaptea aceea ca de unul dintre momentele cele mai fericite din viaţă. În negura viitorului, acel moment în care fusesem învăluită în îmbrăţişarea lui Stark, când ne-am dăruit mângâieri şi visuri, acea clipă suspendată în timp, în care fusesem pe de-a-ntregul mulţumită, avea să fie o amintire de nepreţuit, ca lumina caldă a unei lumânări în cea mai neguroasă noapte.

Mult mai târziu, ne-am îndreptat încet spre castel. Degetele ne erau împletite, coapsele noastre se atingeau familiar. Tocmai traversaserăm podul de peste şanţul cu apă, iar eu fusesem atât de absorbită de Stark, încât nici nu observasem capetele înfipte în ţăruşi. De fapt, nu prea observasem mai nimic, până când nu a intervenit vocea Afroditei.

— Of, la naiba. E ca şi cum v-aţi fi lipit un afiş pe frunte.

Plină de visare, mi-am ridicat capul de pe umărul lui Stark şi am văzut-o pe Afrodita care stătea la intrarea în castel, scăldată în lumina unei torţe şi bătând enervată din picior.

— Dă-le pace, frumoasa mea. Au dreptul la un strop de fericire. Vocea gravă a lui Darius s-a auzit din umbra care era în jurul ei.

Una dintre sprâncenele ei blonde s-a arcuit batjocoritor.

— Cred că altceva, nu fericire, i-a oferit ea lui Stark.

— Zău că, în clipa asta, nici măcar lipsa ta de maturitate nu mă afectează, i-am spus.

— Pe mine însă da, a spus Stark. N-ar trebui să smulgi penele vreunui pescăruş ori cleştii crabilor?

Afrodita s-a comportat de parcă Stark n-ar fi scos o vorbă şi a venit spre mine.

— E adevărat?

— Ce să fie adevărat? Că eşti o mare pacoste? am întrebat.

Stark a pufnit.

— Asta aşa e.

— Dacă e adevărat, trebuie să-i spui. Eu nu stau să-l ascult cum se smiorcăie.

Afrodita a exclamat, gesticulând cu iPhone-ul.

— Frate, chiar şi pentru cineva ca tine, comportamentul asta e extrem de ciudat, am spus. E nevoie să intervenim cu terapie prin cumpărături? Ceee sää fieee adevărat? Am vorbit rar, prefăcându-mă că mă adresez unui străin vorbitor de engleză.

— E adevărat ce tocmai mi-a spus Regina Afurisitei de Skye - că nu pleci mâine împreună cu noi? Că rămâi aici?

— Aaa. Mi-am târşâit picioarele, întrebându-mă de ce-ar trebui să mă simt vinovată. Da, e adevărat.

— Grozav. Pur şi simplu, grozav. În cazul ăsta, cum spuneam, dă-i tu vestea asta.

— Cui?

— Lui Jack. Poftim. O să izbucnească în plâns, o să i se strice machiajul, iar asta o să-l facă să jelească şi mai tare. Iar eu nu vreau să am de-a face cu un homo mucos. Absolut deloc. Afrodita a împuns ecranul telefonului cu degetul. Când mi l-a întins, deja suna.

Când a răspuns, Jack a vorbit blând, dar pe un ton defensiv.

— Afrodita, dacă mai ai de gând să spui ceva urât despre Ritual, atunci mai bine nu mai vorbi deloc. Şi-apoi, nu te mai ascult pentru că tocmai repet Defying Gravity. Aşa că asta-i tot.

— Ăăă, salut, Jack, am spus.

Aproape că i-am văzut zâmbetul sclipitor prin telefon.

— Zoey! Maaamă, ce grozav că nu eşti moartă, şi nici măcar ca şi moartă. A, ţi-a spus Afrodita ce plănuim să facem mâine, după întoarcerea ta? Zeiţa mea, o să fie aşa de mişto!

— Nu, Jack, Afrodita nu mi-a spus pen' că...

— Super! Îţi spun eu. Prin urmare, o să organizăm o ceremonie specială, un Ritual de Sărbătorire a Fiicelor şi Fiilor Întunecaţi, cu nume proprii şi tot tacâmul, pentru că e mare lucru pentru noi că te-ai reîntregit.

— Jack, trebuie să...

— Nu, nu, nu trebuie să faci nimic. M-am ocupat eu de toate. Am aranjat până şi cu mâncarea, cu ajutorul lui Damien, desigur. Vreau să spun...

Am oftat şi am aşteptat să tragă o gură de aer.

— Vezi, ce-ţi spuneam, a şoptit Afrodita, în timp ce Jack turuia întruna. O să se pună pe urlat, dacă-i strici planul.

— ... iar momentul meu favorit e când o să intri în cerc, iar eu o să cânt Defying Gravity. Ştii, cum a făcut Kurt în Glee, numai că eu chiar o să ating nota aia înaltă. Ei, ce părere ai?

Am închis ochii, am tras aer în piept şi am spus:

— Cred că eşti un adevărat prieten.

— Ooo! Mulţumesc!

— Dar hai să mai amânăm Ritualul.

— Să-l amânăm? De ce? Deja începuse să-i tremure vocea.

— Pentru că... Am ezitat. La naiba. Afrodita avea dreptate. Probabil că într-adevăr urma să izbucnească în plâns.

Stark mi-a luat telefonul din mână cu blândeţe şi a apăsat pe difuzor.

— Salutare, Jack, a spus.

— Salut, Stark!

— Ai putea să-mi faci o favoare?

— O, pe Zeiţa mea! Sigur că da!

— Uite ce e, încă sunt cam întors pe dos după povestea aia cu Tărâmul de Dincolo. Afrodita şi Darius se întorc mâine, dar Zoey o să mai rămână cu mine aici, pe Skye, până când mă mai înzdrăvenesc puţin. Aşa că ai putea să anunţi tu pe toată lumea că nu ne întoarcem în Tulsa până peste vreo două săptămâni? Vrei să le transmiţi asta din partea mea şi să mai linişteşti spiritele?

Mi-am ţinut răsuflarea, în aşteptarea lacrimilor, dar când colo, vocea lui Jack s-a auzit extrem de hotărâtă şi matură.

— Sigur că da. Nu-ţi face nici un fel de grijă, Stark. O să-i anunţ pe Lenobia, pe Damien şi pe toţi ceilalţi. Z., nu-i nici o problemă. Sigur că putem amâna. Aşa o să am mai mult timp să repet cântecul şi să mă gândesc cum să fac săbii din origami

pentru decorarea spaţiului. Mă gândeam să le agăţ cu fir de undiţă, ştii tu, chestia aia transparentă, ca să pară că sfidează gravitaţia.

Am zâmbit şi i-am spus pe muteşte mulţumesc lui Stark.

— Sună grozav, Jack. N-o să-mi fac nici o grijă, dacă ştiu că te ocupi tu de decoraţiuni şi de muzică.

Râsul lui Jack se auzi vesel în telefon.

— O să fie un Ritual de pomină! Stai să vezi. Stark, să te faci bine. A, iar tu, Afrodita, n-ar trebui să presupui că o să izbucnesc în plâns la primul semn de schimbare a planurilor de petrecere.

Afrodita a aruncat o privire încruntată spre telefon.

— De unde naiba ai ştiut că am presupus aşa ceva?

— Sunt gay. Ştiu anumite lucruri.

— Mă rog. Spune la revedere, Jack. Telefonul meu e în roaming, a spus Afrodita.

— La revedere, Jack! a spus Jack, chicotind, în timp ce Afrodita a smuls telefonul din mâna lui Stark şi a închis.

— A mers mai bine decât credeai, i-am zis Afroditei.

— Mda, „ea“ a reacţionat bine. Mă întreb cum o să reacţioneze cealaltă, pentru că ea e cu mult mai rea decât domnişoara Jack.

— Ascultă, Afrodita, Damien nu e un gay efeminat, nu că asta ar fi ceva rău. Dar zău că aş vrea să vorbeşti mai frumos despre amândoi.

— Mai lasă-mă. Nu la homosexualii tăi mă refer. Vorbesc despre Neferet.

— Neferet! Am vorbit cu asprime. Nu-mi plăcea nici măcar să-i pronunţ numele. Ce veşti ai de la ea?

— Nici una. Tocmai de-aia şi sunt îngrijorată. Însă, Z., nu-ţi face griji din pricina asta. La urma urmei, tu o să fii aici, pe Skye, cu mii de tipi masivi şi puternici, alături de Stark, care să te apere, în timp ce noi, ceilalţi, bieţii muritori, o să ducem mai departe bătălia aia dintre bine şi rău, Întuneric şi Lumină bla, bla şi aşa mai departe, până o să ne iasă pe nas. Afrodita se întoarse şi urcă treptele castelului cu paşi apăsaţi.

— Afrodita e o biată muritoare? Mă gândeam că e-o pacoste mai mare, spuse Stark.

— Te-am auzit, să ştii! a strigat Afrodita peste umăr. A, şi ca să ştii, Z., am avut o problemă cu bagajele, de parcă nu aveam destule, aşa că îţi confisc valiza pe care ai adus-o alaltăieri. Mă

duc să împachetez. Pe mai târziu, ţăranilor. Apoi a trântit masiva uşă de lemn a castelului, ceea ce a presupus o oarecare trudă.

— Este răpitoare, a spus Darius, zâmbind cu mândrie în timp ce urca treptele în urma Afroditei.

— Mie îmi vin în minte alte cuvinte cu r ce-ar putea s-o definească. Răpitoare nu e unul dintre ele, a mormăit Stark.

— Îmi vin în minte rătăcită la cap şi rea, am spus.

— Mie îmi vine să spun rahat, a spus Stark.

— Rahat?

— Cred că-i o mică ticăloasă, însă ar fi prea multe cuvinte şi nici nu încep cu r, aşa că ăsta e cel mai apropiat, a răspuns el.

— Ha, ha, am spus. Apoi l-am luat de braţ. Încerci să-mi abaţi atenţia de la povestea cu Neferet, aşa-i?

— Funcţionează?

— Nu prea.

Stark m-a luat de mijloc.

— Atunci va trebui să-mi perfecţionez tehnicile de abatere a atenţiei.

Ţinându-ne de mână, am mers spre intrarea castelului. L-am lăsat pe Stark să mă distreze cu lista de cuvinte cu r care i se potriveau Afroditei mai bine decât răpitoare şi am încercat să-mi redobândesc senzaţia de fericire mulţumită pe rare o simţisem cu atât de puţin timp în urmă şi pentru atât de scurt timp. Mi-am tot spus că de Neferet mă despărţea o lume întreagă - şi că adulţii din acea lume erau în stare să se ocupe de ea. Când Stark mi-a deschis uşa castelului, mi-am ridicat privirea, unde am zărit steagul care flutura cu mândrie peste domeniul lui Sgiach. M-am oprit şi am admirat frumuseţea puternicului taur negru pe care se profila silueta strălucitoare a Zeiţei. Exact atunci, un fuior de ceaţă s-a ridicat dinspre apa de lângă castel, ceea ce a schimbat imaginea steagului transformând taurul negru într-o stafie albă, acoperind complet silueta Zeiţei.

Am simţit cum frica mi se răspândea în tot corpul.

— Ce e? Stark a venit lângă mine, neliniştit brusc.

Am clipit. Ceaţa a dispărut, iar steagul a revenit la forma iniţială.

— Nimic, am răspuns iute. Sunt paranoică, asta-i tot.

— Hei, sunt aici. Nu ai de ce să fii paranoică; nu ai de ce să te îngrijorezi. Pot să te apăr.

Stark m-a luat în braţe şi m-a ţinut strâns, protejându-mă de restul lumii şi de ce încercau să-mi transmită instinctele.

Capitolul 5
Stevie Rae

— Nu eşti tu însăţi. Îţi dai seama?

Stevie Rae ridică privirea către Kramisha.

— Nu fac decât să stau aici şi să-mi văd de-ale mele. Se opri, de parcă ar fi gândit: spre deosebire de tine. De ce, mă rog, nu sunt eu însămi?

— Ţi-ai ales cel mai întunecat şi mai sinistru colţ de-aici. Ai stins lumânările alea ca să fie şi mai întuneric. Şi stai aci văietându-te atât de tare, că aproape aud ce gândeşti.

— N-ai cum să auzi ce gândesc.

Tonul aspru din vocea lui Stevie Rae o făcu pe Kramisha să-şi ridice mirată privirea.

— D'apăi sigur că n-am cum. Nu trebuie să te înfoi aşa. Am spus aproape. Doar nu-s Sookie Stackhouse. Pe urmă, chiar de-aş fi, nu ţi-aş asculta gândurile. N-ar fi politicos, iar mama m-a învăţat bunele maniere. Kramisha se aşează alături de Stevie Rae pe băncuţa de lemn. Apropo, oare eu sunt singura carc crede că vârcolacul e mai atrăgător decât Bill şi Eric la un loc?

— Kramisha, nu-mi divulga lucruri din sezonul trei din True Blood. N-am terminat încă de văzut nici DVD-urile cu sezonul doi.

— Ei, ziceam şi io, da' pregăteşte-te de nişte frumuşei cu patru picioare.

— Pe bune! Să nu îndrăzneşti să-mi mai povesteşti altceva.

— Bine, bine, da' chiar tre' să-ţi spun despre vârcolacu' ăla arătos, ce mai bucăţică.

— Banca asta e din lemn. Lemnul e echivalent cu pământul. Asta înseamnă că aş putea să te bat măr cu ea dacă-mi torni toate secretele din True Blood.

— Da' nu vrei să te calmezi odată? Am terminat cu subiectul ăsta. Tre' să discutăm altceva înainte de-a merge la una dintre cele mai plictisitoare şedinţe de Consiliu.

— Face parte din obligaţiile noastre. Eu sunt Mare Preoteasă. Tu eşti Poetă Laureată. Trebuie să mergem la Şedinţa de

Consiliu. Stevie Rae oftă prelung şi îşi strânse umerii. La naiba. Tare o să mă bucur mâine, când se întoarce Z.

— Bine, bine, am înţeles. Ce nu-nţeleg e ce anume te-a zăpăcit atât de tare, încât eşti aşa de întoarsă pe dos.

— Prietenul meu şi-a pierdut minţile şi a dispărut de pe faţa pământului. Cea mai bună prietenă a mea aproape că a murit în Tărâmul de Dincolo. Novicii roşii - ceilalţi - încă sunt pe undeva pe-acolo făcând naiba-ştie-ce, iar asta sunt sigură că înseamnă că mănâncă oameni. Colac peste pupăză, mai trebuie să fiu şi Mare Preoteasă, deşi nici măcar nu ştiu exact ce presupune asta. Cred că toate astea-s de ajuns ca să zăpăcească pe oricine.

— Da, aşa e. Da' tot nu înţeleg de ce-mi trimiţi poeziile astea ciudate, de ţi se zbârleşte părul. Sunt toate despre tine şi fiare, iar eu vreau să ştiu de ce.

— Kramisha, nu ştiu la ce te referi.

Stevie Rae dădu să se ridice, dar Kramisha băgă mâna în geanta ei uriaşă şi scoase de-acolo o bucată de hârtie violet acoperită de mâzgăliturile ei apăsate. Cu încă un oftat adânc, Stevie Rae se aşeză şi întinse mâna.

— Bine. Dă-mi să văd.

— Le-am scris pe-amândouă pe bucata asta de hârtie. Cea veche şi cea nouă. Ceva îmi zice că poate ai nevoie să-ţi fie reîmprospătată memoria.

Stevie Rae nu răspunse. Ochii ei căzură pe prima poezie. O citi fără grabă. Nu pentru că era cazul să i se aducă aminte. Nu avea nevoie. Fiecare vers al poeziei parcă îi fusese întipărit în minte cu un fier roşu.

Cea Roşie-n Lumină iată-apare,
vintre încinse se dezbină pentru ea
în apocaliptica-ncleştare.

întunericul se-ascunde sub diferite-nfăţişări
priveşte dincolo de forme, culoare ori minciuni
şi de-ale sentimentelor învolburări.

Cu el te însoţeşte; dă-i inima pe dată
deşi doar de-Ntunericu-l separi
încrederea deplină fi-va.

Cu sufletul, iar nu cu ochii să priveşti
căci pentru a dansa cu fiarele
să vezi ce e sub mască tre' să te-nvoieşti.

Stevie Rae se stăpâni să nu plângă, dar îşi simţea inima rănită şi frântă. Poezia se adeverise. Îl privise pe Rephaim cu sufletul, nu cu ochii. Separase Întunericul şi avusese încredere în el şi îl acceptase - iar din cauza asta, pentru că se întovărăşise cu o fiară, inima ei plătise. Încă mai plătea.

Fără tragere de inimă, Stevie Rae privi cea de-a doua poezie de pe pagină - cea nouă. Îşi puse în minte să nu reacţioneze în vreun fel, să nu lase să i se vadă vreo emoţie pe faţă, apoi începu să citească.

Fiarele pot fi încântătoare
Visurile devin dorinţe
Realitatea are motiv să se schimbe
Încrede-te în adevărul tău
Bărbat... monstru... mister... magie
Ascultă cu inima
Priveşte fără dispreţ
Iubirea nu va pierde
Încrede-te în adevărul lui
Promisiunea lui e dovada
Încercarea e dată de timp
Încrederea eliberează
Dacă există curajul de a schimba.

Stevie Rae îşi simţi gura uscată.

— Îmi pare rău, nu am cum să te ajut. Nu ştiu despre ce e vorba. Încercă să-i dea înapoi Kramishei bucata de hârtie, dar poeta stătea cu mâinile încrucişate.

— Nu ştii să minţi, Stevie Rae.

— Nu-i foarte înţelept să-ţi acuzi Marea Preoteasă de minciună. Uşorul ton răutăcios din vocea lui Stevie Rae o făcu pe Kramisha să clatine din cap.

— Ce-i cu tine? Ceva te roade, şi nu ştiu ce. Dac-ai fi tu însăţi, ai sta de vorbă cu mine. Ai încerca să înţelegi ce se întâmplă.

— Nu înţeleg deloc poezia! E vorba de metafore şi simboluri,

de previziuni ciudate şi neclare.

— Asta-i o minciună gogonată, spuse Kramisha. Noi am reuşit să descâlcim chestiile astea. Şi Zoey la fel. Tu şi cu mine am făcut asta, sau cel puţin am făcut destul cât să-i trimitem vorbă lui Z. în Tărâmul de Dincolo. Şi a fost de ajutor. Stark aşa a spus. Kramisha arătă cu degetul spre prima poezie. Câte ceva de aici s-a adeverit. Te-ai întâlnit cu fiarele. Taurii ăia. De atunci te-ai schimbat. Acum mi-a fost trimisă o altă poezie din alea despre fiare. Ştiu că sunt pentru tine. Şi că tu ştii mai multe decât spui.

— Uite ce e, Kramisha, nu te băga în treburile mele. Stevie Rae se ridică, ieşi din iatac şi, pe când se îndrepta spre Dragon Lankford, îi strigă peste umăr Kramishei: am terminat cu toate discuţiile astea despre fiare!

— Hei, stai puţin, ce-i cu toată cearta asta? Mâna puternică a lui Dragon o sprijini pe Stevie Rae în clipa în care se ciocni de el şi se împiedică. Ai spus discuţii despre fiare?

— Aşa a spus. Kramisha arătă spre foaia din mâna lui Stevie Rae. Mi-au fost transmise două poezii, una în ziua în care Stevie Rae a dat de taurii ăia, iar a doua, doar cu puţin timp în urmă. Nu vrea deloc să le ia în seamă.

— N-am spus că n-o să le iau în seamă. Doar că vreau să mă ocup de problemele mele şi de mine fără să-şi bage nasul toţi ticăloşii din univers.

— Crezi că eu sunt unul dintre ticăloşii ăia? întrebă Dragon.

Stevie Rae se căzni să-l privească în ochi.

— Nu, sigur că nu.

— Şi eşti de acord cu mine că poeziile Kramishei sunt importante?

— Păi, da.

— Atunci nu poţi să nu le iei în seamă. Dragon puse mâna pe umărul lui Stevie Rae. Ştiu cum e când vrei să ţii departe de ochii lumii viaţa personală, numai că te-ai blocat într-o situaţie în care există lucruri mai importante decât intimitatea ta.

— Ştiu, dar pot să mă ocup singură de lucrurile astea.

— Nu te-ai ocupat de tauri, spuse Kramisha. Tot au apărut.

— Da' au dispărut, nu? Asta înseamnă că m-am ocupat de ei fără probleme.

— Îmi amintesc că te-am văzut după înfruntarea cu taurii. Erai grav rănită. Dacă ai fi înţeles avertizarea Kramishei, poate că nu ai fi plătit un preţ aşa de mare. Apoi, mai e şi faptul că a apărut

un Imitator de Corbi şi s-ar putea să fie chiar creatura aia, Rephaim. Monstrul ăla încă se mai află pe nici pe undeva, şi reprezintă un pericol pentru noi toţi. Aşa că, tânără preoteasă, trebuie să înţelegi că o avertizare care îţi e adresată nu poate fi tăinuită pentru că influenţează şi vieţile celorlalţi.

Stevie Rae îl privi pe Dragon drept în ochi. Cuvintele lui erau puternice. Vocea lui era blândă. Dar oare zărise în ochii lui suspiciune şi mânie, sau poate numai durerea care îl urmărise de la moartea soţiei lui?

În timp ce ea încă şovăia, Dragon continuă:

— Anastasia a fost omorâtă de o fiară. Nu mai putem îngădui ca o altă fiinţă nevinovată să mai fie atinsă de aceste creaturi ale Întunericului, dacă putem face ceva în privinţa asta. Ştii bine că ce spun eu e adevărat, Stevie Rae.

— Şt-ştiu, se bâlbâi ea, încercând să lege cuvintele. Rephaim a omorât-o pe Anastasia în noaptea în care Darius l-a doborât din cer. Nimeni n-o să uite asta - nici eu nu pot să uit, mai ales acum, când lucrurile s-au schimbat. Au trecut săptămâni de când nu l-am văzut. Impregnarea noastră încă există. Pot să o simt, dar nu am simţit nimic transmis de la el.

Acea lipsă a oricărei senzaţii o făcu pe Stevie Rae să ia o hotărâre.

— Bine, ai dreptate. Am nevoie de ajutor. Poate că aşa e dat să se întâmple, gândi ea pe când îi înmână poeziile lui Dragon. Poate că Dragon o să-mi descopere secretul şi atunci totul o să piară: Rephaim, Impregnarea noastră şi inima mea. Dar măcar o să se termine totul.

Pe când Dragon citea poezia, Stevie Rae văzu cum faţa lui se întunecă. Atunci când, în sfârşit, ridică privirea spre ea, nu era nici o îndoială că arăta îngrijorat.

— Ce fel de legătură ai avut cu al doilea taur pe care l-ai invocat, cu cel negru, care l-a învins pe cel rău?

Stevie Rae încercă să-şi ascundă uşurarea când văzu că Dragon se oprise la tauri şi nu-i punea întrebări despre Rephaim.

— Nu ştiu dacă poţi s-o numeşti cu adevărat o legătură, dar mi s-a părut minunat. Era negru. Dar Întunericul nu avea nici o legătură cu el. Era incredibil - ca cerul nopţii sau ca pământul.

— Pământul... Dragon părea să gândească cu voce tare. Dacă taurul îţi aminteşte de elementul tău, poate că asta e de ajuns ca să păstraţi legătura.

— Ştim însă că e bun, spuse Kramisha. Nu-i nici un secret. Nu se poate ca poezia să vorbească despre el.

— Şi-atunci? Stevie Rae nu-şi putu ascunde iritarea. Kramisha era ca un câine în faţa unui os. Nu-i dădea drumul, şi pace.

— Şi-atunci, poezia, mai ales ultima, vorbeşte despre încrederea în adevăr. Deja ştim că e bun. Poţi să ai încredere în taurul cel negru. De ce mai trebuie să-ţi spună asta o poezie?

— Kramisha, aşa cum încercam să-ţi spun mai devreme, nu ştiu.

— Doar că io nu cred că vorbeşte despre taurul ăla negru, spuse Kramisha.

— Despre ce altceva să vorbească? Nu cunosc alte fiare. Stevie Rae vorbi repede, ca şi cum viteza ar fi putut anula minciuna.

— Spuneai că Dallas are o afinitate nouă şi neobişnuită şi că pare s-o fi luat razna. Aşa e? întrebă Dragon.

— Da, cam aşa, spuse Stevie Rae.

— Referirea la o bestie ar putea fi un simbol pentru Dallas. Poezia ar putea spune că trebuie să ai încredere în latura umană care există încă în interiorul său, spuse Dragon.

— Nu ştiu ce să zic, răspunse Stevie Rae. Ultima dată când l-am văzut, era extrem de agitat şi părea dus cu sorcova. Spunea nişte lucruri tare ciudate despre Imitatorul de Corbi pe care l-a văzut.

— Începe Şedinţa de Consiliu! Din uşa deschisă a Sălii de consiliu, vocea Lenobiei pluti de-a lungul coridorului.

— Pot să păstrez asta? Dragon luă bucata de hârtie, în timp ce porniră pe hol. O s-o copiez şi apoi ţi-o dau înapoi, dar aş vrea să o pot cerceta mai cu atenţie.

— Da, nu-i nici o problemă, spuse Stevie Rae.

— Mă bucur că o să te gândeşti la poezia asta, Dragon, spuse Kramisha.

— Da, şi eu, spuse Stevie Rae, încercând să pară că spune adevărul.

Dragon se opri.

— N-o voi arăta tuturor, ci numai acelor vampiri despre care cred că ne pot ajuta să descifrăm înţelesul poeziei. Îţi înţeleg dorinţa de intimitate.

— O să-i povestesc lui Zoey despre asta mâine, imediat ce se întoarce, spuse Stevie Rae.

Dragon se încruntă.

— Cred, într-adevăr, că e bine să i-o arăţi lui Zoey, numai că, din păcate, nu revine mâine la Casa Nopţii.

— Cum? De ce?

— Se pare că Stark nu-i destul de înzdrăvenit ca să călătorească, aşa că Sgiach le-a dat voie să rămână pe Skye cât le pofteşte inima.

— Zoey ţi-a spus asta? Lui Stevie Rae nu-i venea să creadă că cea mai bună prietenă a ei îl sunase pe Dragon, şi nu pe ea. Ce-o fi fost în mintea lui Z.?

— Nu, ea şi Stark au vorbit cu Jack.

— A, Ritualul de Sărbătorire, se dumeri Stevie Rae şi dădu din cap. Z. nu-i ascunsese nimic. Jack fusese atât de entuziasmat de Ritual, încât se autointitulase responsabil cu muzica, mâncarea şi ornamentele - probabil că o sunase având pregătită o listă întreagă de întrebări, de genul: Care e culoarea ta preferată? şi tortilla sau chipsuri?

— Băiatu' ăsta e de-a dreptul obsedat. Pun pariu că şi-a pierdut minţile când a aflat că Z. nu vine acasă mâine.

— Dimpotrivă, profită de răgaz ca să exerseze melodia pe care vrea s-o cânte şi ca să decoreze locul, spuse Dragon.

— Zeiţa să ne ajute, spuse Kramisha. Dacă o să agaţe peste tot curcubeie şi unicorni şi o să ne oblige - iar - să purtăm eşarfele alea din pene, o să spun „pas“.

— Săbii din origami, spuse Dragon.

— Poftim? Stevie Rae era convinsă că nu auzise bine.

Dragon chicoti.

— Jack a trecut pe la vestiar şi a luat cu împrumut o sabie scoţiană ca să aibă un model după care să lucreze. În onoarea lui Stark, o să folosească săbii din origami atârnate cu fir de undiţă. Spunea că o să fie ca în cântec.

— Pen' că or să sfideze gravitaţia. Stevie Rae pufni în râs. Îi plăcea de Jack. Nu avea cuvinte pentru cât de drăguţ era.

— Sper numa' să nu le facă din hârtie roz. Chiar că nu se potriveşte.

Ajunseră la uşa Sălii de Consiliu şi, înainte de a intra în încăperea deja ticsită de lume, Stevie Rae îl auzi pe Dragon spunând:

— Nu roz. Purpurie. L-am văzut când căra un braţ de hârtie purpurie.

Stevie Rae încă mai rânjea cu gura până la urechi când Lenobia ceru să se facă liniște în sala de ședințe. În zilele următoare, avea să-și amintească de acel zâmbet și să-și dorească să păstreze în minte acea imagine a lui Jack care confecționa săbii din hârtie și cânta Defying Gravity, privind mereu partea bună a lucrurilor, mereu drăguț, mereu fericit și, mai ales, mereu în siguranță.

Capitolul 6
Jack

— Duch, ce-i cu tine, frumoaso? De ce ești atât de agitată azi? Jack scoase teancul de hârtie de origami de sub labradorul bejuliu și îl puse la loc sigur, departe de fundul câinelui, pe taburetul pe care-l folosea ca masă de exterior și ca suport pentru sabie. Masivul câine pufni, lovi pământul cu coada și veni iute mai aproape de Jack. El oftă și îi aruncă o privire drăgăstoasă, dar exasperată. Nu trebuie să stai lipită de mine. Totu-i în ordine. Fac doar niște ornamente.

— Azi e extrem de atașată de tine, spuse Damien, care își îndoi picioarele lungi și se așeză pe iarbă lângă Jack.

Jack se opri din lucrul la sabia de hârtie pe care o meșterea și mângâie capul moale al lui Duchess.

— Ce crezi, simte că S-T-A-R-K încă nu e complet refăcut? Oare știe că nu se întoarce mâine?

— Poate. Este foarte inteligentă, dar eu cred că e mai îngrijorată pentru tine, care o să te cațări pe chestia aia, decât din cauza oboselii și a întârzierii lui Stark.

Jack arătă nepăsător cu mâna spre scara de doi metri jumate, care aștepta instalată nu departe de ei.

— A, nici Duch, nici altcineva nu are de ce să-și facă griji. Scara este foarte sigură. Chiar are un clichet în plus, care o menține deschisă și o face extrem de stabilă.

— Nu știu ce să spun. E cam înaltă. Damien se uită îngrijorat spre ultima treaptă.

— Da' de unde, nu-i chiar așa de rău. Și-apoi, nici nu mă urc până-n vârf, sau oricum, nu pentru mult timp. Copacul ăsta, săracul, are ramuri care atârnă. Știi, de atunci de când el a țâșnit de sub el. Jack rosti ultima frază în șoaptă, ca pentru sine.

Damien îşi drese glasul şi privi spre bătrânul stejar la fel de îngrijorat cum privise scara.

— Bine, nu te înfuria, doar că trebuie neapărat să discutăm despre alegerea acestui loc pentru Ritualul de Sărbătorire a lui Zoey.

Jack îşi ridică mâinile, cu palmele spre exterior - gestul universal pentru „stop“.

— Ştiu deja că oamenii or să aibă ceva de comentat în legătură cu locul ăsta. Dar am hotărât că argumentele mele în favoarea alegerii lui sunt mai bune decât cele care se opun.

— Dragule, întotdeauna intenţiile tale au fost bune. Damien luă mâna lui Jack şi o ţinu într-ale sale. Dar cred că e timpul să te gândeşti că s-ar putea să fii singurul care să asocieze ceva bun cu locul ăsta. Aici au fost omorâţi profesorul Nolan şi Looren Blake. Kalona a scăpat de sub pământ, a sfârtecat solul şi a crăpat în două copacul chiar aici. Mie nu mi se pare că ar fi ceva de sărbătorit în locul ăsta.

Jack puse mâna liberă peste a lui Damien.

— E un loc plin de putere, nu?

Ai dreptate, răspunse Damien.

— Iar puterea nefolosită nu este negativă sau pozitivă. Capătă acele caracteristici când este preluată şi influenţată de forţe exterioare. Aşa e?

Damien făcu o pauză, se gândi, apoi încuviinţă din cap fără tragere de inimă.

— Da, presupun că iar ai dreptate.

— Ei bine, eu cred că puterea acestui loc - copacul despicat şi zona asta de lângă zid - a fost greşit folosită. Are nevoie de o şansă pentru a fi folosită din nou în favoarea Luminii şi a binelui. Vreau să-i dau şansa asta; trebuie să i-o dau. Ceva din mine îmi spune că trebuie să mă aflu aici, să pregătesc Ritualul de Sărbătorire pentru întoarcerea lui Zoey, chiar dacă ea şi Stark mai întârzie.

Damien oftă.

— Ştii că niciodată nu ţi-aş cere să-ţi ignori sentimentele.

— Prin urmare, o să mă sprijini? Chiar dacă toată lumea spune că prietenul tău e nebun de legat?

Damien îi zâmbi.

— Lumea nu spune că eşti nebun de legat. Spune că zelul tău nebun de a decora şi de a organiza totul ţi-a întunecat judecata.

Jack chicoti.

— Pun pariu că nu au spus nici zel, nici întunecat.

— Au folosit sinonime, dar mai din topor.

— Ăsta-i Damien al meu - maestrul cuvintelor!

— Şi ăsta-i Jack al meu - optimistul! Damien se apropie de Jack şi-l sărută uşor pe buze. Pregăteşte ce ai de pregătit aici. Ştiu că lui Zoey o să-i placă, atunci când, în sfârşit, o să ajungă acasă. Se opri, privi în ochii lui Jack cu un zâmbet trist şi mai spuse: dragule, înţelegi că s-ar putea să mai treacă o bună bucată de vreme până se întoarce Zoey? Ştiu ce ţi-a spus Stark, iar eu n-am vorbit cu Zoey, însă Afrodita a spus că Zoey nu e în apele ei - că, de fapt, nu a rămas acolo din cauza lui Stark. A rămas pentru că s-a izolat de lume.

— Eu nu cred aşa ceva, Damien, spuse Jack apăsat.

— Nici eu nu vreau să cred, dar adevărul e că Zoey nu se întoarce odată cu Afrodita şi cu Darius, şi nici nu spune nimănui când o să revină. Apoi, mai e şi povestea cu Heath. Zoey o să se întoarcă în Tulsa şi ştii bine că va trebui să se obişnuiască cu ideea că Heath nu e aici - că n-o să mai fie niciodată aici.

— Groaznic, nu-i aşa? spuse Jack.

Privirile li se întâlniră, pline de înţelegere.

— Trebuie să fie teribil să pierzi o fiinţă pe care o iubeşti atât de mult. Precis că asta a schimbat-o pe Zoey.

— Sigur că a schimbat-o, dar tot Z. a noastră rămâne. Simt eu că o să se întoarcă acasă mai curând decât crezi, spuse Jack.

Damien oftă.

— Sper să ai dreptate.

— Ei, până şi tu spui că am mai tot timpul dreptate. O să am dreptate şi în privinţa întoarcerii rapide a lui Zoey. Ştiu sigur.

— Bine. O să te cred, mai ales pentru că îmi place atitudinea ta pozitivă.

Jack zâmbi şi-l sărută scurt.

— Mulţumesc!

— Ei bine, o veni Zoey într-o săptămână sau într-o lună, dar eu tot nu cred că-i o idee prea bună să atârni săbii de hârtie în copac, dacă nu ştii când o să ai nevoie de ornamentele astea. Ce faci dacă mâine plouă?

— Prostule, n-o să le atârn pe toate! Pun doar câteva, de probă, să văd dacă le-am pliat cu trebuie şi dacă arată bine.

— De-asta ai pus sabia aia acolo? Pare tare ascuţită şi

ameninţătoare, aşa, sprijinită de masă. N-ar trebui ca vârful să fie îndreptat în jos?

Urmărind privirea lui Damien, Jack se uită spre locul în care se odihnea sabia, cu mânerul sprijinit pe pământ şi cu lama îndreptată în sus, strălucitoare în lumina pâlpâitoare a felinarelor aprinse la şcoală pe timp de noapte.

— Dragon mi-a dat instrucţiuni stricte pe care, în mare parte, le-am respectat, deşi tristeţea lui m-a descurajat. Ştii, nu cred că se simte foarte bine. Jack rosti în şoaptă ultima parte a frazei, ca şi cum n-ar fi vrut să fie auzit de Duchess.

Damien oftă şi îl luă de mână pe Jack.

— Nici eu nu cred că se simte foarte bine.

— Mda, îmi tot spunea să nu înfig vârful sabiei în pământ pentru că se toceşte, sau cam aşa ceva, iar eu nu mă gândeam decât la cearcănele negre de sub ochii lui, spuse Jack.

Dragule, nu prea cred că doarme, spuse trist Damien.

— N-ar fi trebuit să-l mai bat la cap să-mi dea cu împrumut sabia, numai că, pentru origami voiam să am ca model una adevărată, nu doar o poză.

— Nu cred că l-ai bătut la cap. Moartea Anastasiei e o realitate peste care va trebui să treacă. Îmi pare rău să spun asta, însă nimic din ce-ai putea face ori spune nu o să schimbe ceva. Oricum, ai avut o idee grozavă. Modelele tale de origami par reale.

Jack fremătă de plăcere.

— Oooo! Pe cuvânt?

Damien îşi petrecu braţul pe după umerii lui şi îl ţinu strâns.

— Bineînţeles. Jack, ai talent pentru decoraţiuni.

Jack se cuibări lângă el.

— Mulţumesc. Eşti cel mai bun iubit.

Damien izbucni în râs.

— Nu e deloc greu să-ţi stea cineva alături. Ia spune, ai nevoie de ajutor la decuparea săbiilor?

Fu rândul lui Jack să izbucnească în râs.

— Nu. Tu nu te descurci nici măcar cu împachetarea cadourilor, aşa că bănuiesc că origami nu se numără printre numeroasele tale talente. Ai putea totuşi să mă ajuţi la altceva. Jack aruncă o privire cu înţeles spre Duchess, apoi îi şopti la ureche. Ai putea s-o iei la plimbare pe Duchess. Nu mă lasă deloc în pace şi îmi strică hârtia.

— Bine, nici o problemă. Chiar voiam să mă duc să alerg niţel. Ştii cum se spune: un gay bucălat nu-i de invidiat. Duch poate face câteva ture împreună cu mine. O să fie prea obosită ca să se mai ţină de capul tău.

— Ce drăguţ e că alergi.

— N-o să mai spui asta după ce o să mă întorc încălzit şi transpirat, mai spuse Damien, apoi se ridică şi pescui lesa lui Duchess din iarba care se înnegrise pe timpul iernii.

— Ei, câteodată îmi place de tine când eşti încălzit şi transpirat, spuse Jack şi îi zâmbi.

— Atunci, poate că n-o să fac duş după aia, spuse Damien.

— S-ar putea să fie o idee bună, răspunse Jack.

— Sau poate ai putea să faci duş împreună cu mine.

Jack zâmbi cu gura până la urechi.

— Ei, asta e o idee bună, fără doar şi poate.

— Stricato, îi spuse Damien şi se aplecă spre Jack să-l sărute apăsat.

— Lingvistule, spuse Jack, înainte de a-i răspunde la sărut.

Duchess se strecură între ei, pufnind, dând din coadă şi lingându-i pe amândoi.

— Ooo, frumoaso! Şi noi te iubim! spuse Jack şi sărută botul moale al lui Duchess.

— Vino, hai să ne mişcăm puţin, ca să rămânem în formă şi atrăgători pentru Jack, spuse Damien şi trase de lesa câinelui, care îl urmă, dar cu vădită ezitare.

— Stai liniştită, o să te aducă repede înapoi, spuse Jack.

— Da, o să-l revedem pe Jack în curând, Duch.

— Hei, strigă Jack în urma lor. Vă iubesc!

Damien se întoarse, ridică laba lui Duchess, o flutură spre Jack şi strigă:

— Şi noi te iubim! Apoi se îndepărtară în goană, Damien prefăcându-se că o urmăreşte pe Duchess, care lătra fericită.

Jack îi urmări cu privirea.

— Sunt cei mai grozavi! spuse el încet.

Sabia pe care tocmai o terminase de pliat era ultima dintre cele cinci pe care le făcuse. Una pentru fiecare element, îşi spuse Jack. O să le agăţ pe astea cinci, de probă.

În timp ce tăia firul de undiţă şi îl prindea de a cincea sabie, Jack îşi ridică privirea, căutând locurile potrivite pentru agăţarea ornamentelor. Dar nu trebui să caute prea mult. Copacul părea

să-i arate unde trebuia să se uite. Trunchiul cel gros fusese aproape spintecat în două, astfel că cele două laturi ale bătrânului stejar uriaş erau înclinate, iar ramurile mari atârnau aproape de sol, destul de instabile. Dacă înainte de evadarea lui Kalona de pe pământ, ramurile cele mai joase nu ar fi putut fi atinse cu o scară de şase metri, acum, scara lui de doi metri jumate era mai mult decât de ajuns.

— Acolo sus. Exact acolo e locul unde trebuie să fie instalată prima sabie. Din locul în care stătuse lângă măsuţă, Jack privi drept în sus spre una dintre ramurile principale ale copacului, care atârna exact deasupra lui, ca un braţ ocrotitor. Este perfect, căci o să atârne deasupra locului în care am confecţionat toate săbiile. Jack trase scara mai aproape de masă şi lăsă prima dintre cele cinci săbii de hârtie să atârne de firul de undiţă legat de mâner. Ups! Mai că am uitat. Tre' să exersez, îşi spuse, oprindu-se ca să apese tastele dockului portabil de iPhone pe care îl adusese împreună cu masa.

Ceva nu mai este la fel
S-a schimbat în mine ceva
Nu mai vreau să acţionez
După regulile altcuiva...

Vocea lui Rachel începu să cânte, cu putere şi răspicat. Jack se opri cu un picior pe prima treaptă a scării, iar când fu rândul lui Kurt, începu să cânte cu el, notă după notă, cu vocea lui melodioasă de tenor.

E prea târziu pentru ezitări,
E prea târziu să fiu iar nepăsător...

Pe când Kurt cânta, Jack urcă treptele scării, pretinzând că e pe treptele de la Radio City Music Hall, unde venise în turneu echipa din Glee primăvara trecută.

E timpul să-mi urmez instinctele
Să închid ochii: şi să zbor!

Ajunse la treapta de sus, se opri şi începu primul refren alături de Kurt şi Rachel, în timp ce se întinse şi petrecu laţul firului de

undiţă peste crengile dezgolite de iarnă.

Fredona versurile următoare împreună cu Rachel, în aşteptarea rolului lui Kurt, când atenţia îi fu atrasă de o mişcare lângă trunchiul spintecat al copacului, iar privirea lui se aţinti asupra lemnului mutilat. Jack rămase fără suflare. Era sigur că zărise, exact în acel loc, imaginea unei femei frumoase. Imaginea era întunecată şi neclară, dar, pe când Kurt cânta despre dragostea pe care crezuse că o pierduse, figura femeii deveni mai desluşită, mai mare, mai evidentă.

— Nyx? şopti Jack, înmărmurit.

Brusc, femeia se văzu foarte clar, ca şi cum un văl ar fi fost dat la o parte. Ridicând capul, ea îi zâmbi lui Jack, la fel de minunată pe cât era de plină de răutate.

— Da, micuţule Jack. Îmi poţi spune Nyx.

— Neferet! Ce cauţi aici? întrebarea îi scăpă înainte de a-şi putea controla gândurile.

— Ei bine, în momentul ăsta, sunt aici din pricina ta.

— A m-mea?

— Da, vezi tu, am nevoie de ajutorul tău. Ştiu ce mult îţi place să-i ajuţi pe ceilalţi. De-asta am venit după tine, Jack. N-ai vrea să faci ceva pentru mine? Îţi promit că e ceva ce merită efortul.

— Merită efortul? Ce vrei să spui? Lui Jack nu-i convenea deloc că vocea lui părea un chiţăit.

— Vreau să spun că, dacă o să faci ceva pentru mine, atunci o să fac şi eu ceva pentru tine. Am stat prea mult departe de novicii din Casa Nopţii. E posibil să fi pierdut din vedere ce îi mişcă. Ai putea să mă ajuţi, să mă călăuzeşti, să-mi arăţi. Gândeşte-te la visurile tale, la ce vrei să faci în lunga ta viaţă, după Transformare. Aş putea să-ţi îndeplinesc visurile.

Jack zâmbi şi îşi desfăcu larg braţele.

— Dar eu deja îmi trăiesc visul. Sunt aici, în locul ăsta frumos, alături de prieteni care au ajuns să fie familia mea. Ce altceva şi-ar mai putea dori cineva?

Expresia feţei lui Neferet se aspri. Vocea ei era tăioasă.

— Ce altceva ţi-ai mai putea dori? Ce-ai spune dacă ai stăpâni „locul ăsta frumos”? Frumuseţea nu durează. Prietenii şi familia dispar. Puterea este singura care este veşnică.

Jack răspunse din instinct.

— Nu, dragostea este veşnică.

Râsul lui Neferet era batjocoritor.

— Nu te mai purta ca un copil. Ce-ţi ofer eu valorează mai mult decât dragostea.

Jack o privi pe Neferet - o privi cu adevărat. Se schimbase şi, în inima lui, ştia de ce.

Acceptase răul. Cu totul, complet, în mod absolut. El deja înţelesese asta mai demult, fără să o ştie cu adevărat. Nu i-a mai rămas nimic în comun cu Lumina ori cu mine. Vocea din mintea lui era blândă şi iubitoare şi îi dădu curajul să-şi alunge uscăciunea din gât şi să o privească pe Neferet drept în ochii ei reci, de smarald.

— Nu vreau să par răutăcios, Neferet, dar nu doresc ceea ce-mi oferi. Nu te pot ajuta. Tu şi cu mine, cum să spun, nu suntem în aceeaşi tabără. Începu să coboare scara.

— Rămâi unde eşti!

Nu-şi dădu seama cum, dar corpul lui dădu ascultare cuvintelor lui Neferet.

Brusc, se simţi strâns învăluit şi ţintuit locului de o cuşcă invizibilă de gheaţă.

— Băiat obraznic ce eşti! Chiar îţi închipui că mă poţi sfida?

Sărută-mă de rămas-bun
Sfidez gravitaţia...

— Da, răspunse, în timp ce vocea lui Kurt răsuna în jur. Pentru că fac parte din tabăra lui Nyx, nu dintr-a ta. Aşa că dă-mi drumul, Neferet. Chiar nu am de gând să te ajut.

— Aici te înşeli, băiat nevinovat şi pur. Tocmai ai dovedit că o să mă ajuţi foarte, foarte mult. Neferet ridică mâinile, mişcându-le prin aerul din jur. Aşa cum am promis, iată-l.

Jack habar n-avea cui îi vorbea Neferet, însă cuvintele ei făcură să i se zbârlească părul. Neputincios, o privi cum iese din umbra copacului. Părea să alunece, îndepărtân-du-se de el spre aleea care ducea la clădirea principală a Casei Nopţii. Cu o ciudată detaşare, îşi dădu seama că mişcările ei erau mai mult de reptilă decât de fiinţă umană.

O clipă, crezu că ea chiar pleca şi că se afla în siguranţă. Când însă ajunse la alee, ea întoarse privirea spre el şi clătină din cap, cu un zâmbet uşor.

— Băiete, aproape că mi-ai uşurat sarcina, refuzând cu atâta mândrie oferta mea. Păru că aruncă ceva spre sabie. Cu ochii

mari, Jack fu convins că vede ceva negru care se înfăşoară pe mâner. Sabia se roti, se roti şi iar se roti, până când vârful fu îndreptat direct spre el.

— Iată sacrificiul tău. El este cel pe care nu am reuşit să îl întinez. Ia-l şi, astfel, datoria mea către Stăpânul tău este îndeplinită, însă aşteaptă până când ceasul bate ora douăsprezece. Ţine-l până atunci. Fără să-i mai arunce vreo privire lui Jack, Neferet se făcu nevăzută, intrând în clădire.

Păru că trece o groază de timp până ce sosi miezul nopţii şi ceasul şcolii începu să bată, deşi Jack se chinui să-şi scoată din minte lanţurile reci şi invizibile cu care era ferecat. Era bucuros că pusese Defying Gravity pe repeat. Era consolat de faptul că îi auzea pe Kurt şi pe Rachel cântând despre cum să învingi frica.

Când începu să bată ceasul, Jack ştiu ce urma să se întâmple. Ştiu că nu putea face nimic ca să împiedice lucrurile - ştiu că soarta lui nu putea fi schimbată. În loc de o luptă zadarnică, de regrete tardive şi de lacrimi inutile, închise ochii, respiră adânc, apoi, cu bucurie, se alătură lui Rachel şi Kurt la refren:

Prefer să aleg
Să sfidez gravitaţia
Sărută-mă de rămas-bun
Sfidez gravitaţia
Cred că voi încerca
Să sfidez gravitaţia
Iar tu n-o să mă dobori!

Vocea melodioasă de tenor a lui Jack răsuna printre ramurile stejarului sfârtecat, când vraja întârziată, în aşteptare, a lui Neferet îl doborî din vârful scării. În căderea lui înfiorătoare, se prăvăli peste sabia pregătită, dar, în clipa în care lama îi pătrunse în gât, înainte ca durerea, moartea şi întunericul să-l ajungă, spiritul lui ţâşni din trup.

Deschise ochii şi se trezi pe o pajişte uluitoare, lângă trunchiul unui copac ce semăna întru totul cu cel pe care îl nimicise Kalona, doar că acesta era întreg şi verde, iar alături se afla o femeie îmbrăcată într-o strălucitoare rochie argintie. Era aşa de încântătoare, încât Jack se gândi că ar putea sta s-o privească la nesfârşit.

O recunoscu imediat. O ştiuse dintotdeauna.

— Bună, Nyx, spuse el încet.
Zeiţa zâmbi.
— Bună, Jack.
— Am murit, nu-i aşa?
Zâmbetul zeiţei nu pieri.
— Da, copilul meu minunat, iubitor şi neîntinat.
Jack avu o ezitare, apoi spuse:
— Nu e chiar aşa de rău să mori.
— Vei vedea că nu este.
— O să-mi fie dor de Damien.
— O să te întâlneşti iar cu el. Unele suflete se regăsesc iar şi iar. Ale voastre aşa vor face; îţi făgăduiesc.
— M-am descurcat bine?
— Ai fost desăvârşit, fiul meu. Apoi Nyx, Zeiţa Nopţii, îşi deschise braţele şi-l cuprinse în îmbrăţişarea ei pe Jack şi, odată cu atingerea ei, din spiritul lui pieiră ultimele rămăşiţe de durere, de tristeţe şi de pierdere, lăsând în urmă dragoste - numai dragoste, pe vecie. Iar Jack cunoscu fericirea desăvârşită.

Capitolul 7
Rephaim

Cu o clipă înainte de apariţia tatălui său, densitatea aerului se schimbă.

Ştiuse că Tatăl se întorsese din Tărâmul de Dincolo exact în clipa în care se întâmplase acest lucru. Cum să nu fie conştient de asta? Fusese cu Stevie Rae. Ea simţise reîntregirea lui Zoey, tot aşa cum el aflase despre tatăl său.

Stevie Rae... Nu trecuseră mai mult două săptămâni de când se aflase în preajma ei, îi vorbise, o atinsese, dar părea că momentele petrecute împreună fuseseră cu foarte mult timp în urmă.

De-ar mai fi trăit încă un secol, Rephaim tot nu ar fi putut uita ce se întâmplase între ei, exact înainte de întoarcerea Tatălui pe tărâmul lui. El fusese băiatul muritor din fântână. Nu exista nici o explicaţie raţională, dar asta nu făcea ca lucrurile să fie mai puţin adevărate. O atinsese pe Stevie Rae şi, pentru o secundă, îşi imagină cum ar fi fost.

Ar fi putut să o iubească.

Ar fi putut să o protejeze.

Ar fi putut să aleagă Lumina în locul Întunericului.

Numai că ceea ce ar fi fost nu era real - nu era menit să se împlinească.

Se născuse din ură şi dorinţă, din durere şi întuneric. Era un monstru. Nu era nici muritor, nici nemuritor. Nu fiară.

Era un monstru.

Monştrii nu visau. Monştrii nu doreau altceva decât sânge şi distrugere. Monştrii nu aflau - nu puteau afla - dragostea sau fericirea, pentru care erau incapabili din naştere.

Şi-atunci, cum de era posibil să-i fie dor de ea?

De ce simţea acest gol teribil în suflet de când plecase Stevie Rae? De ce fără ea se simţea viu doar pe jumătate?

Şi de ce dorea să fie mai întremat, mai puternic, mai înţelept şi bun, cu adevărat bun pentru ea?

Oare era pe cale să-şi piardă minţile?

Rephaim se plimba de colo-colo pe terasa de pe acoperişul conacului părăsit de la Gilcrease. Era trecut de miezul nopţii şi curtea muzeului era cufundată în linişte, dar, de când începuse curăţenia de după furtuna de gheaţă, locul devenise tot mai aglomerat pe timpul zilei.

Va trebui să plec şi să-mi găsesc alt loc. Un loc sigur. Ar trebui să plec din Tuba şi să-mi amenajez un adăpost în sălbăticia asta. Ştia că era lucrul cel mai înţelept şi mai raţional pe care-l putea face, dar ceva îl determina să rămână locului.

Rephaim îşi spuse că motivul era doar speranţa că, de vreme ce tatăl său se întorsese pe acest tărâm, avea să se întoarcă şi în Tulsa, iar el îl aştepta să revină - să-i dea un scop în viaţă şi să-l îndrume. Numai că, în adâncul inimii, ştia care e adevărul. Nu dorea să părăsească acest loc din pricina lui Stevie Rae şi, deşi nu-şi putea permite să ia legătura cu ea, era încă aproape, uşor de găsit, dacă ar fi avut îndrăzneala s-o caute.

Apoi, în timp ce se plimba şi îşi aducea tot felul de acuze, aerul din jur deveni mai greu, mai dens, încărcat de o putere nemuritoare pe care Rephaim o cunoştea ca pe propriul lui nume. Simţi un freamăt în sinea lui, de parcă puterea care plutea în noapte se agăţase de el ca o ancoră, pentru a veni şi mai aproape.

Rephaim se pregăti, fizic şi mental, îşi concentră atenţia asupra magiei nemuritoare şi acceptă de bunăvoie legătura,

fără să-i pese că era dureroasă şi epuizantă şi că-i provoca un val sufocant de claustrofobie.

Deasupra lui, cerul nopţii se întunecă. Vântul se înteţi şi îl biciui pe Rephaim.

Imitatorul de Corbi nu se clinti.

Când tatăl său, magnificul nemuritor înaripat Kalona, Războinic decăzut al lui Nyx, sări din cer şi ateriză în faţa lui, Rephaim căzu în genunchi, cu o plecăciune plină de supunere.

— Am fost surprins să aud că ai rămas aici, spuse Kalona fără să-i permită fiului său să se ridice. De ce nu m-ai urmat în Italia?

Cu capul încă plecat, Rephaim răspunse:

— Am fost grav rănit. De-abia mi-am revenit. M-am gândit că e mai înţelept să te aştept aici.

— Rănit? Da, îmi amintesc. O împuşcătură şi căderea din cer. Te poţi ridica, Rephaim.

— Mulţumesc, Tată. Rephaim se ridică şi-l privi pe tatăl său, bucuros că faţa nu-i trăda cu uşurinţă sentimentele. Kalona arăta ca şi când fusese bolnav! Pielea lui de culoarea bronzului avea o nuanţă gălbuie. Ochii lui minunaţi, de culoarea chihlimbarului, aveau cearcăne întunecate. Părea că slăbise.

— Te simţi bine, Tată?

— Sigur că mă simt bine; sunt nemuritor! se răsti fiinţa înaripată. Apoi oftă şi-şi şterse faţa cu o mână obosită. M-a ţinut în interiorul pământului. Eram deja rănit şi, fiind ţinut captiv de acel element, vindecarea mi-a fost imposibilă înainte de eliberare - şi, de atunci încoace, a fost lentă.

— Prin urmare, Neferet chiar te-a făcut prizonier. Rephaim avu grijă să vorbească pe un ton neutru.

— Da, însă nu aş fi fost prins aşa de uşor dacă spiritul meu nu ar fi fost atacat de Zoey Redbird, spuse el cu amărăciune.

— Cu toate astea, novicea trăieşte, spuse Rephaim.

— Într-adevăr! tună Kalona, înălţându-se dominator asupra fiului său, astfel că Imitatorul de Corbi se retrase împleticindu-se. Mânia nemuritorului se potoli, însă, la fel de repede cum se pornise şi din nou acesta păru obosit. Oftă prelung şi repetă cu o voce mai calmă: da, Zoey trăieşte, deşi cred că va fi schimbată pe vecie după experienţa din Tărâmul de Dincolo. Kalona privi fix departe, în noapte. Oricine petrece o vreme pe tărâmul lui Nyx este schimbat de acesta.

— Prin urmare, Nyx ţi-a dat voie să pătrunzi în Tărâmul de

Dincolo? Rephaim nu-şi putea domoli întrebările. Se aşteptă să fie mustrat de tatăl său, însă, când Kalona răspunse, în mod ciudat, tonul lui era meditativ şi aproape blând.

— Da. Şi am văzut-o o dată. Doar o clipă. Datorită intervenţiei Zeiţei, afurisitul ăla de Stark încă mai respiră şi mai există pe faţa pământului.

— Stark a urmat-o pe Zoey în Tărâmul de Dincolo şi mai trăieşte?

— Trăieşte, deşi n-ar trebui. Când Kalona rosti aceste cuvinte, îşi frecă distrat un punct aflat pe piept, mai sus de inimă. Bănuiesc că taurii ăia băgăreţi au legătură cu supravieţuirea lui.

— Taurul negru şi cel alb? Întunericul şi Lumina? Rephaim simţi în gâtlej gustul de fiere al fricii, amintindu-şi de sinistra piele lucioasă a taurului alb, de răul infinit din ochii lui şi de durerea incandescentă pe care i-o provocase.

— Ce e? Kalona îşi cercetă fiul cu o privire atentă. De ce ai faţa asta?

— Au apărut aici, în Tulsa, cu doar o săptămână în urmă.

— Ce i-a adus aici?

Rephaim avu o ezitare şi inima îi bătu cu putere în piept. Ce putea să mărturisească? Ce să spună?

— Vorbeşte, Rephaim!

— Cea Roşie - tânăra Mare Preoteasă. Ea a invocat taurii. Taurul alb i-a dat informaţiile care l-au ajutat pe Stark să-şi găească drumul spre Tărâmul de Dincolo.

— De unde ştii toate astea? Vocea lui Kalona era sumbră ca moartea.

— Am fost de faţă la o parte a invocării. Eram grav rănit şi nu credeam că o să-mi mai revin şi că o să mai pot zbura vreodată. Când a apărut taurul, mi-a dat putere şi m-a atras în cercul lui. Atunci am văzut cum Cea Roşie a primit informaţii de la el.

— Te-ai vindecat şi nu ai capturat-o pe Cea Roşie? Nu ai împiedicat-o să se întoarcă la Casa Nopţii şi la Stark?

— Nu am avut cum s-o opresc. A apărut taurul negru, iar Lumina a alungat Întunericul şi a apărat-o pe Cea Roşie, spuse el adevărul. De atunci, am stat aici, să mă refac, şi te-am aşteptat de când am simţit că te-ai întors pe acest tărâm.

Kalona îl privi fix pe fiul său. Rephaim îi susţinu privirea.

Kalona încuviinţă încet din cap.

— Ai făcut bine că m-ai aşteptat aici. Au rămas multe socoteli

neîncheiate în Tulsa. În curând, Casa Nopţii de aici o să intre în stăpânirea lui Tsi Sgili.

— S-a întors şi Neferet? Înaltul Consiliu nu o ţine captivă?

Kalona izbucni în râs.

— Înaltul Consiliu e format din nişte proşti naivi. Tsi Sgili a dat vina pe mine pentru evenimentele recente şi, în chip de pedeapsă, m-a biciuit în public şi m-a alungat de lângă ea. Consiliul a fost, astfel, potolit.

Uluit, Rephaim clătină din cap. Tatăl lui vorbea pe un ton uşor, aproape glumeţ, însă privirea îi era întunecată, iar trupul, slăbit şi rănit.

— Tată, nu înţeleg. Biciuit? I-ai permis lui Neferet să...

Cu viteza unui nemuritor, mâna lui Kalona cuprinse brusc gâtul fiului. Uriaşul Imitator fu ridicat în aer ca şi când n-ar fi cântărit mai mult de una dintre penele lui negre şi subţiri.

— Nu cumva să faci greşeala de a crede că, dacă am fost rănit, am ajuns să fiu mai slab.

— N-aş face niciodată asta. Vocea lui Rephaim părea un şuierat sugrumat.

Feţele aproape li se atingeau. Ochii chihlimbarii ai lui Kulona scăpărau, aprinşi de furie.

— Tată, spuse Rephaim, aproape sufocat. Nu am vrut să te jignesc.

Kalona îi dădu drumul, iar fiul i se prăbuşi la picioare. Nemuritorul îşi înălţă capul şi desfăcu larg braţele, de parcă ar fi dorit să cuprindă cerul.

— Încă mă ţine prizonier! strigă el.

Rephaim trase aer în piept şi-şi frecă gâtul, apoi vorbele tatălui lui îşi făcură loc în amalgamul confuz din mintea lui. Îşi ridică ochii spre el. Faţa nemuritorului părea schimonosită de un chin cumplit - avea o privire bântuită. Rephaim se ridică încet în picioare şi se apropie de el cu băgare de seamă.

— Ce-a făcut?

Kalona lăsă să-i cadă braţele pe lângă trup, însă rămase cu faţa spre cer.

— Am făcut legământ faţă de ea că o s-o distrug pe Zoey Redbird. Novicea trăieşte. Mi-am încălcat legământul.

Rephaim simţi că-i îngheaţă sângele în vene.

— Încălcarea legământului atrăgea o pedeapsă.

Nu o formulase ca pe o întrebare, însă Kalona încuviinţă cu o

mişcare a capului.

— Da.

— Ce datorie ai faţă de Neferet?

— E stăpâna spiritului meu pe toată durata vieţii mele de nemuritor.

— Pe toţi zeii şi zeiţele, atunci suntem amândoi pierduţi! nu se putu abţine să nu exclame Rephaim.

Kalona se întoarse spre el, iar fiul lui văzu că furia din ochii lui fusese înlocuită de o sclipire şireată.

— Durata nemuririi lui Neferet abia dacă reprezintă o secundă din timpul acestei lumi. A mea măsoară veşnicii neştiute la număr. Dacă am învăţat ceva în cele câteva vieţi trăite, e că nimic nu este imposibil de distrus. Nimic. Nici măcar cea mai puternică inimă sau cel mai curat suflet - nici măcar cel mai asupritor legământ.

— Ştii cum să pui capăt stăpânirii ei asupra ta?

— Nu, însă ştiu că, dacă-i ofer ceea ce doreşte cel mai mult, asta o să-i abată atenţia în răstimpul în care aflu cum să dezleg legământul faţă de ea.

— Tată, spuse Rephaim pe un ton nesigur, desfacerea unui legământ are întotdeauna consecinţe. Dacă vei încălca acest al doilea legământ, nu cumva vei fi supus altuia?

— Nu există o consecinţă pe care nu mi-aş asuma-o cu bucurie, dacă astfel aş scăpa de dominaţia lui Neferet.

La auzul mâniei reci şi ucigătoare din glasul lui Kalona, Rephaim simţi cum i se usucă gâtlejul. Ştia că, atunci când tatăl lui era în starea asta, nu avea altceva de făcut decât să fie de acord cu el, să-l ajute în ceea ce urmărea, să treacă peste momentele dificile, stându-i alături tăcut şi nepăsător. Era obişnuit cu sentimentele schimbătoare ale lui Kalona.

Nu era însă obişnuit să se simtă iritat din cauza lor.

Rephaim simţi că privirea nemuritorului îl cerceta cu atenţie. Imitatorul de Corbi îşi drese glasul şi spuse ceea ce ştia că tatăl său aştepta să audă.

— Ce anume doreşte Neferet atât de mult şi cum putem să-i oferim acest lucru?

Kalona păru că se mai linişteşte puţin.

— Tsi Sgili doreşte mai ales să capete putere de cârmuire asupra muritorilor. I-o oferim ajutând-o să înceapă un război între vampiri şi muritori. Vrea să folosească acest război ca

pretext pentru a distruge Înaltul Consiliu. După dispariţia acestuia, lumea vampirilor va fi dezorganizată, iar Neferet va domni, folosind titlul de Nyx întrupată.

— Numai că vampirii au devenit mult prea raţionali şi civilizaţi pentru a pomi un război împotriva muritorilor. Cred că mai degrabă se vor retrage din lume, decât să lupte.

— E valabil pentru majoritatea vampirilor, însă uiţi că Tsi Sgili a creat o nouă specie de băutori de sânge. Ei par să nu mai aibă aceleaşi scrupule.

— Novicii roşii, spuse Rephaim.

— Da, dar nu toţi sunt novici, nu-i aşa? Am auzit că alt băiat a suferit Transformarea. Mai este şi noua Mare Preoteasă, Cea Roşie. Nu sunt chiar atât de sigur că este la fel de dedicată Luminii ca prietena ei, Zoey.

Rephaim avu senzaţia că o mână uriaşă se încleşta în jurul inimii lui.

— Cea Roşie l-a invocat pe taurul negru - întruchiparea Luminii. Nu cred că poate fi abătută de pe calea Zeiţei.

— Spuneai însă că a invocat şi taurul Întunericului, nu?

— Da, dar, din câte am văzut, nu a chemat Întunericul Intenţionat.

Kalona izbucni în râs.

— Neferet mi-a spus că Stevie Rae era diferită când a fost tradusă la viaţă prima oară. Cea Roşie s-a bucurat din plin de Întuneric!

— Apoi a suferit Transformarea, la fel ca Stark. Acum îi sunt amândoi credincioşi lui Nyx.

— Nu, Stark îi e credincios lui Zoey Redbird. Nu cred că Cea Moşie are vreo astfel de legătură.

Atent, Rephaim păstră tăcerea.

— Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi place mai mult ideea. Neferet cucereşte puterea dacă ne folosim de Cea Roşie, iar Zoey pierde pe cineva apropiat. Da, îmi place. Foarte mult.

În amestecul de panică, teamă şi haos din mintea lui, Rephaim încercă să găsească un răspuns care să-l facă pe Knlona să uite de Stevie Rae, când, brusc, aerul din jur vibră şi se schimbă. Învăluiri de umbre păreau să tremure scurt, dar frenetic. Privirea lui întrebătoare trecu de la Întunericul care pândea la colţurile acoperişului la tatăl său.

Kalona încuviinţă din cap şi zâmbi sumbru.

— Tsi Sgili şi-a plătit datoria către Întuneric, a sacrificat viaţa unei fiinţe nevinovate, care nu a putut fi întinată.

Rephaim simţi cum îi pulsează sângele în urechi şi, o clipă, se temu iraţional pentru Stevie Rae. Apoi se lămuri. Nu, Neferet nu avea cum s-o sacrifice pe Stevie Rae. Stevie Rae a fost întinată de Întuneric. Deocamdată, e teafără, cel puţin în faţa acestei ameninţări.

— Pe cine a omorât Neferet? Uşurarea îl distrase atât de mult pe Rephaim, încât rosti cuvintele fără să gândească.

— Ce importanţă are pentru tine pe cine a sacrificat Tsi Sgili?

Rephaim se concentră rapid asupra clipei prezente.

— Sunt doar curios.

— Simt că te-ai schimbat, fiule.

Rephaim privi ferm în ochii tatălui lui.

— Am fost la un pas de moarte, Tată. A fost o experienţă care m-a trezit. Nu uita că eu am în mine doar o fărâmă din nemurirea ta. Restul este omenesc, prin urmare muritor.

Kalona încuviinţă scurt din cap.

— Uit mereu că latura ta umană te face mai slab.

— Muritoare, nu umană. Nu sunt uman, spuse el cu amărăciune.

Kalona îl cercetă atent.

— Cum ai reuşit să supravieţuieşti după rănile primite?

Rephaim îşi feri privirea şi răspunse cât putu de sincer.

— Nu prea ştiu exact cum sau de ce am supravieţuit. Nu o să înţeleg niciodată de ce m-a salvat Stevie Rae, continuă în gând. Mare parte din perioada aceea a rămas în ceaţă.

— Nu e important cum. E evident de ce - ai supravieţuit ca să mă slujeşti, aşa cum ai făcut toată viaţa.

— Da, Tată, spuse el mecanic. Apoi, ca să ascundă deznădejdea pe care până şi el şi-o auzea în glas, adăugă: tocmai pentru că te slujesc, trebuie să-ţi spun că nu putem rămâne aici.

Kalona ridică întrebător din sprâncene.

— La ce te referi?

— La locul ăsta, spuse, şi braţul se deschise şi arătă domeniul Gilcrease. Sunt prea mulţi oameni aici de când a trecut înghеţul. Nu putem sta aici. Rephaim inspiră adânc şi continuă. Poate că ar fi mai înţelept să plecăm din Tulsa pentru o vreme.

— E de la sine înţeles că nu putem părăsi Tulsa. Ţi-am

explicat deja că trebuie să-i abat atenţia lui Tsi Sgili, ca să mă pot elibera din sclavia ei. Asta o fac cel mai bine aici, folosindu-mă de Cea Roşie şi de novicii ei. Însă ai dreptate când spui că locul ăsta nu este bun pentru noi.

— Nu crezi atunci că ar fi cazul să plecăm din oraş până când găsim un loc mai bun?

— De ce tot insişti să plecăm de-aici, când ţi-am spus clar că trebuie să rămânem?

Rephaim trase aer în piept şi spuse doar:

— M-a cam obosit oraşul ăsta.

— În cazul ăsta, foloseşte-ţi puterea pe care ai moştenit-o din sângele meu! îi porunci Kalona, iritat. Rămânem în Tulsa ntâta timp cât e nevoie pentru a-mi atinge obiectivul. Neferet s-a gândit deja unde să stau. Îmi cere să-i fiu aproape, dar ştie că nu trebuie să fiu văzut, cel puţin nu deocamdată. Kalona se opri şi se strâmbă, vădit furios că era aşa de strict controlat de Tsi Sgili. La noapte o să ne mutăm în clădirea dobândită de Neferet. Vom începe în curând să-i vânăm pe novicii roşii şi pe Marea lor Preoteasă. Privirea lui Kalona se opri asupra aripilor fiului său. Poţi iar să zbori, nu-i aşa?

— Da, Tată.

— Atunci, să terminăm cu discuţiile astea fără rost. Să ne ridicăm la cer şi să începem ascensiunea spre viitor şi spre libertate.

Nemuritorul îşi desfăcu aripile masive şi sări de pe acoperişul conacului Gilcrease. Rephaim ezită, încercând să gândească, să respire, să înţeleagă ce urma să facă. Din colţul acoperişului scânteie o imagine, apoi îşi făcu apariţia spiritul blond care îl bântuise de când sosise aici, rănit şi însângerat.

— Nu poţi să-l laşi pe tatăl tău să-i facă rău. Ştii asta, nu-i aşa?

— Pentru ultima oară, dispari, nălucă, spuse Rephaim, în timp ce-şi desfăcea aripile şi se pregătea să-şi urmeze tatăl.

— Trebuie s-o ajuţi pe Stevie Rae.

Rephaim se întoarse spre ea.

— De ce trebuie? Sunt un monstru - ea nu poate însemna nimic pentru mine.

Copila zâmbi.

— Prea târziu, deja înseamnă ceva pentru tine. Şi-apoi, mai e un motiv pentru care trebuie s-o ajuţi.

— Care? întrebă Rephaim istovit.

— Nu eşti un monstru pe de-a-ntregul. O parte din tine nu e decât un băiat, iar asta înseamnă că, într-o zi, vei muri. Când o să mori, o să iei cu tine pentru vecie un singur lucru.

— Ce anume, mă rog?

Zâmbetul ei era strălucitor.

— Dragostea, prostule! Ai posibilitatea să iei cu tine dragostea. Aşa că, vezi, trebuie s-o salvezi, altfel o să regreţi pentru totdeauna.

Rephaim se uită la fată.

— Mulţumesc, spuse încet, chiar înainte de a se avânta în întuneric.

Capitolul 8
Stevie Rae

— Cre' c-ar trebui s-o mai lăsaţi un pic în pace pe Zoey. După toate prin câte a trecut, nu i-ar strica o vacanţă, spuse Sievie Rae.

— Dacă doar asta o fi, spuse Erik.

— Ce vrea să însemne asta?

— Umblă vorba că Zoey nu are de gând să se mai întoarcă. Deloc.

— Asta-i o tâmpenie.

— Ai vorbit tu cu ea? întrebă Erik.

— Nu, tu ai vorbit? ripostă Stevie Rae.

— Nu.

— De fapt, Erik a menţionat un aspect important, spuse Lenobia. Nu a vorbit nimeni cu Zoey. Jack a spus că ea nu se întoarce. Am vorbit cu Afrodita. Într-adevăr, ea şi Darius vor sosi curând. Zoey nu dă şi nu primeşte nici un telefon.

— Zoey e obosită. Stark încă e dat peste cap. Nu aşa a spus Jnek? întrebă Stevie Rae.

— Ba da, spuse Dragon Lankford. Însă adevărul e că de-abia dacă am schimbat două vorbe cu Zoey de când a revenit din Tărâmul de Dincolo.

— OK, dar, pe bune, ce contează aşa de mult chestia asta? Vă purtaţi cu toţii de parcă Z. ar fi o chiulangioaică, nu o Mare Preoteasă pe cinste.

— În primul rând, pentru noi contează, pentru că are aşa de multă putere. Odată cu puterea, vine şi răspunderea. Ştii şi tu asta, spuse Lenobia. Apoi, mai e şi problema cu Neferet şi Kalona.

— Aici trebuie să intervin, spuse profesoara Penthasilea. Nu sunt singura dintre noi care a primit cel mai recent mesaj al Înaltului Consiliu. Nu mai e vorba de Neferet şi Kalona. Neferet s-a despărţit de Consortul ei de când spiritul lui a revenit în trup şi şi-a recăpătat cunoştinţa. Neferet a pus să fie biciuit în public, apoi l-a alungat de lângă ea şi din societatea vampirilor timp de un secol. L-a pedepsit pentru omorârea băiatului muritor. Înaltul Consiliu a hotărât că responsabil pentru acea crimă a fost Kalona, nu Neferet.

— Da, ştim asta, însă... începu Lenobia.

— Ce tot spuneţi voi acolo? întrerupse Stevie Rae, care simţi că e gata să explodeze.

— S-ar părea că noi nu suntem pe lista lor de contacte, spuse Kramisha, care părea a fi la fel de enervată ca Stevie Rae.

Când ceasul începu să bată miezul nopţii, Neferet ieşi din spatele uşii ascunse, care era intrarea Marii Preotese în Sala de Consiliu din Tulsa. Se îndreptă hotărâtă spre uriaşa masă rotundă. Vorbi cu o voce şfichiuitoare, încrezătoare şi poruncitoare.

— Văd că m-am întors la timp. Ar putea cineva să-mi explice, vă rog, de ce am început să le dăm voie novicelor să ia parte la şedinţele noastre de consiliu?

— Kramisha nu e doar o novice. E Poetă Laureată şi profetesă. Dacă adaugi la asta şi faptul că eu sunt o Mare Preoteasă şi că am invitat-o, are tot dreptul să fie la această Şedinţă de Consiliu. Stevie Rae îşi înghiţi teama provocată de înfruntarea cu Neferet şi se simţi neaşteptat de uşurată de faptul că reuşi să rostească aceste cuvinte cu voce sigură. Şi de ce, mă rog, nu eşti închisă pentru uciderea lui Heath?

— Închisă? Neferet izbucni într-un râs aspru. Ce neobrăzare! Sunt Mare Preoteasă, una care şi-a câştigat titlul şi nu l-a obţinut în lipsa altcuiva.

— Cu toate astea, ocoleşti subiectul vinovăţiei tale pentru uciderea acelui muritor, spuse Dragon. Nici eu n-am primit vreo înştiinţare de la Înaltul Consiliu al Vampirilor. Aş dori să mi se dea o explicaţie în legătură cu prezenţa ta aici şi cu faptul că nu

ai fost trasă la răspundere pentru comportamentul Consortului tău.

Stevie Rae se aştepta ca Neferet să explodeze la auzul întrebării lui Dragon, însă expresia feţei ei se îmblânzi, iar ochii ei verzi se umplură de milă. Când îi răspunse Maestrului Sabiei, vocea ei fu caldă şi înţelegătoare.

— Bănuiesc că Înaltul Consiliu încă nu a reluat comunicarea cu tine pentru că este conştient de faptul că încă mai deplângi pierderea partenerei tale.

Dragon păli, însă privirea lui albastră deveni şi mai tăioasă.

— Nu am pierdut-o pe Anastasia. Mi-a fost luată de lângă mine. Ucisă de creatura care e plăsmuirea Consortului tău şi care a acţionat la comanda lui.

— Înţeleg că durerea îţi afectează judecata, însă trebuie să ştii că Rephaim şi ceilalţi Imitatori nu au primit ordin să facă rău cuiva. Dimpotrivă, li s-a poruncit să apere. Când Zoey şi prietenii ei au dat foc Casei Nopţii şi ne-au furat caii, ei au considerat că au fost atacaţi. Pur şi simplu, au ripostat.

Stevie Rae şi Lenobia schimbară o privire rapidă, care transmitea mesajul „nu le spune cine ce a făcut”, iar Stevie Rae tăcu mâlc, refuzând să deconspire rolul Lenobiei în „evadarea” lui Zoey.

— Mi-au ucis partenera, spuse Dragon, atrăgând atenţia tuturor asupra lui.

— Iar eu voi regreta acest lucru pe vecie, spuse Neferet. Anastasia îmi era bună prietenă.

— I-ai fugărit pe Zoey, pe Darius şi pe ceilalţi din grup, spuse Stevie Rae. Ne-ai ameninţat. I-ai poruncit lui Stark să tragă asupra lui Zoey. Cum justifici toate astea?

Faţa frumoasă a lui Neferet se schimonosi dintr-odată. Ea se sprijini de masă şi suspină uşor.

— Ştiu... ştiu. Am dat dovadă de slăbiciune. L-am lăsat pe nemuritorul înaripat să-mi întunece judecata. Spunea că Zoey trebuie să fie distrusă şi, deoarece mi-am imaginat că este Erebus întruchipat, l-am şi crezut.

— Astea-s numai aiureli, replică Stevie Rae.

Neferet o săgetă cu privirea.

— Nu ţi s-a întâmplat niciodată să ţii la cineva şi abia mai târziu să afli ce monstru e de fapt?

Stevie Rae simţi cum i se scurge sângele din obraji. Dădu

singurul răspuns pe care-i putea da - cel adevărat.

— Monştrii din viaţa mea nu se ascund.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, tânără Preotească.

Stevie Rae acceptă provocarea.

— Îţi dau răspunsul. Nu, nu am ţinut niciodată la cineva căruia să nu-i cunosc de la început adevărata fire. Iar dacă te referi la Dallas, ştiam că s-ar putea să aibă ceva probleme, da' nu mă aşteptam să treacă de partea Întunericului şi s-o ia razna.

Neferet schiţă un zâmbet viclean.

— Da, am auzit de Dallas. Foarte trist... foarte trist.

— Neferet, ţin să mi se explice verdictul Înaltului Consiliu. Ca Maestru al Sabiei şi Căpetenie a Fiilor lui Erebus în această Casă a Nopţii, am dreptul să fiu informat în legătură cu tot ceea ce ar putea ameninţa siguranţa şcolii noastre, indiferent că sunt sau nu în doliu, spuse Dragon, palid, însă cu voce fermă.

— Ai dreptate, Maestre al Sabiei. E foarte simplu. Când i-a revenit sufletul în trup, nemuritorul mi-a mărturisit că l-a ucis pe băiatul muritor pentru că a crezut că ura lui Heath faţă de mine reprezenta o ameninţare. Neferet clătină din cap, cu un aer trist şi pocăit. Sărmanul băiat căpătase cumva convingerea că sunt vinovată pentru moartea profesorului Nolan şi a lui Loren Blake. Kalona a crezut că, prin uciderea lui Heath, mă protejează. Clătină din cap. A stat mult prea mult departe de lumea asta. Chiar nu a înţeles că un muritor nu avea cum să fie o ameninţare pentru mine. Uciderea lui Heath a fost doar acţiunea greşită a unui Războinic care şi-a protejat Marea Preotească. Iată de ce, eu şi îÎnaltul Consiliu am fost aşa de indulgenţi în alegerea pedepsei. După cum unii dintre voi ştiu deja, Kalona a fost biciuit de o sută de ori şi apoi alungat din societatea vampirilor şi de lângă mine timp de un secol.

Urmă o tăcere lungă, apoi Penthasilea spuse:

— Se pare că tot prăpădul ăsta a fost o înlănţuire de neînţelegeri tragice şi, cu siguranţă, am plătit cu toţii cu vârf şi îndesat pentru ce s-a întâmplat în trecut. Acum, cel mai important e ca şcoala să reînceapă, iar noi să ne vedem mai departe de vieţile noastre.

— Mă închin în faţa înţelepciunii şi a experienţei dumitale, doamnă profesoară Penthasilea, spuse Neferet, cu o înclinare respectuoasă a capului. Apoi se întoarse spre Dragon. Într-adevăr, a fost o perioadă grea pentru mulţi dintre noi, însă tu ai

plătit preţul cel mai mare, Maestre al Sabiei. Prin urmare, la tine trebuie să caut iertarea pentru greşelile mele, atât personale, cât şi profesionale. Oare ai putea să îndrumi Casa Nopţii spre o nouă eră, prin întruparea unui phoenix din cenuşa inimilor noastre îndurerate?

Lui Stevie Rae îi venea să-i strige lui Dragon că Neferet îi ducea pe toţi de nas - că ceea ce se întâmplase la Casa Nopţii nu fusese o greşeală tragică, ci urmarea faptului că Neferet şi Kolona îşi folosiseră în mod samavolnic puterea. Se întristă însă când îl văzu pe Dragon cum înclină capul şi spune cu o voce îndurerată şi înfrântă:

— Aş dori ca noi toţi să mergem mai departe, căci, dacă nu o facem, mă tem că nu voi supravieţui pierderii partenerei mele.

Lenobia păru că vrea să spună ceva, însă, când Dragon începu să plângă cu suspine, rămase tăcută şi merse lângă el să-l aline.

Înseamnă că îmi rămâne mie sarcina s-o înfrunt pe Neferet, se gândi Stevie Rae, aşa că îi aruncă o privire Kramishei, care se uita la Neferet cu o privire care mai că spunea ce-naiba-tot-îndrugi? Bun, prin urmare, eu şi Kramisha avem sarcina s-o înfruntăm pe Neferet, se corectă în gând Stevie Rae. Îşi îndreptă umerii şi se pregăti de înfruntarea de proporţii care, cu siguranţă, avea să urmeze în clipa în care avea s-o demaşte pe Marea Preoteasă căzută.

În momentul acela, un zgomot ciudat se strecură în Sala de Consiliu prin fereastra deschisă prin care pătrundea aerul proaspăt al nopţii. Era un urlet înfiorător, care îi făcu pielea de găină lui Stevie Rae.

— Ce-i asta? întrebă ea, cu capul întors spre fereastra deschisă - la fel ca toţi ceilalţi.

— N-am mai auzit în viaţa mea aşa ceva, spuse Kramisha. Şi mă bagă în sperieţi.

— E un animal. Şi suferă cumplit. Dragon îşi reveni brusc, i se schimbă expresia feţei şi deveni din nou un Războinic, nu un partener cu inima zdrobită. Se ridică şi se îndreptă spre fereastră, traversând Sala de Consiliu.

— O pisică? spuse Penthasilea, cu chipul răvăşit.

— Nu văd de-aici. Vine din partea de est a campusului, spuse Dragon, care se întoarse de la fereastră şi se îndreptă hotărât spre uşă.

— O, Zeiţă! Cred că recunosc sunetul ăsta. Plină de tragism şi frântă, vocea lui Neferet îi făcu pe toţi să-şi îndrepte iar atenţia spre ea. E urletul unui câine, iar singurul exemplar canin din campus e labradorul lui Stark, Duchess. I s-a întâmplat ceva lui Stark?

Stevie Rae privi cum Neferet îşi duse la gât o mână subţire, ca şi cum ar fi vrut să-şi stăpânească bătăile inimii la îngrozitorul gând că i s-ar fi putut întâmpla ceva lui Stark.

Lui Stevie Rae îi veni s-o plesnească. Neferet ar fi putut primi un Premiu Oscar pentru Cea Mai Bună Afurisită şl Prefăcută într-un în rol principal tragic. Până aici! N-avea de gând s-o lase să scape aşa de uşor.

Dar Stevie Rae nu mai avu ocazia s-o înfrunte pe Neferet. În clipa în care Dragon deschise uşa dinspre coridor, fură cu toţii asaltaţi de-o învălmăşeală de sunete. Novicii se năpusteau spre Sala de Consiliu. Majoritatea plângeau şi ţipau, însă, mai presus de tot acel zgomot, chiar mai presus de urletul acela înfiorător, un sunet se distingea din ce în ce mai clar: acela al unei persoane care jelea de durere.

În toată durerea aia, Stevie Rae recunoscu vocea.

— Ah, nu, spuse ea, repezindu-se pe culoar. Ăsta e Damien.

Stevie Rae îl întrecu până şi pe Dragon, iar când deschise cu o smucitură uşa principală a şcolii, se ciocni cu atâta putere de Drew Partain, încât se prăbuşiră amândoi la pământ.

— Sfinte Sisoe, Drew! Dă-te din dru...

— Jack e mort! strigă Drew, care se căzni să se ridice şi, apoi, o trase după el. Acolo, lângă copacul spintecat de la zidul de est. E urât. Urât de tot. Grăbeşte-te. Damien are nevoie de tine.

Pe când înregistra ce-i spunea Drew, Stevie Rae simţi cum îi vine să vomite. Apoi, împreună cu Drew, fu luată pe sus de un şuvoi de vampiri şi de novici, care se revărsară iute prin campus.

Când ajunse la copac, Stevie Rae avu un înfiorător moment de deja-vu. Sângele. Era atât de mult sânge peste tot! Îşi aminti, brusc, de noaptea în care săgeata lui Stark îi despicase corpul şi făcuse să i se scurgă tot sângele şi, odată cu el, şi viaţa, exact în acelaşi loc.

Numai că, de data asta, nu despre ea era vorba. De data asia, era bunul şi blândul Jack, iar el chiar era mort, aşa că era de zece ori mai rău. O clipă, ceea ce văzu păru să nu aibă nici o

noimă, pentru că nimeni nu se mişca şi nu scotea un cuvânt. Nu se auzea nici un sunet, în afară de urletul lui Duchess şi jelania lui Damien. Băiatul şi câinele erau chirciţi lângă Jack, care zăcea întins cu faţa în jos, în iarba îmbibată de sânge, cu vârful unei săbii lungi ieşindu-i mai mult de un metru prin ceafă. Îl străpunsese cu atâta forţă, încât aproape că-i despărţise capul de trup.

— Zeiţă! Ce s-a întâmplat aici? Neferet fu cea care-i scoase pe toţi din amorţeală. Se repezi la Jack şi se aplecă pentru a pune mâna pe trupul lui. Novicele e mort, spuse ea cu solemnitate.

Damien îşi ridică privirea. Stevie Rae îi văzu ochii. Erau plini de durere şi de groază şi, se prea putea, de o umbră de nebunie. Îl privi cum se uita la Neferet şi îi văzu faţa palidă făcându-se albă ca varul, iar asta o zgudui.

— Cred c-ar fi mai bine să-i laşi în pace, spuse Stevie Rae şi înaintă astfel încât să stea între Neferet, Jack şi Damien.

— Eu sunt Marea Preoteasă. Se cuvine ca eu să mă ocup de-o asemenea tragedie. Pentru Damien, cel mai bun lucru ar fi ca tu să te dai la o parte şi să-i laşi pe adulţi să rezolve totul, spuse Neferet. Vorbea pe un ton normal, însă Stevie Rae privi în ochii ei de smarald şi zări un tremur care făcu să i se zbârlească părul.

Stevie Rae simţi privirea tuturor aţintită asupra ei. Ştia că era o urmă de adevăr în vorbele lui Neferet - ea nu avea prea mare experienţă ca Mare Preoteasă pentru a şti cum să abordeze un lucru atât de groaznic precum cel întâmplat în această seară. La naiba, de fapt era Mare Preoteasă doar pentru că nu mai exista nici o altă novice roşie care fusese transformată. Oare avea dreptul să vorbească în calitate de „Mare Preoteasă" a lui Damien?

Tăcută, Stevie Rae rămase locului, luptându-se cu propria-i nesiguranţă. Fără să o bage în seamă, Neferet se ghemui alături de Damien, îl luă de mână şi-l obligă s-o privească.

— Damien, ştiu că eşti în stare de şoc, însă trebuie să te stăpâneşti şi să ne spui ce i s-a întâmplat lui Jack.

Cu ochi goi, Damien clipi spre Neferet, fără să pară că o vede, apoi Stevie Rae văzu cum i se limpezeşte privirea şi o recunoaşte. Îşi smulse mâinile dintr-ale ei. Clătinându-şi fără oprire capul înainte şi înapoi, începu să suspine printre lacrimi:

— Nu! Nu! Nu!

Asta a pus capac. Stevie Rae se săturase. Puţin îi păsa dacă întreg Universul nu era în stare să-şi dea seama de prostiile lui Neferet. Dar nu avea de gând s-o lase să-l terorizeze pe sărmanul Damien.

— Ce s-a-ntâmplat? Tu întrebi ce s-a-ntâmplat? De parc-ar fi o simplă coincidenţă că Jack e omorât exact când reapari tu în şcoală! Stevie îşi reluă locul lângă Damien şi-l luă de mână. Poţi să-i păcăleşti pe vampirii ăia orbi ca liliecii din Înaltul Consiliu. Poţi chiar să-i convingi pe câţiva dintre oamenii ăştia cumsecade că mai eşti încă de partea noastră, dar nu pe Damien, Zoey şi - făcu o pauză când auzi două icnete îngrozite, şi când Gemenele se apropiară în fugă - şi pe Shaunee, Erin, Stark şi pe mine. Noi nu credem că eşti de partea binelui. Aşa că ce-ar fi să ne explici tu ce s-a întâmplat aici?

Neferet clătină din cap, cu un aer trist, afişând o frumuseţe plină de tragism.

— Îmi pare rău pentru tine, Stevie Rae. Erai o novice aşa de blândă şi de iubitoare. Nu ştiu ce ţi s-a întâmplat.

Stevie Rae simţi cum o cuprinde furia. Intensitatea ei o făcu să înceapă să tremure.

— Ştii mai bine decât oricine pe lumea asta ce mi s-a întâmplat. Nu se putu abţine.

Mânia era prea puternică. începu să se îndrepte spre Neferet. În clipa aia, nu voia altceva decât s-o apuce de gât şi s-o strângă, să strângă până când înceta să mai respire - până când înceta să mai fie o ameninţare.

Însă Damien încă o mai ţinea de mână. Acea legătură fizică şi încrederea dintre ei, precum şi şoapta îndurerată a lui Damien o făcură să se oprească.

— Nu ea a fost. Am văzut ce s-a întâmplat şi n-a fost mâna ei.

Stevie Rae avu o ezitare şi îl privi pe Damien.

— Cum adică, dragule?

— Eram undeva departe. Exact în faţa uşii sălii de sport. Duchess nu mă lăsa să alerg. Mă tot trăgea înapoi, încoace. Până la urmă, am cedat. Damien avea o voce răguşită şi vorbea aspru, sacadat. M-a îngrijorat. Aşa că mă uitam. Am văzut. Începu iar să plângă cu sughiţuri. Am văzut cum Jack a căzut din vârful scării şi a nimerit în sabie. Nu era nimeni în jur. Absolut nimeni.

Stevie Rae se întoarse spre Damien şi-l îmbrăţişă. Apoi simţi

încă două perechi de braţe care îi cuprinseră, când Gemenele li se alăturară şi îi îmbrăţişară strâns.

— Neferet era cu noi în Sala de Consiliu când a avut loc accidentul ăsta oribil, spuse Dragon pe un ton solemn, pe când atinse blând părul lui Jack. Nu e vinovată de moartea lui Jack.

Stevie Rae nu fu în stare să privească sărmanul trup spintecat al lui Jack, aşa că se uită la Neferet în timp ce Dragon vorbea. Fu singura care văzu scurta străfulgerare de victorie îngâmfată care îi lumină faţa, pentru a fi apoi iute înlocuită de o privire exersată, plină de tristeţe şi de îngrijorare.

Ea l-a omorât. Nu ştiu cum şi, deocamdată, n-o pot dovedi, însă ea a fost. Apoi, la fel de iute ca gândul ăsta, apăru un altul: Zoey m-ar crede. M-ar ajuta să găsesc o cale s-o dau de gol pe Neferet.

Zoey trebuie să se întoarcă.

Capitolul 9
Zoey

Prin urmare, Stark şi cu mine am făcut-o.

— Nu mă simt deloc altfel, am rostit către cel mai apropiat copac. Adică, în afară de faptul că mă simt mai apropiată de Stark şi că mă cam dor anumite părţi pe care nu le voi numi, asta-i tot. M-am dus spre un pârâiaş care bolborosea vesel prin dumbravă şi m-am privit. Soarele tocmai apunea, dar pe Insulă fusese o zi neaşteptat de senină şi de rece, aşa că cerul încă păstra ceva din spectaculoasa lui lumină portocalie şi aurie, astfel încât mi-am putut vedea oglindirea în apă. M-am studiat. Arătam... ca mine.

— Bun, teoretic am mai făcut-o o dată înainte, însă atunci fusese cu totul altceva.

Am oftat. Loren Blake fusese o greşeală uriaşă. James Stark era cu totul altceva, tot aşa cum era şi legământul făcut unul alinia.

— Prin urmare, ar trebui să arăt altfel, acum, că am o Relaţie Adevărată?

M-am uitat cu coada ochiului la reflectarea mea. Nu arătam mai bătrână? Cu mai multă experienţă? Mai înţeleaptă?

Nu chiar. Privitul ăsta de-aproape mă făcea să par mioapă.

„Şi cu riduri“, ar spune, probabil, Afrodita.

M-a cuprins un fior de teamă, amintindu-mi că îmi luasem rămas-bun de la Afrodita şi de la Darius cu o seară înainte. Conform aşteptărilor, fusese sarcastică şi cam răutăcioasă cu mine pentru că nu mă întorceam la Tulsa împreună cu ea, însă îmbrăţişarea noastră fusese strânsă şi sinceră şi ştiam că avea să-mi fie dor de ea. Deja îmi era. Îmi era dor şi de Stevie Rae şi de Damien, de Jack şi de Gemene.

— Şi de Nala, i-am spus oglindirii mele.

Îmi era însă chiar atât de dor de ei, încât să mă întorc la lumea adevărată? Suficient de mult încât să dau piept cu toate, de la reluarea şcolii până la posibile lupte cu Întunericul şi cu Neferet?

— Nu. Nu atât de mult. Rostit, gândul a devenit mai adevărat. Am simţit cum o parte din ideea de mi-e dor de ei începea să piară în faţa liniştii de pe insula lui Sgiach. Aici e ceva magic. Dacă mi-aş aduce pisica, jur că aş rămâne aici pe vecie.

Râsul lui Sgiach avea ceva delicat şi muzical.

— De ce oare suntem înclinaţi să ne fie dor mai mult de animalele noastre decât de oameni?

Zâmbea când a venit alături de mine pe malul pârâiaşului.

— Asta poate pen' că nu putem să vorbim cu ele pe Skype. Adică, ştiu că pot să mă întorc la castel şi să vorbesc cu Stevie Rae, însă am încercat o legătură video cu Nala. E doar mai zăpăcită şi mai iritată decât de obicei, adică al naibii de iritată.

— Dacă pisicile ar înţelege tehnologia şi ar avea degete opozabile, ar conduce lumea, a spus regina.

Am izbuncit în râs.

— Să nu te audă Nala. Ea chiar conduce lumea ei.

— Ai dreptate. Şi Mab crede că îşi conduce lumea.

Mab era uriaşa pisică neagră a lui Sgiach, cu blană deasă şi smoching alb, cu care tocmai făcusem cunoştinţă. Se prea putea să aibă vreo mie de ani şi stătea mai tot timpul aproape nemişcată, într-o stare de semiconştienţă, la capătul patului reginei. Eu şi Stark începuserăm să-i spunem Pisica Moartă, atunci când nu ne auzea Sgiach.

— Când spui „lume” te referi la dormitorul tău?

— Exact, spuse Sgiach.

Am izbucnit amândouă în râs, apoi regina s-a îndreptat spre un bolovan mare acoperit de muşchi, aflat nu departe de pârâu.

S-a aşezat cu graţie şi mi-a făcut semn cu lovituri de palmă să mă aşez lângă ea. M-am aşezat alături, întrebându-mă în treacăt dacă mişcările mele aveau să fie vreodată la fel de graţioase şi de regale ca ale ei - şi având mari îndoieli în privinţa asta.

— Ai putea să trimiţi după Nala. Apropiaţii vampirilor zboară ca animale de companie. Ar trebui doar să prezinţi carnetul ei de vaccinări ca s-o aduci în Skye.

— Ei, chiar aşa?

— Da. Desigur, asta înseamnă că trebuie să te hotărăşti să rămâi aici măcar câteva luni. Pisicile nu suportă prea bine călătoriile - trecerea de la un fus orar la altul, şi pe urmă înapoi, chiar nu le face bine.

Am privit-o pe Sgiach în ochi şi am spus exact ce gândeam:

— Cu cât stau mai mult aici, cu atât sunt mai sigură că nu vreau să plec, dar ştiu că probabil dau dovadă de iresponsabilitate dacă mă ascund de lumea reală. Adică - m-am grăbit să adaug când am văzut în ochii ei o privire îngrijorată -, nu spun că Skye nu ţine de realitate. Ştiu şi că am trecut prin foarte multe în ultima vreme, aşa că am dreptul să fac o pauză. Numai că încă sunt la şcoală. Bănuiesc că totuşi trebuie să mă întorc. La un moment dat.

— Ai gândi la fel dacă ar veni şcoala la tine?

— Ce vrei să spui?

— De când ai intrat în viaţa mea, am început să reflectez la lume - sau, mai bine zis, la cât de ruptă de ea am ajuns să fiu. Da, am internetul. Da, am televiziune prin satelit. Dar nu am noi adepţi. Nu am elevi Războinici şi tineri Paznici. Sau, cel puţin, nu aveam înainte de venirea ta şi a lui Stark. Simt că mi-au lipsit energia şi contribuţia minţilor tinere. Sgiach şi-a întors privirea de la mine şi s-a uitat în adâncurile dumbrăvii. Venirea voastră aici a trezit ceva ce căzuse în somnolenţă pe insula mea. Simt că lumea e pe cale să sufere o schimbare mai mare decât influenţa ştiinţei sau a tehnologiei moderne. Pot să n-o iau în seamă şi să-mi las insula să se întoarcă la somnul ei, poate să mă separ complet de lume şi de problemele ei, poate chiar să mă pierd în ceaţa timpului - ca Avalon şi ca amazoanele. Sau pot să o îmbrăţişez şi să fac faţă dificultăţilor pe care le poate aduce cu sine. Regina m-a privit iar în ochi. Aleg să-i permit insulei mele să se trezească. E timpul ca, pe Skye, Casa Nopţii să primească sânge proaspăt.

— O să anulezi vraja protectoare?

A schiţat un zâmbet crispat.

— Nu, atât timp cât trăiesc eu şi, sper, cât timp va trăi succesoarea mea şi, eventual, şi a ei, Skye va rămâne protejată şi separată de lumea modernă. Dar m-am gândit să dau un anunţ de recrutare pentru Războinici. A fost o vreme când Skye îi pregătea pe cei mai buni şi mai inteligenţi Fii ai lui Erebus.

— Dar apoi ai ieşit din Înaltul Consiliu al vampirilor, nu-i aşa?

— Da. Probabil că aş putea începe să îndrept, încet, efectele acelei despărţiri, mai ales dacă aş avea în ucenicie o tânără Mare Preoteasă.

Brusc, m-am entuziasmat.

— Pe mine? Despre mine vorbeşti?

— Da, într-adevăr. Tu şi Paznicul tău aveţi o legătură cu insula aceasta. Aş vrea să văd unde ne duce legătura asta.

— Maaamă, sunt extrem de onorată! Mulţumesc foarte mult. Îmi vâjâia mintea. Dacă Skye devenea o Casă a Nopţii activă, faptul de a rămâne aici nu mai însemna că mă ascundeam de toată lumea. Ar fi ca şi cum m-aş muta la altă şcoală. M-am gândit la Damien şi la ceilalţi din gaşcă şi m-am întrebat dacă ar vrea să vină şi ei pe Skye.

— Ar fi loc aici şi pentru novici care nu sunt Războinici în curs de pregătire? am întrebat.

— Am putea discuta despre asta. Sgiach s-a oprit, a părut să ia o hotărâre şi a adăugat: Ştii, nu-i aşa, că insula are o bogată tradiţie în magie, ce cuprinde mai mult decât pregătirea Războinicilor şi Paznicii mei?

— Nu. Adică, da. E clar că tu eşti magică şi, practic, tu eşti insula.

— Sunt aici de-atâta vreme, încât mulţi mă percep ca fiind una cu insula, dar eu sunt mai mult protectoarea magiei ei decât posesoarea acesteia.

— Cum adică?

— Află singură, tânără regină. Ai o afinitate pentru fiecare dintre elemente. Intră în legătură cu ele şi vezi ce te poate învăţa insula.

Pentru că nesiguranţa m-a făcut să ezit, Sgiach m-a încurajat:

— Încearcă primul element, aerul. Cheamă-l pur şi simplu şi observă ce se întâmplă.

— Bine. Am pornit. M-am ridicat şi m-am îndepărtat câţiva

paşi de Sgiach, ajungând într-un loc acoperit de muşchi, unde nu prea erau stânci. Am tras de trei ori adânc aer în piept, obişnuindu-mă cu sentimentul familiar de concentrare. Instinctiv, mi-am întors faţa spre est şi am spus:

— Aerule, te rog, vino la mine.

Eram obişnuită ca elementul să răspundă. Eram obişnuită ca el să facă să tresalte briza în jurul meu, ca un căţeluş nerăbdător, dar, cu toată experienţa în ceea ce priveşte afinităţile mele, nu eram pregătită pentru ce a urmat. Aerul nu doar că a răspuns - m-a înghiţit. S-a învârtejit cu putere în jurul meu, ciudat de palpabil, iar asta era deja o adevărată nebunie, căci aerul nu e palpabil. E nevăzut şi, totuşi, pretutindeni. Apoi am căscat gura uluită, căci mi-am dat seama că aerul devenise palpabil în jurul meu, în mijlocul vântului năvalnic care răspunsese la chemarea mea, pluteau siluetele unor fiinţe încântătoare. Erau strălucitoare şi nepământene, oarecum transparente. Pe când le priveam uluită, îşi schimbau forma - uneori arătau ca femei frumoase, alteori luau forma unor fluturi, pe urmă se preschimbau mai degrabă în frunze de toamnă minunate, care pluteau într-o adiere proprie.

— Ce sunt? am întrebat în şoaptă. Ca de la sine putere, mâna mi s-a ridicat şi am urmărit cum frunzele se transformă în păsări colibri viu colorate, care s-au aşezat în palma mea întinsă.

— Spiriduşi ai aerului. Odinioară, erau peste tot, însă au părăsit lumea modernă. Preferă dumbrăvile străvechi şi legile din trecut. Insula le are pe amândouă. Sgiach a zâmbit şi şi-a deschis palma pentru un spiriduş cu înfăţişarea unei micuţe femei cu aripi de libelulă, care a început să danseze, strecurându-i-se printre degete. E plăcut să vezi că vin la tine. Rareori se află mai mulţi într-un singur loc, chiar şi aici, în dumbravă. Încearcă alt element.

De data asta, nu a fost nevoie de alte îndemnuri. M-am întors spre sud şi am strigat:

— Focule, te rog vino la mine!

Aidoma unor artificii strălucitoare, spiriduşii au prins formă în jurul meu, căldura domoală a flăcărilor lor gâdilându-mi trupul şi făcându-mă să chicotesc.

— Îmi amintesc de artificiile de 4 Iulie!

Sgiach zâmbi şi ea odată cu mine.

— Rareori am ocazia să văd spiriduşii flăcărilor. Eu sunt mult

mai apropiată de apă şi de aer - flăcările nu mi se arată aproape niciodată.

— Să vă fie ruşine, i-am certat. Ar trebui s-o lăsaţi pe Sgiach să vă vadă - ea face parte dintre cei buni!

Brusc, spiriduşii din jur au început să danseze înnebunitor. Se aprinseseră şi mai tare de supărare.

— Vai, nu! Spune-le că glumeşti. Flăcările sunt extrem de sensibile şi de schimbătoare. Chiar n-ai vrea să le faci să producă vreun accident, spuse Sgiach.

— Hei, prieteni, îmi pare rău! Glumeam. Zău că totul e în ordine. Am răsuflat uşurată când spiriduşii flăcărilor s-au liniştit şi şi-au reluat pâlpâitul şi strălucirea domoale. Am privit-o pe Sgiach.

— Nu e nici un pericol dacă invoc şi celelalte elemente?

— Sigur că nu, numai ai grijă ce spui. Deja ai afinităţi puternice, fără să mai fii şi într-un loc încărcat de magie străveche, cum e dumbrava asta.

— S-a făcut. Am mai inspirat adânc de trei ori şi am fost convinsă că mi-am recăpătat concentrarea. Apoi m-am întors în sensul acelor de ceasornic, pentru a privi spre vest.

— Apă, te rog, vino la mine. M-am trezit inundată de elementul apei. Duhuri răcoroase şi alunecoase mi s-au prelins pe piele, lucind cu irizări acvatice. Se zbenguiau în jurul meu, amintindu-mi de sirene şi delfini, de meduze şi căluţi-de-mare.

— Asta-i mega-super-grozav!

— Duhurile apelor sunt extrem de puternice pe Skye, a spus Sgiach, în timp ce mângâia o creatură în formă de stea-de-mare, care înota pe lângă ea.

M-am întors spre nord.

— Pământule, vino la mine!

Dumbrava a prins viaţă. Copacii au strălucit cu veselie, iar din trunchiurile lor vechi şi noduroase şi-au făcut apariţia creaturi ale pădurii, care mi-au amintit de lucruri ce ar trebui să fie în Rivendell, alături de elfii lui Tolkien - sau poate chiar în jungla 3D din Avatar.

Mi-am concentrat atenţia spre centrul cercului improvizat de mine şi am chemat ultimul element.

— Spiritule, te rog, vino şi tu la mine.

De data asta, a fost rândul lui Sgiach să caşte gura de uimire.

— N-am văzut niciodată cele cinci grupuri de duhuri laolaltă,

ca acum. Este minunat.

— Oh, Zeiţa mea! Este incredibil!

Aerul din jur, deja vibrând de fiinţe de borangic, s-a încărcat de o strălucire fermecată, care m-a făcut să mă gândesc la Nyx şi la strălucirea zâmbetului ei.

— Vrei să vezi mai mult? m-a întrebat Sgiach.

— Desigur, am răspuns fără ezitare.

— Vino, atunci. Ia-mă de mână. Înconjurată de străvechile duhuri care întruchipau elementele, m-am apropiat de Sgiach şi i-am întins mâna.

Mi-a apucat mâna dreaptă cu mâna ei stângă şi a întors-o astfel încât palma mea să fie îndreptată în sus.

— Ai încredere în mine?

— Da. Am încredere, am spus.

— Bine. O să doară numai o clipă.

Cu o mişcare iute şi-a trecut unghia tare şi ascuţită a arătătorului peste partea cărnoasă a palmei mele, spintecând-o. Nu am clipit. Nu am mişcat. Doar am tras aer în piept. Deşi a avut dreptate - n-a durut decât o clipă.

Sgiach mi-a întors palma şi sângele a început să picure din mână, dar, înainte de-ajunge la solul acoperit de muşchi, regina a prins picăturile roşii. Făcându-şi palma căuş, le-a lăsat să se adune, apoi a rostit cuvinte pe care mai mult le-am simţit decât le-am auzit, fără să le-nţeleg deloc, şi a aruncat sângele, împrăştiindu-l în cerc în jurul nostru.

Apoi s-a întâmplat ceva cu adevărat uluitor.

Fiecare duh atins de picăturile mele de sânge s-a-ntrupat pentru o clipă. Nu mai erau elemente eterice, erau doar fuioare şi dâre de aer, foc, apă, pământ şi spirit. Ce-a fost atins de sângele meu a devenit realitate - păsări şi zâne, creaturi marine şi nimfe ale pădurilor care trăiesc şi respiră.

Acestea au dansat şi au petrecut. Râsetele lor au colorat cerul la asfinţit cu veselie şi magie.

— Asta e magie străveche. Ai atins lucruri care au fost adormite veacuri la rând. Nimeni altcineva nu a trezit zânele. Nimeni altcineva nu a putut face asta, a spus Sgiach, apoi a plecat capul spre mine încet şi maiestuos, în semn de omagiu.

Pur şi simplu copleşită de minunăţia celor cinci elemente, am luat-o de mână pe regina insulei Skye şi am observat că sângele încetase să mai curgă în momentul în care îl împrăştiase în jurul

nostru.

— Pot împărtăşi aşa ceva cu ceilalţi novici? Dacă le dai voie să vină, pot să-i învăţ pe cei din noua generaţie cum să ajungă la magia străveche?

Mi-a zâmbit printre lacrimi despre care speram să fie de fericire.

— Da, Zoey. Pentru că, dacă tu nu poţi apropia lumea veche şi cea nouă, nu ştiu cine ar putea s-o facă. Deocamdată, bucură-te de momentul ăsta. Realitatea creată de sângele tău o să dispară curând. Dansează cu ele, tânără regină. Spune-le că există speranţa ca lumea de azi să nu fi uitat complet de trecut.

Cuvintele ei au fost un îndemn pentru mine, aşa că, în ritmul clopotelor, al cimpoaielor şi al talgerelor pe care am început să le aud deodată, am dansat cu creaturile pe care le întrupase sângele meu.

Dacă mă gândesc mai bine, ar fi trebuit să dau mai multă atenţie contururilor unor coarne ascuţite pe care le-am zărit pe când mă roteam şi săream, mână în mână cu zânele. Ar fi trebuit să observ culoarea taurului şi sclipirea din ochii lui. Ar fi trebuit să-i semnalez lui Sgiach prezenţa lui. Multe ar putut fi evitate sau măcar prevăzute, dacă aş fi fost mai înţeleaptă.

Însă, în acea seară, am dansat copleşită de inocenţă şi de noutatea apariţiei magiei străvechi, care m-au făcut să uit de oboseala şi sfârşeala mea, de nevoia unei mese copioase şi a unui somn bun de opt ore.

— Ai avut dreptate. Nu a ţinut prea mult, am spus, răsuflând sacadat când am aterizat lângă ea pe bolovanul acoperit de muşchi. Nu putem să facem ceva pentru a le convinge să stea mai mult? Păreau să fie fericite cu noua lor întrupare.

— Zânele sunt fiinţe greu de îmblânzit. Sunt devotate numai elementului lor sau celor care îl stăpânesc.

Am clipit uimită.

— Adică mie îmi sunt loiale?

— Cred că da, deşi nu pot spune sigur, pentru că eu nu am o afinitate adevărată pentru un element, deşi, ca protectoare şi ca regină a acestei insule, sunt aliata apei şi a vântului.

— Hm. Prin urmare, pot să le chem, chiar dacă plec de pe Skye?

Sgiach a zâmbit.

— De ce-ai vrea să faci asta?

Am izbucnit şi eu în râs, căci, în clipa aceea, nu înţelegeam de ce naiba aş dori să părăsesc vreodată acea insulă magică şi tainică.

— Ca să vezi, ştiam că sunteţi voi, după ciripit.

Zâmbetul lui Sgiach deveni mai cald. Seoras a venit alături de noi în dumbravă şi s-a aşezat lângă regina lui. Ea i-a atins doar o clipă antebraţul puternic, dar acea atingere răspândea dragostea, încrederea şi intimitatea strânse în câteva vieţi.

— Bună, Paznic al meu. I-ai adus arcul şi săgeţile?

Seoras făcu o grimasă.

— Aşa-i, sigur că da. Bătrânul Războinic se întoarse şi-am văzut că purta un arc din lemn închis, sculptat cu modele complicate. Peste piept avea petrecută tolba din piele plină cu săgeţi cu pene roşii.

— Prea bine. I-a zâmbit încântată, înainte de a-şi întoarce privirea spre mine. Zoey, azi ai învăţat multei lucruri. Şi Paznicul tău trebuie să fie învăţat să creadă în magie şi în harurile Zeiţei. Sgiach a luat arcul şi săgeţile de la Seoras şi mi le-a întins. Du-i-le lui Stark. De prea mult timp e despărţit de ele.

— Eşti sigură că-i o idee bună? am întrebat-o pe Sgiach, uitându-mă pieziş la arc şi la săgeţi.

— Eu cred că Stark al tău nu va fi niciodată întregit dacă nu acceptă harurile Zeiţei.

— În Tărâmul de Dincolo a avut o spadă scoţiană. N-ar putea avea şi aici aceeaşi armă?

Sgiach nu a făcut altceva decât să-mi arunce o privire, păstrând încă în ochii verzi umbra magiei pe care tocmai o simţiserăm amândouă.

Am oftat.

Apoi, fără tragere de inimă, am întins mâna şi am luat arcul şi tolba cu săgeţi.

— Nu prea se simte în largul lui cu astea, am spus.

— Aşa-i, însă ar trebui, a spus Seoras.

— N-ai mai spune asta, dacă ai şti toată povestea legată de ele, am zis.

— Dacă vorbeşti despre faptul că nu-şi ratează ţinta, atunci aşa-i, am habar de asta, la fel şi de vina simţită în legătură cu moartea mentorului său, a spus Seoras.

— Ţi-a povestit totul.

— Aşa a făcut.

— Şi tot mai crezi că trebuie să reia mânuirea arcului?

— Nu-i vorba de ce crede Seoras, ci de faptul că ştie, după veacuri de experienţă, ce se întâmplă când harurile Zeiţei sunt neluate în seamă, a spus Sgiach.

— Ce se întâmplă?

— Acelaşi lucru ca atunci când o Mare Preoteasă încearcă să se abată de la calea aleasă pentru ea de Zeiţă, a spus Seoras.

— Cum a făcut Neferet, am şoptit.

— Aşa-i, a încuviinţat. Ca Marea Preoteasă căzută care v-a întinat Casa Nopţii şi a pricinuit moartea Consortului tău.

— Deşi, ca s-o spunem pe-a dreaptă, ar trebui să ştii că nu e vorba neapărat de o alegere chiar aşa de cumplită între bine şi rău când un Paznic ori un Războinic ignoră darurile Zeiţei lui şi se abate de la calea stabilită de ea. Uneori, asta duce doar la o viaţă neîmplinită şi extrem de banală pentru vampir, a explicat Sgiach.

— Însă, dacă-i vorba de un Războinic ale cărui haruri sunt puternice sau de unul care a înfruntat Întunericul, fiind atins de lupta împotriva răului - ei bine, acel Războinic nu se va pierde în uitare chiar aşa de uşor, a spus Seoras.

— Iar Stark e şi una, şi alta, am spus.

— Aşa este. Ai încredere în mine pe mai departe, Zoey. E mai bine ca Paznicul tău să urmeze calea stabilită pentru el, în loc să se furişeze şi, eventual, să se rătăcească în umbre, a rostit Sgiach.

— Înţeleg ce spui, însă n-o să fie uşor să-l conving să-şi folosească iar arcul.

— Păi, cât eşti pe insulă, poţi chema în ajutor magia celor străvechi, nu?

M-am uitat de la Seoras la Sgiach. Aveau dreptate. O simţeam în interiorul fiinţei mele.

Stark nu se putea ascunde de harurile pe care i le hărăzise Nyx, tot aşa cum eu nu puteam nega legătura mea cu cele cinci elemente.

— Bine, o să-l conving. Da' chiar, unde e?

— Flăcăul n-are astâmpăr, a spus Seoras. L-am văzut mergând pe ţărmul dinspre castel.

Mi s-a strâns inima. Cu o zi înainte, tocmai hotărâserăm să rămânem pe Skye pe o perioadă nelimitată. Iar după experienţa avută alături Sgiach, nici nu mă gândeam la plecare.

— Dar părea că-i convine să rămânem, mi-am rostit gândurile cu voce tare.

— Problema lui este cine e, nu unde, a spus Seoras.

— Ce? am rostit întrebarea mea genială.

— Zoey, ce vrea să spună Seoras e că neliniştea Paznicului tău se va domoli odată ce va redeveni Paznic pe de-a-ntregul, a spus Sgiach.

— Iar un Paznic întregit îşi foloseşte toate harurile, a conchis Seoras.

— Du-te la el şi ajută-l să se întregească, a spus Sgiach.

— Cum? am întrebat.

— Aoh, femeie, foloseşte-ţi mintea dată de Zeiţă şi dă-ţi seama şi singură.

Împingându-mă uşor, regina şi Paznicul ei m-au alungat din dumbravă. Am oftat, nedumerită, şi am pornit spre ţărm, întrebându-mă ce naiba mai însemna aoh.

Capitolul 10
Zoey

Cu gândul la Stark, am coborât alunecoasele trepte de piatră care şerpuiau în jurul temeliei castelului şi ajungeau la ţărmul stâncos, de unde pornise construirea pe verticală a edificiului lui Sgiach, care se asemuia cu o stâncă impunătoare.

Soarele începuse să apună, îngăduind cerului să păstreze o parte din lumina sa, însă m-am bucurat de existenţa şirului de torţe care ieşeau din soclul de piatră al fundaţiei castelului.

Stark era singur. Era cu spatele la mine, aşa că am putut să-l privesc în timp ce traversam ţărmul spre el. Într-o mână ţinea un scut mare de piele, iar în cealaltă, o spadă scoţiană lungă şi exersa lovituri şi parări, ca şi când înfrunta un duşman periculos, dar invizibil. M-am mişcat uşor, fără să mă grăbesc, pentru a mă putea bucura de spectacol.

Devenise dintr-odată mai înalt şi mai musculos? Transpira şi avea respiraţia sacadată, părea puternic, iar kiltul îi dădea un aer de Războinic străvechi, extrem de masculin şi de periculos. Mi-am amintit senzaţia trupului său lipit de-al meu cu o noapte înainte, în timp ce dormeam îmbrăţişaţi, şi am simţit o furnicătură în stomac.

Mă face să mă simt în siguranţă şi îl iubesc.

Aş putea rămâne pentru totdeauna aici, alături de el, departe de restul lumii.

La gândul ăsta, m-a cuprins un fior. În acel moment, Stark a lăsat garda jos şi s-a întors. I-am citit în ochi îngrijorarea care a dispărut imediat când am zâmbit şi i-am făcut cu mâna. Apoi, a văzut ce aveam în mâna cu care îi făcea semn şi i-a pierit zâmbetul de bun venit, deşi şi-a deschis braţele spre mine, m-a îmbrăţişat şi m-a sărutat prelung.

— Hei, eşti extrem de atrăgător când faci chestiile alea cu sabia, am spus.

— Se cheamă antrenament. Şi nu trebuie să fiu atrăgător, Z. Trebuie să intimidez.

— Asta şi faci. M-ai băgat în toţi sperieţii. Am imitat cel mai afectat accent de demoazelă sudistă şi mi-am apăsat dosul palmei pe frunte, gata să leşin.

— Madam, nu prea vă pricepeţi la accente, a spus într-un grai sudist foarte reuşit. Apoi mi-a luat mâna şi a dus-o la pieptul lui, exact în dreptul inimii, în timp ce s-a apropiat de mine. Dar, dacă doreşti, domnişoară Zoey, aş putea încerca să te învăţ.

De acord, ştiu că-i o prostie, însă mi s-au înmuiat genunchii atunci când i-am auzit accentul de gentleman sudist - iar cuvintele lui au trecut dincolo de vrăjeala pe care i-o pregăteam şi, brusc, am ştiut cum să încep să-l fac să se simtă iar confortabil mânuindu-şi arcul.

— Sunt un caz disperat în privinţa accentelor, dar e ceva ce ai putea să mă înveţi.

— Aşa-i, femeie, amu îs o mulţime cele ce te-aş putea învăţa, a spus el cu o căutătură piezişă, vorbind exact ca Seoras.

L-am pupat drăgăstos.

— Fii cuminte. La asta mă refer. Am ridicat arcul. M-am gândit întotdeauna că trasul cu arcul e tare grozav, dar nu prea ştiu, de fapt, multe despre asta. Poţi să mă înveţi? Te rog!

Stark s-a dat cu un pas mai încolo şi s-a uitat îngrijorat spre arc.

— Zoey, ştii că eu n-ar trebui să trag cu el.

— Nu. Ce n-ar trebui să faci e să-l îndrepţi spre o ţintă vie. Asta, în afara cazului în care vietatea trebuie să fie omorâtă. Dar nu te rog să tragi cu el. Te rog să mă înveţi să trag cu el.

— De ce vrei să înveţi, aşa deodată?

— Păi, are noimă. Doar o să stăm aici, nu?

— Ai dreptate.

— Iar Războinicii au fost antrenaţi aici timp de catralioane de ani, nu?

— Din nou ai dreptate.

Am zâmbit, încercând să îndulcesc lucrurile.

— Tare-mi place când spui că am dreptate. Din nou. Oricum, eşti Războinic. Te afli aici. Aş dori să învăţ câte ceva din tacticile Războinicilor. Asta e al naibii de grea pentru mine. Am arătat spre sabia scoţiană. Şi-apoi, ăsta e drăgălaş. Am ridicat arcul cel elegant.

— Indiferent cât de drăgălaş e, nu trebuie să uiţi că e o armă. Poate ucide, mai ales dacă trag eu cu el.

— Dacă tragi cu el şi ai de gând să ucizi, am spus.

— Uneori, apar greşeli, a spus, parcă bântuit de amintirile trecutului.

Mi-am pus mâna pe braţul lui.

— Acum eşti mai în vârstă. Mai inteligent. N-o să mai faci aceleaşi greşeli. M-a privit fără o vorbă, aşa că am ridicat arcul şi am spus mai departe. Bine, arată-mi ce şi cum.

— Nu avem ţintă.

— Cum să nu. Am lovit cu piciorul scutul din piele jerpelită pe care-i lăsase pe pământ când mă apropiasem de el. Propteşte-l între doi bolovani mai încolo pe plajă. O să încerc să trag în el - după ce îl propteşti şi te întorci aici, în afara liniei de ochire, desigur.

— A, desigur, a spus.

Cu o faţă resemnată şi amărâtă, s-a îndepărtat câţiva paşi, şi-a făcut de lucru cu câţiva bolovani, până când a proptit oarecum scutul între doi dintre ei, apoi s-a întors lângă mine.

Fără tragere de inimă, a luat arcul şi a pus tolba cu săgeţi la picioarele noastre.

— Aşa se ţine. Mi-a arătat apucând mânerul, în timp ce eu priveam. Iar săgeata se pune aici. A sprijinit-o de coarda arcului, ţinând-o cu vârful în jos şi mai departe de noi. Aşa întinzi coarda. Cu săgeţile astea e uşor să ştii cum trebuie să le ţii, pentru că cele negre trebuie întoarse aşa, cu partea roşie în sus. În timp ce vorbea, Stark a început să se mai relaxeze. Mâinile lui cunoşteau arcul şi cunoşteau şi săgeţile. Se vedea că ar fi putut face şi cu ochii închişi tot ce-mi arăta. Înfige-ţi bine picioarele în

pământ, depărtate cam de-o palmă, uite aşa. Mi-a arătat şi i-am admirat picioarele superbe, fapt pentru care mă bucuram că începuse să poarte tot timpul kilt.

— Iar pe urmă ridici arcul şi, ţinând săgeata între primele două degete, tragi strâns de coardă. Mi-a explicat ce trebuia să fac, dar nu mi-a mai arătat. Priveşte în direcţia săgeţii, dar ocheşte puţin mai jos. Asta o să te ajute să reglezi tirul în funcţie de distanţă şi de vânt. Când eşti pregătită, trage. Ai grijă să-ţi îndoi braţul stâng, altfel o să te loveşti şi-o să faci vânătăi. Mi-a întins arcul. Hai, încearcă.

— Arată-mi, am spus.

— Zoey, nu cred că e cazul să fac asta.

— Stark, ţinta e un scut de piele. Nu e viu. Nu e nimic viu, care să aibă vreo cât de mică legătură cu el. Ţinteşte mijlocul scutului şi arată-mi cum se face, atâta tot. Ezita. Mi-am proptit mâna pe pieptul lui şi m-am aplecat în faţă. Mi-a venit în întâmpinare. Sărutul a fost dulce, dar i-am simţit trupul încordat. Hei, am spus blând, cu mâna încă pe pieptul lui. Încearcă să ai tot atâta încredere în tine cât am şi eu. Eşti Războinicul meu, Paznicul meu. Trebuie să foloseşti arcul pentru că este harul dat de Zeiţa ta. Ştiu că o să-l foloseşti cu înţelepciune. Ştiu asta pentru că te cunosc pe tine. Eşti bun. Ai luptat pentru a fi bun şi ai câştigat.

— Dar nu sunt bun pe de-a-ntregul, Z, a spus, plin de neputinţă. Mi-am văzut latura rea. A existat acolo - reală - în Tărâmul de Dincolo.

— Şi ai învins-o, am spus.

— Pe vecie? Nu cred. Nu cred că-i posibil.

— Hei, nimeni nu e bun pe de-a-ntregul. Nici măcar eu. Dacă un copil isteţ şi-ar lăsa la vedere testul la geometrie, îţi spun eu că m-aş uita.

A zâmbit o clipă, apoi încordarea i s-a citit iar pe faţă.

— Glumeşti în legătură cu asta, dar pentru mine lucrurile stau altfel. Cred că stau altfel pentru toţi novicii roşii, chiar şi pentru Stevie Rae. Odată ce-ai avut de-a face cu Întunericul, cu adevăratul Întuneric, în sufletul tău rămâne mereu o umbră.

— Nu, am spus cu tărie. Nu o umbră. Doar un alt tip de experienţă. Tu şi ceilalţi novici roşii aţi avut o experienţă pe care noi nu am avut-o. Asta nu vă duce în umbra Întunericului - vă face doar să o cunoaşteţi. Ar putea fi un lucru bun, dacă folosiţi

aceste cunoştinţe pentru a lupta de partea binelui, iar tu asta faci.

— Câteodată, mă tem că ar putea fi vorba de mult mai mult, a spus încet, privind în ochii mei ca şi cum ar fi căutat un adevăr ascuns.

— Ce vrei să spui?

— Întunericul ţine la teritoriul lui, e posesiv. Dacă i-a aparţinut o bucăţică din tine, nu-i place să renunţe la ea.

— Întunericul nu are ce face, dacă alegi calea Zeiţei, iar tu asta ai făcut. Nu poate învinge Lumina.

— Doar că nu sunt convins că Lumina, la rândul ei, poate învinge cu adevărat Întunericul. Există un echilibru al lucrurilor, Z.

— Asta nu înseamnă că nu poţi alege de partea cui eşti. Iar tu ai ales. Ai încredere în tine. Eu am. Cu desăvârşire, am repetat.

Stark a continuat să privească în ochii mei, ca şi cum se agăţa de un colac de salvare.

— Atâta timp cât tu mă consideri bun - atâta timp cât crezi în mine - pot avea încredere în mine, pentru că mă încred în tine, Zoey. Şi te iubesc.

— Şi eu te iubesc, Paznicule, am spus.

M-a sărutat, apoi, cu o mişcare rapidă, graţioasă şi periculoasă, Stark a încordat arcul şi a slobozit săgeata. Aceasta s-a înfipt cu un zgomot surd exact în centrul ţintei.

— Uaaa, am exclamat. A fost grozav. Tu eşti grozav.

A răsuflat uşurat, eliberându-se de încordarea evidentă care-i stăpânise întregul corp. Stark a schiţat un zâmbet triumfător.

— În centrul ţintei, Z. La fix.

— Cum să nu, prostule. N-ai cum să ratezi.

— Mda, aşa e. Şi-apoi, e doar o ţintă.

— Ai de gând să mă înveţi sau nu? De data asta, să nu mai faci totul atât de repede. Ia-o mai încet. Arată-mi.

— Da, da, sigur. Bine, fii atentă. A ţintit şi a tras mai încet, ca să am timp să-i urmăresc mişcările.

A doua săgeată a despicat-o de la mijloc pe prima.

— Ah, pardon. Am uitat că aşa mi se întâmplă. Am irosit o mulţime de săgeţi în felul ăsta.

— Hai, e rândul meu. Pun pariu că eu n-o să am problema asta.

Am încercat să fac exact ce făcuse Stark, dar m-am pomenit

că trimit săgeata foarte aproape, aşa că am privit cum ricoşează pe suprafaţa stâncilor netede şi umede.

— La naiba. E clar că e mai complicat decât pare, am spus.

— Uite, stai să-ţi arăt. Nu stai cum trebuie. A venit în spatele meu, şi-a potrivit braţele peste ale mele şi mi s-a lipit de spate. Imaginează-ţi că eşti o străveche regină războinică. Propteşte te bine şi ia o atitudine mândră. Umerii traşi în spate! Bărbia sus! L-am ascultat şi, în îmbrăţişarea braţelor lui puternice, am simţit cum mă transform într-o fiinţă puternică şi plină de măreţie. Mâinile lui le-au ghidat pe-ale mele când am încordat bine arcul. Stai nemişcată şi încordată - concentrează-te asupra ţintei, a şoptit. Am vizualizat împreună ţinta, iar când am tras, am simţit zvâcnirea care ne-a scuturat trupurile şi a trimis săgeata exact în centrul ţintei, spintecându-le pe primele două.

M-am întors şi i-am zâmbit Paznicului meu.

— Ce ai tu e magie pură. E ceva special. Trebuie să te foloseşti de harul tău, Stark. Trebuie neapărat.

— Mi-a lipsit, a spus, atât de încet, încât a trebuit să fac un efort ca să-l aud. Nu mă simt bine cu adevărat dacă nu am arcul asupra mea.

— Asta pentru că, prin el, eşti în legătură cu Nyx. Ea ţi-a dat harul ăsta.

— Poate că aici o pot lua de la capăt. Locul ăsta pare a fi diferit. Am cumva senzaţia că aici e locul meu - că aici e locul nostru.

— Şi eu am aceeaşi senzaţie. Şi mi se pare că a trecut o groază de timp de când nu m-am mai simţit atât de fericită şi de ocrotită. I-am sărit în braţe. Sgiach tocmai mi-a spus că o să înceapă să primească iar Războinici pe insulă - şi pe unii novici talentaţi. I-am zâmbit lui Stark. Ştii, de exemplu novici cu afinităţi deosebite.

— A, vrei să spui cu afinităţi pentru elemente?

— Exact, chiar aşa. L-am strâns în braţe şi i-am vorbit, cu capul la pieptul lui. Vreau să rămân aici. Chiar doresc asta.

Stark mi-a mângâiat părul şi m-a sărutat pe creştet.

— Ştiu că asta vrei, Z. Iar eu sunt alături de tine. Voi fi mereu alături de tine.

— Poate că aici putem scăpa de Întunericul pe care Neferet şi Kalona au încercat să-l aducă asupra noastră, am spus.

M-a ţinut şi mai strâns.

— Sper, Z. Sper din tot sufletul.

— Crezi că poate fi de ajuns dacă există doar o părticică din lume care e ferită de Întuneric? Oare mai înseamnă că merg pe calea Zeiţei, dacă fac asta aici?

— Păi, eu nu mă pricep, da' mi se pare important că faci eforturi să-i rămâi credincioasă lui Nyx. Nu cred că are prea mare importanţă unde faci asta.

— Înţeleg de ce Sgiach nu pleacă de aici, am spus.

— Şi eu, Z.

Stark m-a ţinut în braţe, iar eu am simţit cum părţile vătămate şi zdrobite ale sufletului meu încep să se încălzească şi, încet, am început să mă vindec.

Stark

Era al naibii de bine s-o ţină în braţe pe Zoey. Când Stark îşi amintea că fusese cât pe-aci să o piardă, încă se speria atât de tare, că i se făcea rău. Am reuşit. Am ajuns la ea în Tărâmul de Dincolo şi am făcut tot ce trebuie ca să se întoarcă la mine. Acum e în siguranţă şi o să am grijă să fie aşa mereu.

— Ei, da' absorbit mai eşti, spuse Zoey. Cuibărită alături de el în patul lor uriaş, îi adulmecă gâtul şi-l sărută pe obraz. Aud cum se învârtesc rotiţele în capul tău.

— Eu sunt cel care se presupune că are supercapacităţi de medium. O spuse pe un ton glumeţ, dar, în acelaşi timp, Stark făcu un efort mental şi ajunse exact la graniţa minţii ei - nu chiar atât de aproape cât să-i poată citi gândurile şi s-o enerveze că trage cu urechea, dar îndeajuns cât să se asigure că era fericită şi că se simţea ocrotită.

— Vrei să ştii ceva? întrebă ea, cu o voce şovăielnică.

Stark se ridică într-un cot şi îi zâmbi.

— Glumeşti, Z.? Vreau să ştiu totul.

— Termină! Vorbesc serios.

— Şi eu! Ea îi aruncă o căutătură, iar el o sărută pe frunte. Bine, fie. Sunt serios. Ce este?

— Ăăă, îmi place mult când mă atingi.

Stark îşi arcui sprâncenele întrebător şi trebui să facă eforuri ca să nu zâmbească.

— Păi, asta-i bine. Privi cum obrajii ei se îmbujorară şi cum îi

scăpă un zâmbet uşor. Presupun că e foarte bine.

Zoey îşi muşcă buzele.

— Ţie îţi place?

În clipa aia, Stark nu se mai putu abţine şi izbucni în râs.

— Glumeşti, nu-i aşa?

— Nu. Absolut deloc. Eu de unde să ştiu? Nu pot spune că am experienţă - nu ca tine.

Deja obrajii ei se învăpăiaseră, iar lui i se păru că arăta extrem de stânjenită, ceea ce-i mai domoli râsul. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să o pună în încurcătură ori să o facă să se simtă stânjenită de ce se întâmpla între ei.

— Hei. Îi luă în palme obrajii îmbujoraţi. Când sunt cu tine e mai mult decât senzaţional. Şi te înşeli, Zoey. Într-ale dragostei, tu ai mai multă experienţă ca mine. Când ea dădu să vorbească, îşi puse degetul pe buzele ei. Nu, lasă-mă să spun ce am de spus. Da, am mai avut parte de sex. Dar niciodată nu am fost îndrăgostit. Niciodată până la tine. Tu eşti prima şi o să fii şi ultima.

Ea îi zâmbi cu atâta dragoste şi încredere în privire, încât el avu senzaţia că o să-i sară inima din piept. Nu conta decât Zoey - pentru el întotdeauna va conta numai Zoey.

— Mai faci iar dragoste cu mine? şopti ea.

Drept răspuns, Stark o trase şi mai aproape şi o sărută prelung şi încet. Înainte că totul să o ia razna, ultimul lui gând fu: Niciodată n-am fost mai fericit...

Capitolul 11
Kalona

Simţea că se apropie Neferet şi se îmbărbătă, pregătindu-şi expresia feţei şi ascunzându-şi ura pe care începuse să o simtă pentru ea în spatele unei prudente atitudini răbdătoare şi amabile.

Kalona urma să-şi aştepte momentul. Dacă exista un lucru pe care îl înţelegea nemuritorul, acela era puterea răbdării.

— Se apropie Neferet, îi spuse lui Rephaim. Fiul lui stătea în dreptul uneia dintre marile uşi duble de sticlă ce dădeau spre

uriaşul balcon, care era atracţia apartamentului tip penthouse achiziţionat de Tsi Sgili. Un penthouse oferea întregul lux pe care şi-l dorise Neferet, precum şi intimitatea şi accesul la terasa de pe acoperiş cerute de el.

— S-a impregnat cu tine?

Întrebarea lui Rephaim întrerupse brusc gândurile lui Kalona.

— Dacă ne-am impregnat? Eu şi Neferet? Ce întrebare ciudată îmi pui.

Rephaim îşi întoarse privirea de la panorama centrului oraşului Tulsa şi se uită la tatăl lui.

— Poţi simţi că se apropie. Bănuiesc că ţi-a gustat sângele şi v-aţi impregnat.

— Nimeni nu gustă din sângele unui nemuritor.

Exact înainte ca uşile liftului să se deschidă, se auzi un semnal sonor şi Kalona se întoarse chiar la timp ca să o vadă pe Neferet, care înainta pe podeaua strălucitoare de marmură. Se mişca graţios, cu o alunecare pe care cei mai neştiutori ar fi crezut-o mişcarea unei vampiriţe. Kalona însă ştia adevărul. Înţelese că mişcările ei se schimbaseră, se transformaseră, evoluaseră - tot aşa cum şi ea se schimbase, se transformase şi, într-un final, evoluase spre o fiinţă care era mult mai mult decât un vampir.

— Regina mea, rosti el, cu o plecăciune respectuoasă.

Neferet avu un zâmbet periculos de atrăgător. Ca un şarpe, îşi încolăci braţul în jurul umerilor lui şi apăsă mai puternic decât era cazul. Ascultător, Kalona se aplecă pentru ca ea să-şi poată lipi buzele de-ale lui. Nu se mai gândea la nimic. Numai trupul lui reacţionă, răspunzând la sărut şi acceptând ca limba ei să i se strecoare în gură.

La fel de brusc cum începuse, Neferet puse capăt îmbrăţişării. Privi peste umăr şi spuse:

— Credeam c-ai murit, Rephaim.

— Am fost rănit, nu omorât. M-am vindecat şi-am aşteptat întoarcerea tatălui meu, spuse Rephaim.

Kalona se gândi că, deşi cuvintele fiului său erau la locul lor şi respectuoase, ceva în tonul lui era schimbat, cu toate că fusese întotdeauna greu să-l descifreze pe Rephaim, căci figura lui animalică tindea să ascundă orice emoţie omenească pe care-o simţea. Asta dacă, într-adevăr, avea vreo urmă de emoţie care să poată fi considerată omenească.

— Am aflat că te-ai lăsat reperat de novicii de la Casa Nopţii din Tulsa.

— Întunericul m-a chemat. Am răspuns. Prezenţa novicilor n-a avut nici o importanţă pentru mine, spuse Rephaim.

— Nu e vorba numai de novici - şi Stevie Rae a fost acolo. Te-a văzut.

— Cum am spus deja, acele fiinţe nu sunt importante pentru mine.

— Totuşi, ai făcut o greşeală să laşi să se afle că ai fost acolo, iar eu nu accept greşeli, spuse Neferet.

Kalona văzu că ochii ei încep să capete o nuanţă roşiatică. Fu cuprins de furie. Era deja rău că el era sclavul lui Neferet - era însă de neacceptat ca fiul lui favorit să fie pedepsit şi dojenit de ea.

— De fapt, Regina mea, faptul că ei au aflat de rămânerea lui Rephaim în Tulsa ar putea fi un avantaj pentru noi. Se presupune că eu sunt alungat de lângă tine şi, prin urmare, nu pot fi văzut aici. Dacă gloata de la Casa Nopţii din oraş aude zvonuri despre o fiinţă înaripată, vor presupune că un Imitator pândeşte în noapte şi nu se vor mai gândi la mine.

Neferet îşi arcui o sprânceană de culoarea mierii.

— Bine gândit, dragostea mea înaripată, mai ales că voi doi colaboraţi pentru a mi-i aduce înapoi pe novicii roşii rebeli.

— Exact aşa cum spui tu, Regina mea, răspunse mieros Kalona.

— Vreau ca Zoey să se întoarcă la Tulsa. Neferet schimbă brusc subiectul. Proştii ăia din Casa Nopţii îmi spun că refuză să plece de pe Skye. Acolo nu am cum să ajung la ea - şi doresc foarte mult să-mi fie la îndemână.

— Moartea acelui nevinovat ar trebui să o facă să se întoarcă, spuse Rephaim.

Neferet îl privi printre gene.

— Şi, mă rog, de unde ştii tu de moartea lui?

— Am simţit-o amândoi, spuse Kalona. Întunericul s-a bucurat enorm.

Neferet avu un zâmbet funebru.

— E minunat că aţi simţit-o. Moartea băiatului ăluia caraghios a fost plăcută. Deşi mă tem că ar putea să aibă exact efectul contrar asupra lui Zoey. În loc să o facă să se întoarcă la grupul ei de prieteni neputincioşi şi plângăcioşi, i-ar putea da un motiv

să rămână ascunsă pe insulă.

— Poate că ar trebui să-i faci rău cuiva apropiat de Zoey. Cea Roşie îi e ca o soră, spuse Kalona.

— Aşa e, şi afurisita aia de Afrodita i-a devenit şi ea foarte apropiată, spuse Neferet în timp ce-şi lovea uşor bărbia, dusă pe gânduri.

Atenţia lui Kalona fu atrasă de un zgomot ciudat scos de Rephaim.

— Ai vrut să spui ceva, fiule?

— Zoey se ascunde pe Skye. Crede că acolo nu aveţi cum să vă atingeţi de ea, aşa e? întrebă Rephaim.

— Nu avem cum, spuse Neferet cu o voce aspră şi rece din cauza iritării. Nimeni nu poate trece de hotarul regatului lui Sgiach.

— Adică tot aşa cum se presupunea că nimeni nu poate străpunge hotarul tărâmului lui Nyx? întrebă Rephaim.

Neferet îl ţintui cu ochii ei de smarald.

— Îndrăzneşti să fii impertinent?

— Treci la subiect, Rephaim, zise Kalona.

— Tată, deja ai străpuns un hotar considerat imposibil de trecut când ai intrat în Tărâmul de Dincolo al lui Nyx, chiar şi după ce însăşi Zeiţa te alungase. Foloseşte-te de legătura pe care o ai cu Zoey. Abordeaz-o în visele ei. Dă-i de înţeles că nu se poate ascunde de tine. Asta, împreună cu moartea prietenului ei şi cu întoarcerea lui Neferet la Casa Nopţii care-i aparţine, ar trebui să fie de ajuns pentru a o convinge pe tânăra Mare Preoteasă să iasă din izolare.

— Nu e Mare Preoteasă! E o novice! Iar Casa Nopţii din Tulsa e a mea, nu a ei! ţipă Neferet. Nu. M-am săturat de legătura tatălui tău cu ea. Nu a dus la moartea ei, aşa că vreau să înceteze. Dacă e s-o ademenesc pe Zoey şi s-o îndepărtez de Sgiach, o s-o fac folosindu-mă de Stevie Rae ori de Afrodita - sau poate de amândouă. Trebuie să primească o lecţie despre respectul pe care mi-l datorează.

— Cum ţi-e voia, Regina mea, spuse Kalona, în timp ce-l străfulgera cu privirea pe fiul lui. Rephaim îl privi în ochi, ezită, apoi şi el înclină capul şi spuse încet:

— Cum ţi-e voia...

— Bine, atunci aşa rămâne. Rephaim, am auzit la ştiri că, în apropiere de Liceul Will Rogers, au avut loc violenţe provocate

de o bandă. Membrii bandei taie beregate şi sug sângele victimelor. Cred că, dacă mergem pe urmele acelei bande, o să dăm de novicii roşii rebeli. Ocupă-te de asta. Discret.

Rephaim nu spuse nimic, dar înclină capul în semn că a înţeles.

— Iar acum o să mă răsfăţ în acea minunată cadă de marmură de alături. Kalona, dragostea mea, voi veni foarte curând alături de tine în patul nostru.

— Regina mea, nu doreai să-i caut pe novicii roşii împreună cu Rephaim?

— Nu în seara asta. Astă-seară, am nevoie din partea ta de un serviciu mai personal. Am fost prea mult timp despărţiţi, îşi trecu o unghie roşie peste pieptul lui Kalona, care trebui să facă un efort ca să nu tresară.

Probabil că observă ceva din dorinţa lui de a-i evita atingerea, căci îl întrebă pe un ton rece şi dur:

— Îţi displac?

— Bineînţeles că nu. Cum ai putea să-mi displaci? Ca întotdeauna, voi fi dornic şi pregătit pentru tine.

— Şi vei fi în patul meu, în aşteptarea plăcerii pe care ţi-o voi oferi, spuse ea. Cu un zâmbet crud, se întoarse şi alunecă spre dormitorul uriaş, care ocupa jumătate din penthouse, închizând uşile duble ale băii cu un pocnet pe care Kalona îl asemui mai degrabă cu zgomotul produs de un temnicer care închidea poarta închisorii.

Rămase nemişcat şi tăcut alături de Rephaim, preţ de aproape un minut. Când, în sfârşit, nemuritorul vorbi, vocea lui era dură din pricina mâniei înăbuşite.

— Nici un preţ nu e prea mare pentru a scăpa de puterea pe care o are asupra mea.

Kalona îşi trecu mâna peste piept ca şi cum ar fi vrut să şteargă urma atingerii ei.

— Te tratează ca pe servitorul ei.

— Nu va face asta pentru totdeauna, spuse Kalona încruntat.

— Deocamdată o face. Îţi porunceşte până şi să stai departe de Zoey, iar tu eşti legat, de veacuri întregi, de fata cherokee care are acelaşi suflet cu ea!

Propriile gânduri ale lui Kalona erau exprimate de dezgustul din vocea fiului său.

— Nu, spuse el iute, mai mult pentru sine decât pentru fiul

său. Tsi Sgili o fi crezând că-mi porunceşte fiecare mişcare, dar deşi se consideră zeiţă, nu e atotştiutoare. Nu poate şti totul. Nu o să vadă totul. Aripile uriaşe ale lui Kalona se mişcară nerăbdătoare, trădându-i neliniştea. Cred că aveai dreptate, fiule. S-ar putea să o conving pe Zoey să părăsească străvechea insulă Skye, dacă înţelege că nici măcar acolo nu poate fugi de legătura pe care o are cu mine.

— Pare să aibă noimă. Fata se ascunde acolo ca să te evite. Arată-i că puterile tale sunt prea mari pentru ca ea să reuşească, indiferent dacă Tsi Sgili e sau nu de acord.

— Nu am nevoie de aprobarea acelei creaturi.

— Întocmai, spuse Rephaim.

— Fiule, ridică-te în cerul nopţii şi găseşte urma novicilor rebeli. Asta o s-o liniştească pe Neferet. Ceea ce doresc de fapt să faci e să o găseşti şi să o urmăreşti pe Stevie Rae. Ţine-o sub observaţie. Vezi unde se duce şi ce face, dar să nu o capturezi încă. Cred că puterile ei au legătură cu Întunericul. Cred că ne poate fi de folos, dar, mai întâi, trebuie să subminăm prietenia ei cu Zoey şi cu Casa Nopţii. Trebuie să aibă o slăbiciune. Dacă o supraveghem cu răbdare, o să i-o găsim. Kalona se opri, apoi chicoti, deşi sunetul produs nu era deloc amuzant. Slăbiciunile pot fi atât de amăgitoare.

— Amăgitoare, Tată?

Kalona se uită la fiul lui, minunându-se de expresia lui ciudată.

— Da, amăgitoare. Poate că ai fost prea multă vreme izolat de lume şi nu-ţi aminteşti de puterea slăbiciunilor omeneşti.

— Eu... eu nu am nimic în comun cu oamenii, Tată. Îmi este greu să le înţeleg slăbiciunile.

— Sigur... sigur, găseşte-o tu pe Cea Roşie şi ţine-o sub observaţie. Mai departe, o să văd eu ce-o să fac cu ea, îl expedie Kalona. Iar în timp ce eu aştept următoarea poruncă a lui Neferet - rosti cuvântul cu sarcasm, ca şi cum îi repugna până şi simpla lui menţionare -, o să caut tărâmul viselor şi-o să-i dau lui Zoey - şi lui Neferet - o lecţie de v-aţi-ascunselea.

— Bine, Tată, spuse Rephaim.

Kalona îl privi cum deschide uşile duble şi păşeşte pe acoperişul de piatră. Rephaim traversă balconul spre zidul ca o balustradă care înconjura marginea, făcu o săritură pe lespedea netedă, apoi îşi deschise uriaşele aripi de abanos şi sări în

noapte cu graţie şi fără zgomot, plutind întunecat şi aproape invizibil pe fundalul oraşului Tulsa.

O clipă, Kalona îl invidie pe Rephaim, dorindu-şi să poală şi el sări de pe acoperişul clădirii maiestuoase numite Mayo şi să plutească pe cerul negru al răpitorilor, să vâneze, să caute, să găsească.

Însă nu. În noaptea asta avea de îndeplinit o altă vânătoare. Nu avea să-l ducă în cer, dar avea să-i aducă mulţumire, în felul ei.

Teroarea îi putea aduce mulţumire.

O clipă, îşi aminti de ultima dată când o văzuse pe Zoey. Fusese în acelaşi moment în care spiritul lui fusese smuls din Tărâmul de Dincolo şi revenise în trup. Atunci el simţise teroarea, provocată de faptul că nu reuşise să menţină sufletul lui Zoey în Tărâmul de Dincolo, omorând-o astfel. Întunericul, îndrumat de legământul către Neferet, pecetluit de sângele ei şi de încuviinţarea lui, putuse să-l controleze - să-i captureze sufletul.

Kalona se cutremură. De multă vreme făcuse târguri cu Întunericul, dar niciodată nu-i acordase putere asupra sufletului său nemuritor.

Experienţa nu fusese deloc plăcută. Nu durerea mare, într-adevăr, fusese de nesuportat. Nu fusese vorba de neajutorarea pe care o simţise când tentaculele Fiarei îl făcuseră prizonier. Teroarea lui fusese provocată de respingerea lui Nyx.

— O să mă ierţi vreodată? întrebase.

Răspunsul Zeiţei îl rănise mult mai profund decât sabia scoţiană a lui Stark:

— Dacă vreodată o să fii vrednic de iertare, poţi să-mi ceri asta. Dar nu mai devreme.

Însă cea mai grea lovitură venise odată cu următoarele cuvinte: Îi vei plăti fiicei mele datoria pe care o ai faţă de ea, apoi te vei întoarce în lume şi la ceea ce te aşteaptă acolo, ştiind, Războinicul meu căzut, că spiritului tău, la fel ca trupului tău, îi e interzisă intrarea în ţinutul meu.

Apoi îl abandonase în ghearele Întunericului, alungându-l încă o dată, fără a-i arunca măcar o privire. Fusese mai rău decât prima dată. Când căzuse, fusese alegerea lui, iar Nyx nu fusese rece şi nepăsătoare. A doua oară lucrurile se petrecuseră altfel. Teroarea provocată de caracterul definitiv al acelui surghiun

avea să-l bântuie pe veci, la fel ca scurtul moment dulce-amar în care îşi văzuse Zeiţa.

— Nu. Nu o să mă gândesc la asta. De ceva vreme, asta este calea mea. De veacuri, Nyx nu a mai fost Zeiţa mea şi nici nu aş vrea să mă întorc la viaţa de Războinic al ei, în ochii săi pe veci al doilea după Erebus. Kalona vorbi către cerul nopţii, în timp ce privea în urma fiului său, apoi închise uşa, respingând aerul rece al nopţii de ianuarie şi astfel, încă o dată, inima lui orespinse pe Nyx.

Cu un scop nou în minte, nemuritorul traversă penthouse-ul, trecând pe lângă ferestrele cu vitralii, barul din lemn lucios, lămpile care coborau din tavan şi mobilele tapiţate cu catifea, intrând în luxosul dormitor. Privi spre uşile duble închise ale băii, prin care auzea curgând apa ce umplea cada uriaşă în care adora să se răsfeţe Neferet. Simţea parfumul pe care îl adăuga întotdeauna apei aburinde, un amestec de ulei din iasomie de noapte şi trifoi, fabricat special pentru ea la Casa Nopţii din Paris. Mirosul părea că se strecoară pe sub uşă şi că îmbâcseşte aerul din jurul lui ca o pătură sufocantă.

Dezgustat, Kalona se întoarse şi traversă apartamentul în sens invers. Fără nici o urmă de ezitare, merse la cele mai apropiate uşi de sticlă care duceau spre acoperiş, le deschise şi înghiţi cu nesaţ aerul curat şi rece al nopţii.

Va trebui să vină ea la el, să-l caute, să-l găsească acolo, sub cerul deschis, dacă avea de gând să se coboare într-atât încât chiar să îl caute. Avea să îl pedepsească pentru că nu se afla în patul ei, în aşteptarea plăcerii, de parcă ar fi prostituatul ei.

Kalona mârâi.

Nu cu mult timp în urmă, atrasă de puterea lui, ea fusese cea captivată de el.

Gândul ăsta îi provocă o oarecare plăcere. Mai târziu. Avea să se gândească la asta mai târziu. Acum nu era timp, iar el avea multe de făcut înainte de a trebui s-o îmbuneze, încă o dată, pe Neferet.

Kalona merse spre balustrada lată din piatră, pe cât de ornamentată, pe atât de solidă. Îşi desfăcu uriaşele aripi întunecate, însă, în loc să sară de pe acoperiş şi să guste aerul nopţii, nemuritorul se întinse pe podeaua de piatră şi îşi înfăşură aripile în jurul lui sub forma unui cocon.

Nu luă în seamă răceala pietrei de sub el, ci simţi doar

puterea cerului nesfârşit de deasupra şi magia străveche ce plutea în noapte, liberă şi ademenitoare.

Kalona închise ochii şi încet... încet... inspiră, apoi expiră. Când scoase aerul din plămâni, alungă şi gândurile despre Neferet. Când inspiră încă o dată, îşi umplu plămânii şi spiritul cu puterea invizibilă a nopţii peste care sângele lui nemuritor se făcea stăpân. Apoi atrase spre el gânduri despre Zoey.

Ochii ei - de culoarea onixului.

Gura ei ispititoare.

Amprenta puternică a înaintaşelor ei cherokee asupra trăsăturilor ei, care lui îi aminteau astfel de acea fecioară care avea acelaşi suflet cu ea şi al cărei trup îl subjugase cândva şi îl alinase.

— Găseşte-o pe Zoey Redbird. Faptul că vocea lui Kalona fu şoptită nu atenuă tonul poruncitor prin care invocă sângele lui şi noaptea să trezească o putere atât de veche, încât lumea părea tânără. Condu-mi spiritul la ea. Urmează legătura dintre noi. Dacă ea se află în Ţinutul Viselor, nu se poate ascunde de mine. Spiritele noastre se cunosc prea bine. Acum pleacă!

Plecarea spiritului lui nu se asemăna deloc cu ceea ce i se întâmplase când întunericul, trimis de Neferet, îi furase sufletul. Acum fusese o ridicare blândă - o senzaţie liniştitoare de zbor, care era familiară şi plăcută. Nu urma tentaculele lipicioase ale întunericului, ci dimpotrivă, energia învolburată care se ascundea între faldurile dintre curenţii de aer ai cerului.

Spiritul eliberat al lui Kalona călători rapid şi hotărât spre est cu o viteză de neînchipuit pentru mintea omenească.

Avu o scurtă ezitare când ajunse pe insula Skye, surprins că vraja protectoare pe care Sgiach o aruncase asupra insulei cu atâta vreme în urmă putea să-i oprească până şi pe el. Era într-adevăr o regină vampir puternică. Regretă că nu ea, ci Neferet fusese cea care răspunsese la chemarea lui.

Apoi nu mai pierdu vremea cu gânduri fără rost; spiritul lui străpunse bariera lui Sgiach şi pluti în jos, încet, dar hotărât, spre castelul reginei vampir.

Din nou, spiritul şovăi când trecu de dumbrava bogată şi adâncă ce creştea în apropierea castelului Marii Culegătoare de Capete şi a Paznicilor ei.

Amprenta Zeiţei se simţea peste tot. Sub influenţa ei, sufletul lui simţi o durere care fu mai mult decât o simplă senzaţie fizică.

Dumbrava nu-l opri. Nu-i refuză trecerea. Îi provocă numai un dureros moment de aducere aminte.

Aşa de asemănătoare cu dumbrava lui Nyx pe care n-o voi mai vedea nicicând...

Kalona lăsă în urmă dovada înverzită a binecuvântării primite de altcineva de la Nyx şi îi îngădui spiritului său să fie atras spre castelul lui Sgiach. Acolo avea s-o găsească pe Zoey.

Dacă dormea, avea să urmeze legătura cu ea şi să pătrundă în misticul Tărâm al Viselor.

Când trecu pe deasupra curţii, remarcă mulţumit ţestele omeneşti şi fortificaţiile vechiului palat. Coborând printre marile lespezi cenuşii împestriţate cu bucăţi din marmura strălucitoare a insulei, Kalona gândi că ar fi preferat de o mie de ori să trăiască aici, şi nu în cuşca aurită a penthouse-ului hotelului Mayo din Tulsa.

Trebuia să-şi îndeplinească însărcinarea şi s-o facă pe Zoey să se întoarcă la Casa Nopţii. Exact ca în cazul mutărilor într-o complicată partidă de şah, era vorba doar de încă o regină care trebuia să fie capturată pentru ca el să poată fi liber.

Spiritul lui se afundă tot mai jos. Folosindu-se de capacitatea de a vedea a sufletului lui, acea putere prin care sângele lui nemuritor îi arăta straturile realităţii care se ridicau şi alunecau, se rostogoleau şi apăreau în jurul lumii muritoare, se concentră asupra Tărâmului Viselor, acea fantastică fâşie de realitate care nu era complet fizică, dar nici nu era numai spirit. Întinse la maximum firul conector pe care-l urmase, conştient că, după ce se va fi risipit amestecul de culori care deformau realitatea, avea să ajungă la Zoey.

Kalona era relaxat şi încrezător, prin urmare, complet nepregătit pentru ceea ce urmă. Simţi o împunsătură necunoscută, ca şi cum spiritul lui se transformase în fire de nisip împinse cu de-a sila prin pâlnia îngustă a unei clepsidre.

Începu să-şi recapete simţurile; mai întâi, văzul. Ceea ce văzu îl şocă atât de mult, încât mai că pierdu firul călătoriei spirituale şi fu azvârlit înapoi în trup. Zoey îi zâmbea cu încredere şi căldură.

După umbrele realităţii înconjurătoare, Kalona ştiu imediat că nu ajunsese în Tărâmul Viselor. Îşi coborî privirea spre Zoey şi abia îndrăzni să respire.

Apoi îi reveni simţul tactil. Ea era cuibărită în braţele lui, cu

corpul ei gol, mlădios şi cald, lipit de-al său. Îi atingea faţa, îi mângâia buzele. Îi înlănţui talia cu coapsele, iar ea scoase un sunet de plăcere în timp ce închise ochii şi se pregăti să-l sărute.

Chiar înainte de-a fi sărutat şi de-a pătrunde adânc în corpul ei, lui Kalona îi reveni auzul.

— Şi eu te iubesc, Stark, spuse ea, apoi începu să facă dragoste cu el.

Plăcerea era atât de neaşteptată - şocul atât de mare -, încât legătura se rupse. Cu răsuflarea întretăiată, Kalona se ridică în picioare şi se sprijini de balustrada acoperişului. Simţea cum sângele îi pulsează în trup, iute şi înfierbântat. Clătină din cap, uluit.

— Stark. Kalona rosti numele în noapte, gândind cu voce tare. Legătura pe care am urmat-o nu-i aparţinea lui Zoey. Legătura era cu Stark. Înţelese, apoi se simţi ca un nătărău pentru că nu prevăzuse aşa ceva. I-am dat din spiritul sufletului meu nemuritor în Tărâmul de Dincolo. În mod cert, o parte din el a rămas în trupul lui. Pe faţa nemuritorului apăru un zâmbet feroce. Iar acum pot ajunge la Paznicul şi Războinicul Jurat al lui Zoey. Kalona îşi desfăcu aripile, îşi dădu capul pe spate şi slobozi în noapte un hohot de râs triumfător.

— Ce-i atât de amuzant şi de ce nu mă aştepţi în pat?

Kalona se întoarse şi o văzu pe Neferet, goală în uşa dormitorului, cu o umbră de nemulţumire aşternută pe faţa ei semeaţă. Îşi schimbă însă imediat expresia când îi privi trupul stârnit.

— Nu sunt amuzat, sunt vesel. Şi sunt aici pentru că doresc să te posed pe terasă, sub cerul liber. Înaintă spre Neferet, o ridică, o duse la balustrada balconului, închise ochii şi, în timp ce o făcu să strige de plăcere iar şi iar, îşi imagină un chip cu părul şi cu ochii negri.

Stark

Prima dată totul avu loc atât de repede, încât Stark nu fu absolut convins că se întâmplase cu adevărat.

Ar fi trebuit însă să-şi asculte instinctele. Intuiţia îi spusese că ceva nu mersese absolut deloc cum trebuie, chiar dacă fusese vorba doar de câteva minute.

Fusese alături de Zoey, în pat. Vorbiseră, râseseră, pur şi simplu se bucuraseră de timpul petrecut împreună, singuri. Castelul era uluitor. Sgiach, Seoras şi ceilalţi Războinici erau grozavi, numai că Stark era, de fapt, un singuratic. Aici, pe Skye, indiferent de cât de grozav era locul, mereu se găsea cineva prin preajmă. Faptul că locul era izolat de lumea „reală" nu-l făcea mai puţin aglomerat. Mereu se întâmpla câte ceva - antrenamente şi lucrări de întreţinere a castelului, comerţ cu localnicii şi altele de genul ăsta. Fără să mai pui la socoteală că făcuse echipă cu Seoras, iar asta însemna că era, mai mult sau mai puţin, sluga/curierul/calul de bătaie al tipului.

Şi-apoi, mai erau şi poneii. El nu fusese niciodată un iubitor de cai, dar poneii de munte din Highlands erau nişte animale minunate, deşi păreau să producă o cantitate de bălegar pentru talia lor. Stark ştia bine asta. Îşi petrecuse mai toată seara adunându-l cu lopata; când făcuse câteva comentarii care, sigur, ar fi putut fi luate drept plângeri, Seoras şi un alt Războinic bătrân cu accent irlandez, chel şi cu barbă roşcovană, începuseră să-i strige Aoh, sărmana Mary cea cu mâini gingaşe ca de fetiţă.

E de la sine înţeles că era extrem de bucuros să fie singur cu Z. Mirosea al naibii de bine şi era al naibii de plăcut, astfel că trebui să-şi tot spună că nu visează. Nu mai erau în Tărâmul de Dincolo. Ce se întâmpla era real şi Zoey era a lui.

Se întâmplase între sărutări intense şi înfierbântate care îi dăduseră senzaţia că mai are puţin şi explodează. Tocmai îi spusese că o iubeşte, iar Zoey îşi ridicase privirea spre el şi zâmbise. Brusc, ceva se schimbase în sufletul lui. Se simţise mai greu, dar, în mod ciudat, mai puternic. Şi mai era şi o stranie senzaţie de şoc pe care o resimţea sub forma unor furnicături în toate terminaţiile nervoase. Ea îl sărutase şi, ca de fiecare dată când era sărutat de Z., îi fusese mult mai greu să gândească şi, totuşi, ştiuse că ceva nu era în regulă.

Se simţise uluit.

Iar asta era al naibii de ciudat, căci el şi Z. se sărutau de ceva vreme şi chiar mai mult - mult mai mult - de-atât. Era ca şi cum undeva în interiorul lui, dar detaşat de el, se afla un individ care era cu totul buimăcit de ceea ce se întâmpla între el şi Z.

Pe urmă, începuse să facă dragoste cu Z. şi apăruse un sentiment arzător de uimire. Fusese o senzaţie ciudată, dar totul

devenise şi mai intens când o atinsese pe Zoey. Apoi, sentimentul dispăruse aproape la fel de repede cum apăruse, iar Z. rămăsese în braţele lui, contopindu-se cu el, astfel că inima, mintea, trupul şi sufletul lui erau pline de ea... numai de ea.

Mai târziu, Stark încercase să-şi amintească ce anume păruse aşa de straniu - ce-l deranjase atât de mult. Numai că deja răsărea soarele, iar el aluneca fericit spre un somn istovitor şi, pur şi simplu, nu mai păruse o chestiune aşa de importantă.

La urma urmei, de ce să fie îngrijorat? Zoey era în siguranţă, cuibărită în braţele lui.

Capitolul 12
Rephaim

Imitatorul de Corbi se lăsă să cadă de pe terasa etajului al şaptesprezecelea al hotelului Mayo. Cu aripile larg deschise, pluti pe deasupra oraşului, aproape invizibil datorită penelor întunecate.

De parcă muritorii şi-ar ridica vreodată privirea - sărmane creaturi legate de pământ. E ciudat că, deşi Stevie Rae era legată de pământ, pe ea nu o considerase niciodată ca făcând parte din acea jalnică gloată neînaripată.

Stevie Rae... Zborul îi deveni şovăitor. Pierdu din viteză. Nu. Nu te gândi la ea acum. Trebuie mai întâi să mă îndepărtez şi să fiu sigur că gândurile îmi aparţin. Tata nu trebuie să suspecteze că ceva e nelalocul lui. Iar Neferet nu trebuie să afle niciodată.

Rephaim refuză să se mai gândească la altceva în afară de cerul nopţii şi făcu intenţionat un ocol mare şi lent, ca să fie sigur că tatăl său nu-şi schimbase hotărârea şi nu i se alăturase, sfidând-o astfel pe Neferet. Când fu convins că e complet singur în noapte, se îndreptă spre nord-est într-un zbor care avea să-l conducă mai întâi la depozitul din Tulsa şi apoi la liceul Will Rogers, presupusa scenă a violenţelor care se abătuseră de curând asupra acelei părţi a oraşului.

Era de acord cu Neferet, presupunând că autorii atacurilor erau novicii roşii rebeli. Era, totuşi, singurul lucru în privinţa căruia era de acord cu Neferet.

Rapid şi fără zgomot, Rephaim zbură spre clădirea depozitului abandonat. Îi dădu ocol şi căută cu privirea lui ageră cel mai mic

semn care-ar fi putut trăda prezenţa vreunui vampir sau novice, fie el roşu ori albastru. Cercetă clădirea cu o împletire stranie de interes şi nepăsare. Ce-ar face oare dacă Stevie Rae s-ar întoarce şi ar revendica pentru novicii ei subsolul şi labirintul de tuneluri de dedesubt?

Ar fi capabil să rămână tăcut şi nevăzut pe cerul nopţii ori i s-ar arăta?

Până să apuce să dea un răspuns, îşi dădu seama de adevăr: nu va trebui să ia o hotărâre în privinţa asta. Stevie Rae nu se afla acolo, la depozit. Ar şti dacă ar fi acolo. Gândul ăsta îl învălui ca un giulgiu şi Rephaim ateriză pe acoperişul depozitului şi îşi trase sufletul.

În sfârşit singur, Rephaim îşi luă un răgaz să analizeze avalanşa copleşitoare de fapte care se pornise în ziua aceea, îşi strânse aripile la spate şi începu să meargă pe acoperiş.

Tsi Sgili ţesea o capcană a sorţii care ar fi putut da peste cap lumea lui Rephaim. Tatăl lui urma să o folosească pe Stevie Rae în războiul împotriva lui Neferet pentru dominaţia asupra spiritului său. Tata se va folosi de oricine pentru a câştiga războiul ăsta. Imediat după ce-i veni gândul ăsta, Rephaim îl respinse, reacţionând în mod automat, exact aşa cum ar fi făcut înainte ca Stevie Rae să intre în viaţa lui.

— Să intre în viaţa mea? Rephaim izbucni într-un hohot de râs amar. Mi-a intrat mai curând în suflet şi în trup. Se opri din mers şi îşi aminti cum se simţise atunci când puterea minunată şi curată a pământului i se scursese prin trup şi-l vindecase. Clătină din cap. Nu e pentru mine, rosti în noapte. Locul meu nu e alături de ea; e imposibil. Locul meu e acolo unde a fost întotdeauna, alături de tata, în Întuneric.

Rephaim îşi privi mâna care se odihnea pe marginea ruginită a unui grilaj metalic. El nu era om sau vampir, nemuritor sau muritor. Era un monstru.

Dar însemna asta oare că putea să privească nepăsător cum Stevie Rae urma să fie folosită de tatăl său şi maltratată de Tsi Sgili? Sau, chiar mai rău, putea să ia parte la capturarea ei?

Ea nu m-ar trăda. Chiar de-aş captura-o, Stevie Rae nu ar da în vileag legătura noastră.

În timp ce încă îşi mai privea mâna, Rephaim îşi dădu scama unde se afla şi de ce grilaj se sprijinea şi făcu un salt înapoi. Era locul în care fusese prins în capcană de novicii roşii rebeli - aici

aproape că-şi pierduse viaţa Stevie Rae - şi, pentru că fusese rănită atât de grav, o lăsase să bea din sângele lui... să se Impregneze cu el...

— Pe toţi zeii, de-aş putea să anulez toate astea! strigă către cer. În jurul lui, cuvintele căpătară ecou, repetate în batjocură. Umerii i se încovoiară, iar capul i se plecă, în timp ce mâna mângâia suprafaţa grilajului aspru de metal. Ce să fac? întrebă Rephaim în şoaptă.

Nu primi nici un răspuns, nici nu aştepta vreunul. În loc de asta, îşi retrase mâna de pe metalul dur şi îşi adună gândurile.

— O să fac ceea ce am făcut întotdeauna. O să urmez poruncile tatălui meu. Dacă reuşesc să fac asta şi măcar într-o mică măsură s-o protejez pe Stevie Rae, atunci aşa să fie. Dacă nu pot s-o protejez, aşa să fie. Calea mi-a fost aleasă în clipa în care am fost conceput. Nu pot să mă abat acum de la ea. Cuvintele îi erau reci ca noaptea de ianuarie, însă inima îi era înflăcărată, iar ceea ce rosti îi înfierbântă sângele în străfunduri.

Fără să mai şovăie, Rephaim sări de pe acoperişul depozitului şi îşi continuă zborul spre est, acoperind scurta distanţă dintre centru şi liceul Will Rogers. Clădirea principală era amplasată pe o mică porţiune ridicată din apropierea unui teren viran. Era mare şi dreptunghiulară, din cărămidă deschisă la culoare, care, în lumina lunii, părea de nisip. Fu atras spre partea centrală a edificiului, spre primul dintre cele două mari turnuri pătrate, bogat ornamentate, care se ridicau deasupra ei. Acolo ateriză. Tot acolo se ghemui imediat în defensivă.

Le simţea urma. Mirosul novicilor roşii rebeli plutea pretutindeni. Cu mişcări furişe, Rephaim se aşeză astfel încât să aibă vizibilitate spre curtea din faţă a şcolii. Zări câţiva copaci, mai mari şi mai mici, un petic lung de pajişte şi nimic altceva.

Rephaim aşteptă. Nu prea mult. Ştia că nu avea să dureze mult. Zorii erau prea aproape. Aşa că se aşteptase să-i vadă pe novici - doar că nu se aştepta să-i vadă mergând cu hotărâre spre intrarea principală a şcolii, mirosind a sânge proaspăt şi conduşi de nou Transformatul Dallas.

Nicole era încolăcită în jurul lui. Mătăhălosul şi prostul de Kurtis îşi imagina probabil că era vreun bodyguard, pentru că, atunci când Dallas împinse cu mâna una dintre uşile de oţel de culoarea ruginei, novicele supradimensionat se aşeză la marginea treptelor de beton; privea în jur vigilent şi în mână

ţinea un pistol, părând să ştie ce avea de făcut.

Rephaim clătină din cap dezgustat. Kurtis nu-şi ridică privirea. Nici unul dintre novici, nici măcar Dallas, nu-şi ridică privirea. El nu mai era fiinţa rănită pe care o capturaseră şi o folosiseră; habar n-aveau cât de vulnerabili erau dacă-i ataca.

Rephaim însă nu atacă. Aşteptă şi privi.

Se auzi un bâzâit, iar Nicole se înghesui şi mai mult în Dallas.

— Aşa, iubitule! Arată ce poţi. Vocea ei se ridică în noapte, în timp ce Dallas râse şi deschise uşa care de mult nu mai era încuiată ori prevăzută cu sistem de alarmă.

— Să mergem, îi spuse Dallas lui Nicole, cu o voce care lui Rephaim i se păru mai îmbătrânită şi mai aspră decât o ştia. Se apropie zorii şi tre' să te ocupi de ceva înainte de răsăritul soarelui.

Nicole îi pipăi partea din faţă a pantalonilor, în timp ce novicii ceilalţi izbucniră în râs.

— Atunci să mergem în tunelurile alea de la subsol, ca să pot trece la treabă.

Îi conduse pe novici în şcoală. Dallas rămase afară până ce intrară cu toţii, apoi îi urmă, închizând uşa. O clipă mai târziu, Rephaim auzi iar acel bâzâit, apoi totul se cufundă în tăcere. Apoi, în clipa următoare, când paznicul trecu leneş pe acolo, era tot linişte. Nici el nu-şi ridică privirea şi nu-l văzu pe uriaşul Imitator ghemuit pe acoperişul turnului.

După ce paznicul se îndepărtă, Rephaim sări în noapte, în timp ce mintea analiza faptele în ritmul bătăilor din aripi.

Dallas conducea grupul de novici roşii rebeli.

Deţinea controlul asupra magiei modeme a acestei lumi şi, astfel, reuşise cumva să aibă acces în clădire.

Liceul Will Rogers era locul în care îşi făcuseră tabăra.

Stevie Rae va dori să afle toate astea. Va trebui să le ştie. Încă se simţea răspunzătoare pentru ei, deşi încercaseră să o omoare. Şi Dallas, oare pentru el ce mai simţea?

Se mânie numai la gândul de-a o vedea în braţele lui Dallas. Însă îl alesese pe el, nu pe Dallas. Fără nici o îndoială.

Nu că asta ar mai fi contat acum.

Rephaim îşi dădu seama de-abia atunci că zbura mult prea spre sud pentru a ajunge înapoi în centru, la clădirea hotelului Mayo. Dimpotrivă, plutea pe deasupra zonei din imediata vecinătate a centrului: trecu de abaţia călugăriţelor benedictine,

slab luminată, o tăie spre strada Utica şi se apropie fără zgomot de campusul protejat de zidul înalt.

Vampirii aveau să-şi ridice privirea spre cer.

Rephaim lovi aerul nopţii, ridicându-se tot mai sus. Apoi, când ajunse prea departe pentru a fi zărit cu uşurinţă, zbură pe lângă campus şi coborî la zidul de est, într-o zonă întunecată aflată între stâlpii de iluminat. De acolo, înaintă de la o zonă umbrită la alta, iar aripile lui întunecate îl ajutară să se confunde cu noaptea.

Auzi urletul acela sinistru înainte de-a ajunge la zid. Era atâta disperare şi durere, că până şi el se înfioră. Cine scoate urletul ăla înfricoşător?

Ştiu răspunsul aproape imediat după ce formulă întrebarea. Câinele. Câinele lui Stark. În timpul uneia dintre sporovăielile ei nesfârşite, Stevie Rae îi spusese că unul dintre prietenii ei, băiatul pe nume Jack, devenise oarecum stăpânul câinelui lui Stark când acesta se transformase în novice roşu; îi mai spusese că băiatul şi câinele deveniseră foarte apropiaţi şi că, după ea, asta era bine pentru amândoi, pentru că era un câine aşa de deştept, iar Jack - un băiat extraordinar. Când îşi aminti cuvintele lui Stevie Rae, toate căpătară sens. Când ajunse la hotarul şcolii şi auzi plânsetele care însoţeau urletul acela groaznic, în timp ce escalada zidul, precaut şi fără zgomot, Rephaim ştiu deja ce scenă cumplită urma să aibă în faţa ochilor.

Privi. Nu se putu abţine. Dorea să o vadă pe Stevie Rae - doar să o vadă. La urma urmei, nu putea face altceva decât să privească - în mod sigur Rephaim nu trebuia să fie zărit de vreun vampir.

Avusese dreptate; nevinovatul al cărui sânge plătise datoria lui Neferet faţă de întuneric fusese Jack, prietenul lui Stevie Rae.

Sub copacul spintecat prin care evadase Kalona din închisoarea lui subterană se afla îngenuncheat un băiat care, printre suspine, rostea fără încetare „Jack!“; alături de el urla câinele, în mijlocul unui luminiş cu iarba plină de sânge. Corpul nu mai era acolo, sângele însă, da. Rephaim se întrebă dacă avea să observe cineva că era mult mai puţin sânge decât ar fi trebuit, întunericul se hrănise pe săturate din darul lui Neferet.

Lângă băiatul care plângea în hohote era Dragon Lankford, Maestrul Sabiei din acea şcoală, în picioare, tăcut, ţinându-i

mâna pe umăr. Cei trei erau singuri. Stevie Rae nu se afla acolo. Rephaim încercă să se convingă că era mai bine aşa. Chiar era bine că ea nu era acolo - că poate nu-l văzuse.

Brusc, fu lovit de un val de sentimente: tristeţe, îngrijorare şi, mai ales, durere. Apoi, abia ducând în braţe o pisică mare, aurie ca grâul, Stevie Rae se ivi alergând spre trioul îndurerat. Rephaim fu aşa de bucuros să o vadă, încât aproape că uită să mai respire.

— Duchess, trebuie să încetezi. Vocea ei cu acel accent atât de deosebit avu asupra lui efectul unei ploi de primăvară în deşert. O privi cum se ghemuieşte lângă uriaşul câine şi cum aşază pisica pe jos. Felina începu imediat să se frece de câine, gata parcă să-i alunge toată durerea. Rephaim clipi uluit văzând cum câinele chiar se linişteşte şi începe să lingă pisica. Aşa, bravo! Las-o pe Cameron să te ajute. Stevie Rae ridică privirea spre Maestrul Sabiei. Rephaim îl văzu încuviinţând cu o mişcare abia perceptibilă a capului. Fata îşi concentră atenţia asupra băiatului care plângea cu sughiţuri. Scotoci în buzunarele jeanşilor şi scoase un teanc de şerveţele pe care i le întinse.

— Damien, dragule, trebuie să încetezi. O să te îmbolnăveşti.

Damien luă un şerveţel şi şi-l trecu peste faţă. Cu o voce tremurată spuse:

— N-nu-mi pasă.

Stevie Rae îi atinse obrazul.

— Ştiu, dar pisica ta are nevoie de tine, la fel şi Duchess. Şi-apoi, scumpule, Jack ar fi foarte supărat dacă te-ar vedea în halul ăsta.

— Jack n-o să mă mai vadă niciodată. Damien se oprise din plâns, însă avea o voce înfiorătoare. Rephaim avu senzaţia că aude cum i se sfâşia inima băiatului.

— Eu nu cred asta nici în ruptul capului, spuse Stevie Rae pe un ton ferm. Nici tu n-o crezi, dacă stai să te gândeşti bine.

Damien se uită la ea cu o privire bântuită.

— În clipa asta nu pot gândi, Stevie Rae. Nu pot decât să simt.

— O parte din tristeţe o să treacă, spuse Dragon cu o voce care părea la fel de tristă ca a lui Damien. Şi atunci vei putea gândi iar limpede.

— Aşa e. Ascultă ce spune Dragon. Când o să fii iar în stare să judeci limpede, o să regăseşti în interiorul tău legătura cu Zeiţa. Mergi pe firul ei. Nu uita că avem cu toţii în comun Tărâmul de

Dincolo, unde se află acum Jack. Cândva o să-l revezi acolo.

Damien îşi mută privirea de la Stevie Rae la Mestrul Sabiei.

— Ai reuşit să faci asta? Aşa suporţi mai uşor pierderea Anastasiei?

— Nimic nu face pierderea ei mai suportabilă. Deocamdată, încă sunt în căutarea legăturii cu Zeiţa noastră.

Rephaim fu scuturat de un spasm puternic în clipa în care îşi dădu seama că el era sursa suferinţei îndurate de Maestrul Sabiei. O omorâse pe Anastasia Lankford, profesoara de vrăji şi ritualuri, care fusese partenera lui Dragon. O făcuse cu atâta detaşare, fără să încerce vreun sentiment, poate doar iritarea că trebuise să-şi piardă ceva timp ca s-o învingă şi s-o scoată din joc.

Am omorât-o fără să ţin cont de ceva ori de cineva, în afară de nevoia mea de a urma porunca Tatei, de a-i îndeplini însărcinarea. Sunt un monstru.

Rephaim nu putu să-şi ia ochii de la Maestrul Sabiei. Durerea lui era atât de palpabilă, încât părea o mantie care-l învăluia. Aproape că vedea golul pe care absenţa partenerei lui îl lăsase în viaţa acestuia. Pentru prima oară în cele câteva veacuri de viaţă, Rephaim simţi remuşcări pentru faptele lui.

Nu-şi amintea să fi scos vreun sunet sau să fi făcut vreo mişcare, însă simţi când fu reperat de privirea lui Stevie Rae. Încet, îşi mută privirea de la Dragon la vampiriţa cu care se Impregnase. Se priviră ochi în ochi. Fu invadat de sentimentele ei, ca şi cum ea le-ar fi îndreptat cu bună ştiinţă spre el. Mai întâi, simţi cât de uimită fu să-l zărească. Asta îl emoţionă şi-l făcu să se simtă aproape stingherit. Apoi, îi simţi tristeţea - adâncă, difuză, dureroasă. Încercă să-i transmită propria lui tristeţe, în speranţa că avea să înţeleagă cumva ce dor îi fusese de ea şi cât regreta că era implicat în toată mâhnirea pe care-o simţea. Apoi Rephaim fu lovit de un val de furie atât de mare, încât fu cât pe-aci să cadă de pe zidul de piatră. Îşi scutură capul iar şi iar, fără să ştie dacă o făcea pentru că nu-i înţelegea furia sau pentru că nu ştia motivul ei.

— Damien, vreau ca tu şi Duchess să veniţi cu mine. Trebuie să plecaţi de-aici. În locul ăsta s-au întâmplat multe nenorociri, încă mai pândesc nenorociri aici. Simt asta. Să mergem. Chiar acum. Îi vorbi băiatului îngenuncheat, dar nu-l slăbi din ochi pe Rephaim.

Maestrul Sabiei reacţionă rapid. Privirea lui cercetă întreaga zonă, iar Rephaim îngheţă, implorând umbrele şi noaptea să-l protejeze.

— Ce e? Ce-i acolo? întrebă Dragon.

— Întunericul. Stevie Rae încă îl mai privea când rosti cuvântul care i se înfipse în inimă ca un pumnal. Întunericul mânjit şi fără cale de întoarcere. Apoi îi întoarse spatele, refuzând să-i mai acorde vreo atenţie. Instinctul îmi spune că nu-i nimic ameninţător, da' hai, totuşi, s-o ştergem de-aici.

— De acord, spuse Dragon, deşi lui Rephaim i se păru că o spusese cam fără tragere de inimă.

E o forţă cu care o să mă răfuiesc pe viitor, îşi spuse Rephaim. Dar cum rămânea cu Stevie Rae? Stevie Rae a lui. Ea ce-o să fie? Oare chiar ar putea să mă urască? Chiar m-ar putea respinge? Îi analiză sentimentele în timp ce-o privea cum îl ia de mână pe Damien şi-l ajută să se ridice, apoi îi conduce spre dormitoare pe el, câinele, pisica şi pe Dragon. Îi simţea clar furia şi tristeţea pe care i le înţelegea. Dar ura? Chiar îl ura? Rephaim nu ştia sigur, însă, în adâncul inimii lui, era convins că îi merita ura. Aşa e, nu-l omorâse pe Jack, dar era aliatul forţelor care o făcuseră.

Sunt fiul tatălui meu. Asta e tot ce pot fi. Este singura mea alegere.

După plecarea lui Stevie Rae, Rephaim se ridică pe zid. Îşi luă elan şi se avântă spre cer. Lovind aerul nopţii cu aripile uriaşe, făcu un ocol prin campusul aflat în alertă şi o porni înapoi spre acoperişul clădirii Mayo.

Merit să fiu urât de ea... merit să fiu urât de ea... merit să fiu urât de ea...

Litania îi răsuna în minte în ritmul bătăilor de aripi. Ecoului tristeţii şi al furiei lui Stevie se împleti cu propria lui deznădejde şi mâhnire. Pe faţa lui scăldată de lumina lunii şi înecată în disperare, lacrimile lui Rephaim se contopiră cu umezeala rece a nopţii.

Capitolul 13
Stevie Rae

— La naiba! Vrei să-mi spui că nu a sunat-o nimeni pe Zoey?

spuse Afrodita.

Stevie Rae o apucă de cot pe Afrodita, o strânse probabil mai mult decât era cazul şi o conduse spre uşa dormitorului lui Damien. Se opri în prag, de unde ambele fete priviră spre patul în care era făcut covrig Damien, alături de Duchess şi de pisica lui, Cameron. Doar cu câteva minute mai devreme, reuşiseră, în sfârşit, să adoarmă toţi trei, băiat, pisică şi câine, cufundaţi într-un somn provocat de durere şi de oboseală.

În linişte, Stevie Rae îşi îndreptă degetul de la Afrodita spre culoar. Afrodita zâmbi batjocoritor. Stevie Rae îşi încrucişă braţele şi se proţăpi în faţa ei.

— Afară, acum, rosti din vârful buzelor. Apoi o urmă pe hol şi închise uşor uşa în urma lor. Şi struneşte-ţi şi aici vocea aia afurisită, mai şopti ameninţător Stevie Rae.

— Bine, bine. O să vorbesc încet. Jack a murit şi n-a sunat-o nimeni pe Z.? întrebă din nou, mult mai încet.

— Nu. Nu prea am avut când. Damien a făcut o criză. Duchess a făcut o criză. în şcoală e un întreg tărăboi. Probabil sunt singura afurisită de Mare Preoteasă care nu se roagă închisă în cameră. Până acum, am încercat să fac faţă nebuniei de-aici şi faptului că un băiat tare bun tocmai a murit.

— Mda, înţeleg şi-mi pare şi mie rău, dar trebuie să vină Zoey, şi asta chiar acum. Dacă tu erai prea ocupată ca să mai ai şi grija asta, trebuia s-o laşi pe una dintre profe s-o sune. Cu cât ştie mai repede, cu-atât va veni mai curând.

Darius se apropie în grabă şi o luă de mână pe Afrodita.

— Neferet a fost, nu-i aşa? Scorpia aia l-a omorât pe Jack, spuse Afrodita.

— Imposibil, răspunseră într-un glas Darius şi Stevie Rae. În timp ce Stevie Rae îi aruncă Afroditei o privire care se traducea prin ţi-am spus eu, Darius îi dădu explicaţiile. Când Jack a căzut de pe scară, Neferet era, într-adevăr, la întrunirea Consiliului şcolii. Nu numai că Damien a văzut când a căzut Jack, dar de data asta mai e un martor care spune acelaşi lucru. Drew Partain traversa pajiştea şi a auzit muzica după care cânta Jack. A spus că a prins doar o parte din cântec pentru că orologiul din Templul lui Nyx a început să bată miezul nopţii sau, cel puţin, de-aia crede că n-a mai auzit vocea lui Jack.

— Dar Jack chiar atunci a şi murit, spuse Stevie Rae cu o voce aspră şi plată, căci numai aşa putea să mascheze emoţia care o

gâtuia.

— Da, ora se potriveşte, spuse Darius.

— Spui că, precis, Neferet era la întrunire în momentul ăla? întrebă Afrodita.

— Am auzit bătăile ceasului exact când vorbea ea, răspunse Stevie Rae.

— Eu tot nu cred nici o clipă că nu-i amestecată în moartea lui, spuse Afrodita.

— Nu te contrazic, Afrodita. Neferet e mai şireată decât o vulpe care umblă după coada ursului, dar faptele sunt fapte. Se afla în faţa noastră, a tuturor, când a căzut Jack de pe scară.

— Uite ce e, pe bune, la naiba cu analogiile tale aiurite. Şi ce-i cu povestea aia cu spada? Cum naiba că aproape s-a decapitat „accidental”? întrebă, imitând ghilimelele.

— Săbiile trebuie rezemate cu mânerul în jos şi cu vârful în sus. Aşa i-a explicat Dragon lui Jack. Când băiatul a căzut pe lamă, mânerul s-a înfipt în pământ şi lama l-a spintecat. Teoretic, ar fi putut fi un accident.

Afrodita îşi trecu o mână tremurândă peste obraji.

— E groaznic. Pur şi simplu, groaznic. Dar nu-i vorba de nici un afurisit de accident.

— Nu cred că e cineva dintre noi care să creadă că Neferet nu are nici o legătură cu moartea băiatului, dar ce credem e una, şi ce putem dovedi e alta. Deja, Înaltul Consiliu a hotărât o dată în favoarea lui Neferet şi, practic, împotriva noastră. Dacă mergem în faţa lui cu şi mai multe presupuneri şi fără dovezi despre nelegiuirile ei, nu facem decât să ne discreditǎm şi mai mult, spuse Darius.

— Am priceput, da' mă enervează la culme, spuse Afrodita.

— Pe toţi ne enervează chestia asta, admise Stevie Rae. Tare. Tare de tot.

Sesizând tonul neobişnuit de aspru al lui Stevie Rae, Afrodita o privi întrebătoare.

— Mda, hai să ne folosim de enervarea asta ca s-o aruncăm naibii cât colo pe vaca asta, o dată pentru totdeauna.

— La ce te gândeşti?

— Mai întâi, să mişcăm încoace fundul ăla vilegiaturist al lui Zoey. Neferet o urăşte pe Z. O să se ridice împotriva ei - întotdeauna o face. Doar că, de data asta, o să fim cu toţii cu ochii-n patru şi o să facem rost de dovezi pe care nici măcar

Înaltul Consiliu alcătuit din fanii lui Neferet n-o să le poată trece cu vederea. Fără să mai aştepte un răspuns de la vreunul dintre ei, Afrodita îşi scoase iPhone-ul din plicul ei metalic de la Coach, introduse codul şi spuse:

— Sun-o pe Zoey.

— Mă pregăteam s-o sun eu, spuse Stevie Rae.

Afrodita îşi dădu ochii peste cap.

— Nu contează. Ai... întârziat... al naibii... de mult. În plus, eşti mult prea amabilă. Z are nevoie de o doză bună de adu-nă-te-şi-fă-ce-trebuie. Eu sunt numai bună să-i trântesc în nas aşa ceva. Făcu o pauză, ascultă şi îşi dădu iar ochii peste cap. Se aude mesageria vocală cu tonul ăla oribil de Disney Channel: Salut, prieteni! Lăsaţi un mesaj şi să aveţi o zi nemaipomenită, cită Afrodita pe un ton exagerat de vioi. Trase aer în piept şi aşteptă semnalul sonor.

Stevie Rae îi smulse telefonul din mână şi rosti la repezeală:

— Z., sunt eu, nu Afrodita. Trebuie neapărat să mă suni imediat ce vezi mesajul. E important. Apăsă tasta Sfârşit de apel, apoi se burzului la Afrodita: OK, hai să lămurim un lucru. Faptul că încerc să fiu o persoană cumsecade nu înseamnă că sunt prea amabilă. Deja e oribil ce s-a întâmplat cu Jack. Să afli despre asta dintr-un mesaj e groaznic. În plus, nu cre' că-i o idee aşa de bună s-o bagi în sperieţi pe Zoey, mai ales aşa de curând după ce sufletul ei a fost zdrobit.

Afrodita smulse telefonul din mâinile lui Stevie Rae.

— Ascultă-mă. Nu avem timp să ne purtăm cu mănuşi cu Zoey din cauza sentimentelor ei. E cazul să se maturizeze, să-şi pună mantia de Mare Preotească şi să rezolve lucrurile.

— Nu, tu să mă asculţi. Stevie Rae făcu un pas în faţă, până sub nasul Afroditei, ceea ce-l făcu pe Darius să se apropie instinctiv de ea. Z. nu trebuie să-şi pună nici o mantie de Mare Preotească, pentru că asta este. Numai că deja a mai pierdut pe cineva la care ţinea mult. E clar că nu reuşeşti să înţelegi asta. Dacă îi menajăm sentimentele nu înseamnă că o tratăm ca pe un copil. Înseamnă că ne purtăm ca nişte prieteni. Uneori, avem cu toţii nevoie să fim protejaţi de prietenii noştri. Îl privi pe Darius şi clătină din cap. Nu, asta nu înseamnă că trebuie să o protejezi pe Afrodita de mine. Fir-ar să fie, Darius, ce-i cu tine?

Darius o privi drept în ochi.

— O clipă, ochii tăi au aruncat nişte flăcări roşii.

Stevie Rae făcu un efort să nu-şi schimbe expresia feţei.

— Mda, ei, asta nu mă miră deloc. Nu prea mi-a picat bine să văd cum Neferet a scăpat nepedepsită pentru ce i s-a întâmplat lui Jack. La fel ai fi reacţionat şi tu dacă ai fi fost aici şi ai fi fost martor la asta.

— Bănuiesc că da, însă ochii mei nu au scăpărări roşietice, spuse Darius.

— Să mori şi să dez-mori, şi abia pe urmă să-mi mai vorbeşti despre asta, răspunse Stevie Rae. Se întoarse spre Afrodita. Am ceva de făcut cât timp doarme Damien. Rămâi tu aici să-l supraveghezi, împreună cu Darius? Nu înghit nici o clipă povestea că Neferet stă încuiată toată noaptea în camera ei, înălţând rugăciuni către Nyx, aşa cum ar vrea să credem.

— Da, rămânem, răspunse Afrodita.

— Dacă se trezeşte, poartă-te frumos cu el, spuse Stevie Rae.

— Nu fi toantă. Sigur că o să mă port frumos.

— Bine. Mă întorc repede, dar, dacă aveţi nevoie de o pauză, cheamă-le pe Gemene să vă ia locul.

— Bine, bine. La revedere.

— Pa. Stevie Rae se îndepărtă grăbită pe culoar, simţind că privirea întrebătoare a lui Darius o urmărea cu o intensitate ce o apăsa ca o greutate. Nu trebuie să mă mai simt vinovată în faţa lui Darius! îşi spuse cu asprime. Nu am făcut nimic rău. Şi ce dacă ochii mei aruncă scăpărări roşietice când sunt enervată? Asta n-are nici o legătură cu faptul că m-am impregnat cu Rephaim. L-am părăsit. Astă-seară nu l-am băgat în seamă. Da, trebuie să-l găsesc şi să aflu ce naiba ştie despre cele întâmplate lui Jack, dar nu pentru că vreau eu asta, ci pentru că aşa trebuie. Minciuna aia gogonată şi-o spuse în gând şi era aşa pierdută în meditaţie, încât mai că se ciocni de Erik.

— Hei, ăăă, Stevie Rae. Damien e bine?

— Tu cam ce crezi, Erik? Iubitul lui, pe care îl adora, tocmai a murit într-un mod groaznic. Nu, nu e bine, dar acum, în sfârşit doarme.

— Nu trebuie să te porţi aşa, să ştii. Chiar sunt îngrijorat pentru el, şi am ţinut şi eu la Jack.

Stevie Rae îl măsură pe Erik. Într-adevăr arăta ca naiba, iar asta era ceva neobişnuit pentru frumuşelul de Erik. Se vedea că plânsese. Apoi îşi aminti că fusese colegul de cameră al lui Jack şi că fusese şi tare drăguţ când îi luase apărarea, atunci când

cretinul de Thor încercase să se ia de el pentru că era gay.

— Iartă-mă, spuse, atingându-i braţul. Doar că-s şi eu supărată din cauza poveştii ăsteia. N-am nici un motiv să mă port ca o ticăloasă cu tine. Uite, o iau de la-nceput. Trase aer în piept şi zâmbi trist. Acum Damien doarme, da' nu-i bine. Când se trezeşte, o să aibă nevoie de prieteni ca tine. Mersi de-ntrebare şi mersi că eşti alături de el.

Erik încuviinţă din cap şi-i strânse scurt mâna.

— Mersi şi eu. Ştiu că nu prea mă placi, din pricina celor petrecute între mine şi Zoey, dar chiar sunt prietenul lui Damien. Să-mi spui dacă pot ajuta în vreun fel. Erik se opri, privi spre ambele capete ale culoarului, parcă pentru a se asigura că erau singuri, apoi se trase un pas mai aproape de Stevie Rae şi coborî vocea. A fost mâna lui Neferet, nu-i aşa?

Ochii lui Stevie Rae se măriră de uimire.

— De ce spui asta?

— Ştiu că nu e ceea ce pretinde a fi. I-am văzut adevărata faţă şi nu-i o privelişte plăcută.

— Mda, ai dreptate. Adevărata fire a lui Neferet nu e plăcută. Dar, ca şi mine, ai văzut că era în faţa noastră când a murit Jack.

— Cu toate astea, crezi că e mâna ei.

Nu fusese o întrebare, dar Stevie Rae răspunse cu un da tăcut, printr-o mişcare a capului.

— Ştiam eu. Casa asta a Nopţii e de doi bani. Am avut eu dreptate când am acceptat să merg la Casa Nopţii din L.A.

Stevie Rae clătină din cap dezaprobator.

— Prin urmare asta e? Asta faci când ştii că s-a întâmplat ceva rău? O iei la sănătoasa.

— Ce poate face un vampir împotriva lui Neferet? Înaltul Consiliu a repus-o în funcţie; e de partea ei.

— Un singur vampir nu poate face mare lucru. Dar putem noi toţi, uniţi.

— Câţiva copii şi câte o vampiriţă? Împotriva unei Mari Preotese puternice şi a Înaltului Consiliu? E curată nebunie.

— Nu, e curată nebunie să te dai deoparte şi să-i laşi pe cei răi să învingă.

— Hei, am toată viaţa înainte - o viaţă bună, cu o carieră grozavă de actor, faimă, bani, şi toate celelalte. Nu mă poţi condamna dacă nu vreau să mă amestec în porcăria asta legată de Neferet.

— Ştii ceva, Erik? Nu-ţi spun decât atât: răul învinge când oamenii buni stau şi nu fac nimic, spuse Stevie Rae.

— Păi, teoretic eu fac ceva. Plec. Te-ai gândit vreodată la asta - ce-ar fi dacă toţi cei buni pleacă, iar răul se plictiseşte să se joace singur şi dispare şi el?

— Pe vremuri, credeam că eşti cel mai tare tip pe care l-am întâlnit, răspunse ea tristă.

Ochii albaştri ai lui Erik sclipiră amuzaţi, iar el îi aruncă un zâmbet strălucitor.

— Iar acum ştii că asta sunt?

— Da' de unde. Acum ştiu că eşti un băieţandru slab şi egoist, care a căpătat cam tot ce doreşte numai pentru că arată bine. Iar asta nu-i deloc ceva tare. Clătină din cap sub privirea lui uluită, apoi se îndepărtă. Îi mai strigă peste umăr: poate că o să găseşti într-o zi un lucru la care să ţii îndeajuns încât să lupţi pentru el.

— Mda, şi poate că, într-o zi, tu şi Zoey o să vă daţi seama că, de fapt, nu-i treaba voastră să salvaţi lumea! strigă el în urma ei.

Stevie Rae nu se mai obosi să-i arunce vreo privire. Erik era doar o unealtă. Casa Nopţii din Tulsa o va duce mai bine fără un membru slab ca el. Lucrurile urmau să devină serioase, iar asta însemna că trebuiau să se pregătească - iar pămpălăii să dispară. Era timpul să-şi cheme trupele la ordine, la fel ca John Wayne.

— La naiba, nu-i nici o ciudăţenie să am în rândul trupelor mele un Imitator, mormăi ea pentru sine, în timp ce traversa grăbită parcarea spre Broscuţa lui Z. Pe el n-o să-i chem, de fapt. Doar o să aflu câteva informaţii. Din nou. Hotărî să nu se mai gândească la ce se întâmplase între ea şi Rephaim ultima dată când „doar avusese nevoie de câteva informaţii” de la el.

— Hei, Stevie Rae, tre' să...

Fără să-şi încetinească goana spre maşină, Stevie Rae ridică mâna şi i-o tăie scurt Kramishei:

— Nu acum. N-am timp.

— Spun doar că...

— Nu! strigă indignată Stevie Rae către Kramisha, care se opri şi o privi lung. Orice-ai vrea să-mi spui poate să mai aştepte. Nu vreau să fiu rea cu tine, dar am de rezolvat nişte lucruri în doar două ore şi cinci minute, până când răsare

soarele. Apoi o lăsă pe Kramisha în norul de praf stârnit de alergarea ei până la Broscuţă, porni maşina, acceleră şi demară în trombă, aproape jupuind asfaltul din parcarea studenţilor.

Avu nevoie de exact şapte minute ca să ajungă la domeniul Gilcrease. Nu merse cu maşina până la clădire. Pagubele provocate de furtuna de gheaţă fuseseră înlăturate şi poarta electrică - repusă în funcţiune, aşa că locul era bine ferecat. Stevie Rae parcă Broscuţa la marginea drumului, în spatele unui copac mare. Adunându-şi instinctiv puterea pe care o trăgea din pământ, se îndreptă direct spre ruinele conacului.

Uşa de la intrare nu reprezenta o problemă. Nu se obosise încă nimeni s-o încuie. De altfel, în timp ce străbătu clădirea şi urcă spre acoperiş, nu prea sesiză vreo schimbare majoră faţă de ultima dată când fusese aici.

— Rephaim? îi rosti numele. Vocea îi răsună ciudat şi prea tare în noaptea pustie şi rece.

Uşa dulapului în care îşi făcuse adăpost era deschisă, însă el nu era ghemuit înăuntru.

Ieşi pe terasa de pe acoperiş. Şi acolo era pustiu. Locul era gol. Însă ştiuse asta de când păşise în curtea muzeului. Dacă Rephaim ar fi fost acolo, i-ar fi simţit prezenţa, aşa cum i-o simţise în Casa Nopţii, când o urmărise. Impregnarea îi unea - şi, atâta timp cât nu era destrămată -, avea să-i lege unul de celălalt.

— Rephaim, unde te afli acum? întrebă ea cerul tăcut. Apoi gândurile lui Stevie Rae îşi potoliră iureşul şi se ordonară, dându-i brusc răspunsul; îl ştiuse, de fapt, tot timpul. Nu avea decât să-şi dea la o parte mândria, durerea şi furia, şi urma să afle răspunsul, care o aştepta. Impregnarea îi unea - şi, atâta timp cât nu era destrămată, avea să-i lege unul de celălalt. Nu era nevoie să-l găsească. Rephaim avea s-o găsească pe ea.

Stevie Rae se aşeză în mijlocul terasei şi se întoarse cu faţa spre nord. Inspiră lung, apoi expiră. Odată cu următoarea gură de aer, se concentră ca să capteze toate mirosurile pământului din jurul ei. Simţi umezeala rece a ramurilor dezgolite de iarnă, duritatea solului îngheţat, măreţia gresiei de Oklahoma care se afla peste tot în jur. Odată cu aerul, inspiră şi puterea pământului şi spuse:

— Găseşte-l pe Rephaim. Spune-i să vină la mine. Spune-i că am nevoie de el.

Apoi expiră şi eliberă şi puterea pământului. Dacă ar fi ţinut ochii deschişi, Stevie Rae ar fi văzut lumina verde care pluti deasupra ei. Ar mai fi văzut şi că aceasta era umbrită de o lucire stacojie, atunci când se repezi în noapte ca să-i îndeplinească ruga.

Capitolul 14
Rephaim

Dădea ocol clădirii Mayo, îngrozit să aterizeze, la gândul că avea să dea ochii cu Kalona şi cu Neferet, când simţi chemarea lui Stevie Rae. Ştiuse imediat că ea era. Recunoscu amprenta pământului, când puterea se ridică din solul de dedesubt şi se învălui în curenţii de aer, ca să-l găsească.

Te cheamă...

Rephaim nu avea nevoie de mai mult. Indiferent cât de supărată era pe el, indiferent cât de mult îl ura - ea îl chema. Iar dacă-l chema, el avea să-i răspundă. În inima lui ştiu că, indiferent care ar fi fost situaţia, întotdeauna avea să încerce să-i răspundă.

Îşi aminti de ultimele cuvinte pe care i le spusese Stevie Rae... Atunci când hotărăşti că inima ta contează şi pentru tine la fel de mult cât contează pentru mine, caută-mă. Ar trebui să fie uşor. N-ai decât să-ţi urmezi inima...

Rephaim îşi alungă gândurile care-i spuneau că nu poate fi cu ea - că nu poate să ţină la ea. Stătuseră despărţiţi mai mult de o săptămână. Pentru el, fiecare zi a acelei săptămâni păruse o veşnicie. Cum de-şi imaginase că putea sta despărţit de ea? Propriul lui sânge tânjea să fie cu ea. Până şi mânia ei era mai bună decât nimic. Avea nevoie să o vadă. Avea nevoie să găsească o cale să o avertizeze în privinţa lui Neferet. Şi a Tatei.

— Nu! strigă el în bătaia vântului. Nu-şi putea trăda tatăl.

Dar nici pe Stevie Rae nu pot s-o trădez, gândi el înnebunit. O să găsesc un compromis. O să găsesc o cale. Trebuie.

Fără să ştie exact ce urma să facă, Rephaim îşi potoli gândurile arzătoare şi se concentră asupra panglicii de lumină verde pe care o urmă spre Stevie Rae, ca şi cum ar fi fost linia vieţii lui.

Îl aştepta cu atâta concentrare, încât nu-i fu greu să simtă când Rephaim se apropie de Gilcrease. Când el coborî din cer, aterizând graţios, ea îl aştepta în picioare, cu privirea spre el. Avusese de gând să fie foarte stăpână pe sine. El îi era duşman. Nu trebuia să uite asta. Însă, în clipa în care ateriză, li se întâlniră privirile, iar el spuse, cu răsuflarea tăiată:

— Ţi-am auzit chemarea. Am venit.

Sunetul minunat al vocii lui atât de familiare fu de ajuns. Stevie Rae i se aruncă în braţe şi îşi îngropă faţa în penele de pe umărul lui.

— Zeiţa mea, ce dor mi-a fost de tine!

— Şi mie mi-a fost dor de tine, spuse el şi o strânse în braţe.

După câte i se păru ei, rămaseră aşa un timp îndelungat, tremurând unul în braţele celuilalt. Stevie Rae îi adulmecă mirosul - acel amestec uluitor de sânge muritor şi nemuritor care pulsa în trupul lui, care îi unea prin Impregnare şi, aşadar, pulsa şi în propriul ei trup.

Apoi, brusc, de parcă şi-ar fi dat amândoi seama că nu puteau face ceea ce făceau, Stevie Rae şi Rephaim puseră capăt îmbrăţişării şi fiecare se trase un pas mai în spate.

— Prin urmare, ăăă, ţi-a mers bine? îl întrebă.

El dădu din cap.

— Da. Şi ţie? Eşti în siguranţă? N-ai păţit nimic azi, când a fost omorât Jack?

— De unde ştii că a fost omorât Jack? Vocea ei fu tăioasă.

— Ţi-am simţit tristeţea. Am venit la Casa Nopţii ca să mă asigur că n-ai păţit nimic. Atunci te-am zărit, alături de prietenii tăi. L-am... l-am auzit pe băiat plângându-l pe Jack. Şovăi, încercând să-şi aleagă cuvintele cu grijă şi cu sinceritate. Asta şi tristeţea ta mi-au dat de înţeles că a murit.

— Ai vreo informaţie despre moartea lui?

— Poate. Cum era Jack?

— Jack era bun şi blând, e posibil să fi fost cel mai bun dintre noi toţi. Ce ştii, Rephaim?

— Ştiu de ce-a murit.

— Spune-mi.

— Neferet îi era datoare Întunericului cu o viaţă, ca plată pentru capturarea sufletului nemuritor al tatălui meu. Asta însemna să-i aducă drept jertfă o fiinţă nevinovată, care nu putea fi coruptă de Întuneric.

— Ca Jack... Ea l-a omorât! E îngrozitor de enervant, deoarece pare că nu a făcut-o ea! Când a avut loc accidentul lui Jack, vorbea în faţa Consiliului Şcolii, chiar sub ochii mei.

— Tsi Sgili i l-a oferit Întunericului, să se înfrupte din el. Nu era nevoie ca ea să fie de faţă. Trebuia doar să-l însemne ca fiinţă sacrificată, apoi să stârnească tentaculele Întunericului, care urmau să înfăptuiască omorul. Nu era nevoie ca ea să fie martoră la uciderea lui.

— Cum pot dovedi că a fost vina ei?

— Nu poţi. Fapta a fost săvârşită. Datoria ei e plătită.

— La naiba! Sunt aşa de furioasă, încât aş putea scoate flăcări pe nări. Neferet reuşeşte mereu să iasă basma curată, cu toate fărădelegile pe care le face. Mereu câştigă. Nu înţeleg de ce. Nu e cinstit, Rephaim. Pur şi simplu nu e cinstit. Stevie Rae clipi cu putere, ca să-şi stăpânească lacrimile provocate de iritare.

O clipă, Rephaim îi atinse umărul, iar ea îşi îngădui să se sprijine de mâna lui şi să caute alinare în acea atingere. Apoi, el se îndepărtă şi spuse:

— Toată acea furie. Toată frustrarea şi mâhnirea ta. Le-am simţit în seara asta, mai devreme, şi am crezut... Şovăi, neştiind dacă să mai continue.

— Ce anume? îl întrebă blând. Ce-ai crezut?

O privi în ochi.

— Am crezut că pe mine mă urăşti. Că pe mine eşti furioasă. Te-am auzit. I-ai spus Maestrului Sabiei că afară pândeşte Întunericul mânjit şi fără cale de întoarcere. Te uitai ţintă în ochii mei când ai spus-o.

Stevie Rae încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Mda, te-am văzut şi am ştiut că, dacă nu spuneam ceva care să-i ia de-acolo pe Dragon şi pe Damien, aveau să te zărească şi ei.

— Prin urmare, nu despre mine vorbeai?

Fu rândul lui Stevie Rae să ezite. Oftă.

— Eram cumplit de enervată, speriată şi supărată. Nu mă gândeam la ce spun. A fost doar o reacţie la faptul că eram aşa de îngrozită. Se opri iar, apoi continuă. N-am nimic împotriva ta,

Rephaim, însă trebuie să ştiu ce se întâmplă cu Kalona şi cu Neferet.

Rephaim se întoarse şi merse agale spre marginea terasei. Ea îl urmă şi rămase în spatele lui, amândoi cu privirile aţintite în noapte.

— Aproape că se ivesc zorile, spuse Rephaim.

Stevie Rae ridică din umeri.

— Mai am timp cam o jumătate de oră înainte de răsăritul soarelui. Fac doar vreo zece minute până la şcoală.

— Ar trebui să pleci acum, ca să nu rişti. Soarele îţi poate face mult rău, chiar dacă ai ceva din sângele meu.

— Ştiu. Plec imediat. Stevie Rae oftă. Carevasăzică, nu-mi spui cum stă treaba cu tatăl tău, nu-i aşa?

Se întoarse iar spre ea.

— Ce-ai crede despre mine dacă ai şti că mi-am trădat tatăl?

— Nu face parte dintre cei buni, Rephaim. Nu merită să-l aperi.

— Este însă tatăl meu, răspunse Rephaim.

Lui Stevie Rae i se păru că Rephaim părea epuizat. Voi să-l ia de mână şi să-i spună că totul avea să fie bine. Însă nu fu în stare. Cum naiba să fie bine, cu ea într-o tabără şi cu el în cealaltă?

— N-am cum să lupt cu aşa ceva, spuse până la urmă. Va trebui să accepţi ce e şi ce nu e Kalona şi va trebui s-o faci de unul singur. Înţelege, însă, că eu trebuie să-i apăr pe-ai mei. Ştiu că el acţionează alături de Neferet, orice-ar zice ea.

— Tatăl meu e legat de ea! spuse pe nerăsuflate Rephaim.

— Cum adică?

— Nu a omorât-o pe Zoey, aşa că nu şi-a îndeplinit promisiunea faţă de Neferet, iar acum Tsi Sgili e stăpâna sufletului lui nemuritor.

— Grozav! Prin urmare, Kalona e ca o armă încărcată în mâna lui Neferet.

Rephaim clătină din cap.

— Ar trebui să fie aşa, dar tatăl meu nu e un bun servitor al altora. Nu se simte deloc confortabil sub comanda ei. Cred că ar fi o comparaţie mai bună dacă ai spune că, în mâna lui Neferet, Tata e ca o armă încărcată care trage în direcţia greşită.

— Va trebui să te explici. Dă-mi un exemplu - ce vrei să spui? încercă să-şi strunească entuziasmul din voce, dar când el îşi

întoarse ochii de la ea, Stevie Rae îşi dădu seama că nu reuşise.

— Nu-l voi trăda.

— OK, bine. Asta am priceput. Dar asta înseamnă că nu mă poţi ajuta?

Rephaim o privi în tăcere, atât de mult timp, încât ea crezu că nu-i mai răspunde. Tocmai îşi pregătea în minte o altă întrebare, când el spuse într-un sfârşit:

— Vreau să te ajut şi o s-o fac, atâta timp cât asta nu presupune să-l trădez pe tatăl meu.

— Asta seamănă destul de mult cu prima învoială la care am căzut, care s-a sfârşit destul de bine, nu? întrebă ea cu un zâmbet.

— Da, destul de bine.

— La urma urmei, nu suntem cu toţii împotriva lui Neferet?

— Eu sunt, răspunse el hotărât.

— Şi tatăl tău?

— Vrea să scape de sub controlul ei.

— Păi, asta înseamnă cam acelaşi lucru cu a fi de partea noastră.

— Eu nu pot fi de partea ta, Stevie Rae. Trebuie să ţii minte asta.

— O să lupţi împotriva mea, atunci? îl privi drept în ochi.

— N-aş putea să-ţi fac rău vreodată.

— Păi, atunci...

— Nu, o întrerupse el. A nu putea să-ţi fac rău nu-i totuna cu a lupta pentru tine.

— Dar tu lupţi pentru mine. Deja ai făcut-o.

Rephaim o apucă de mână şi o strânse cu putere, ca şi cum atingerea lui ar fi făcut-o să înţeleagă.

— Niciodată nu m-am luptat cu tatăl meu pentru tine.

— Rephaim, ţi-l aminteşti pe băiatul pe care l-am văzut în fântână? îi slăbi prinsoarea mâinilor şi îşi împleti degetele într-ale lui.

El nu spuse nimic. încuviinţă doar din cap.

— Ştii că el se află în interiorul tău, nu?

Din nou, Rephaim dădu din cap, de data asta încet şi şovăitor.

— Băiatul ăla din interiorul tău e fiul mamei tale. Nu al lui Kalona. Să nu uiţi de ea. Şi să nu uiţi nici de băiatul ăla şi de lucrurile pentru care luptă el. OK?

Până să apuce Rephaim să răspundă, din telefonul lui Stevie

Rae se auzi Miranda Lambert şi al ei Otily Prettier. Dădu drumul mâinii lui Rephaim şi cotrobăi prin buzunare, spunând:

— Ăsta-i semnalul lui Z.! Trebuie să vorbesc cu ea. Încă nu ştie de Jack.

Înainte de-a apăsa tasta de răspuns, Rephaim o luă de mână.

— Zoey trebuie să se întoarcă la Hilsa. Ăsta-i modul în care putem lupta cu toţii împotriva lui Neferet. Tsi Sgili o urăşte pe Zoey, iar prezenţa ei aici ar fi un motiv de distragere a atenţiei.

— De la ce anume? întrebă Stevie Rae exact înainte de-a răspunde la telefon: „Z., aşteaptă un pic. Tre' să-ţi spun ceva important, dar stai o secundă”.

Vocea lui Zoey se auzi de parcă ar fi vorbit din fundul unui puţ.

— Nici o problemă, da' sună-mă tu, OK? Sunt pe roaming.

— Te sun cât ai zice peşte mort, răspunse Stevie Rae.

— Ai idee ce scârboasă e chestia asta?

Stevie Rae zâmbi.

— Îhî şi ciao.

— Vrei să spui câh şi ciao. Vorbim mai încolo.

Legătura se întrerupse, iar Stevie Rae ridică privirea spre Rephaim.

— Explică-mi ce-i cu Neferet.

— Tatăl meu vrea să găsească o cale prin care să rupă promisiunea care îl leagă de Neferet. Pentru asta, trebuie ca atenţia ei să fie distrasă de ceva. Obsesia ei pentru Zoey ar fi un motiv grozav, la fel ca şi dorinţa ei de a se folosi de novicii roşii rebeli în războiul împotriva muritorilor.

Stevie Rae îşi arcui sprâncenele, mirată.

— Nu-i nici un război între vampiri şi muritori.

— Dacă se împlineşte dorinţa lui Neferet, va exista unul.

— OK, bine, atunci trebuie să ne asigurăm că asta nu o să se întâmple. Se pare că Zoey chiar trebuie să se întoarcă acasă.

— Vor să se folosească şi de tine, îi scăpă lui Rephaim.

— Ce? Cine? De mine? În ce scop?

Rephaim îşi întoarse privirea şi spuse pe nerăsuflate:

— Neferet şi Tata. Nu sunt siguri că ai ales cu adevărat calea Zeiţei. Cred că ai putea fi convinsă să treci de partea Întunericului.

— Rephaim, nu există nici cea mai mică şansă ca asta să se întâmple. Nu sunt perfectă. Am problemele mele. Dar am ales

Lumina şi pe Nyx atunci când mi-am recâştigat partea omenească din mine. Niciodată nu o să schimb acea alegere.

— Nu m-am îndoit niciodată de asta, Stevie Rae, numai că ei nu te cunosc la fel de bine ca mine.

— Iar Neferet şi Kalona nu trebuie să afle niciodată despre noi, nu-i aşa?

— Ar fi foarte rău dacă ar afla.

— Foarte rău pentru tine sau pentru mine?

— Pentru amândoi.

Stevie Rae oftă.

— OK, atunci o să fiu atentă. Îi atinse braţul. Şi tu să fii atent.

El încuviinţă din cap.

— Ar trebui să pleci spre casă. Sun-o pe Zoey de pe drum. Mai e foarte puţin până în zori.

— Da, da, ştiu, răspunse ea, însă nici unul nu se mişcă.

— Iar eu trebuie să mă întorc, spuse el, de parcă ar fi încercat să se convingă singur.

— Stai niţel, nu mai locuieşti aici?

— Nu. Furtuna de gheaţă a trecut şi acum sunt mult prea mulţi oameni prin preajmă.

— Păi şi atunci unde stai?

— Stevie Rae, nu pot să-ţi spun!

— Pentru că eşti cu tăticul tău, aşa-i? Cum el nu răspunse, ea continuă: Ei, doar nu-ţi închipui că n-am ştiut că-i o minciună sfruntată ce-a spus Neferet despre pedeapsa lui Kalona de o sută de lovituri de bici şi un veac de surghiun.

— Chiar a pus să fie biciuit. Tentaculele întunericului i-au făcut o sută de tăieturi.

Stevie Rae se cutremură când îşi aminti cât de oribilă fusese simpla lor atingere.

— Nu i-aş dori nimănui aşa ceva. Îl privi în ochi pe Rephaim. Dar povestea aia cu surghiunirea lui pe un secol chiar e o minciună, nu-i aşa?

Rephaim încuviinţă cu o mişcare rapidă şi aproape invizibilă a capului.

— Şi nu vrei să-mi spui unde stai pentru că acolo-i şi Kalona, nu-i aşa?

Încuviinţă încă o dată.

Ea oftă din nou.

— Prin urmare, dacă am nevoie să te văd, tre' să stau la

pândă prin preajma vreunei ruine înspăimântătoare?

— Nu! Stai în locuri publice, unde eşti în siguranţă. Stevie Rae, dacă ai nevoie de mine, vino aici şi cheamă-mă, cum ai făcut în seara asta. Promite-mi că n-o să pleci în căutarea mea, spuse el, şi o trase uşor de braţ.

— Bine, bine. Da' chestia asta cu grija-din-pricina-ta e reciprocă. Rephaim, ştiu că-i tatăl tău, da'-i amestecat în nişte chestii necurate. Nu vreau să fii şi tu distrus, odată cu el. Aşa că ai grijă, OK?

— O să am grijă, spuse el. Stevie Rae, i-am văzut în seara asta pe novicii roşii rebeli. S-au oploşit la liceul Will Rogers. Dallas a trecut de partea lor.

— Rephaim, te rog, nu le spune lui Kalona şi lui Neferet.

— De ce, pentru ca tu să fii bună şi să te porţi omeneşte cu ei, iar ei să aibă o altă ocazie să te omoare? îi strigă Rephaim.

— Nu! Dacă încerc să mă port frumos nu înseamnă că sunt proastă sau slabă. Frate, ce-i cu tine şi cu Afrodita? Nu m-aş duce singură să vorbesc cu ei. La naiba, Rephaim, nici n-aş încerca să le bag minţile în cap. Am dovedit deja că nu ţine. Orice-aş face, ar fi împreună cu Lenobia, Dragon şi Z., cel puţin. Pe scurt, nu vreau ca ei să i se alăture lui Neferet şi, prin urmare, nu vreau ca ea să afle despre ei.

— Prea târziu. Neferet e cea care m-a trimis pe urma lor în seara asta. Stevie Rae, te rog să nu te apropii de rebelii roşii. Nu-ţi vor aduce decât necazuri.

— O să am grijă. Ţi-am spus deja. Dar sunt Mare Preoteasă şi sunt răspunzătoare pentru ei.

— Nu eşti răspunzătoare pentru cei care au ales Întunericul. Iar Dallas nu mai e novice. Nu eşti răspunzătoare pentru el.

Stevie Rae zâmbi strâmb.

— Eşti gelos din pricina lui Dallas?

— Nu spune prostii. Pur şi simplu nu vreau să văd că o păţeşti iar. Nu mai schimba subiectul.

— Dallas nu mai e iubitul meu, spuse ea.

— Ştiu asta.

— Precis?

— Da. Sigur. Se scutură şi penele i se înfoiară. Lui Stevie Rae i se tăie răsuflarea când îl privi. Sun-o pe Zoey a ta în timp ce conduci spre şcoală, unde vei fi la adăpost. O să ne revedem în curând.

— Ai grijă, bine?

Se întoarse spre ea şi-i luă faţa în mâini. Stevie Rae închise ochii şi rămase aşa, mângâiată şi încurajată de atingerea lui. Dispăru prea repede. El dispăru prea repede. Deschise ochii şi văzu cum aripile lui maiestuoase loveau aerul nopţii şi îl purtau tot mai sus, până ce dispăru în lumina abia vizibilă a cerului de răsărit.

Rephaim avusese dreptate. Zorii erau prea aproape pentru ca ea să se simtă în largul ei. Stevie Rae apăsă tasta telefonului în timp ce traversă în grabă conacul părăsit, spre Broscuţă.

— Hei, Z., eu sunt. Am să-ţi spun ceva grav, aşa că pregăteşte-te...

Capitolul 15
Zoey

— Z.? Mai eşti acolo? Te simţi bine? Spune ceva.

Îngrijorarea din vocea lui Stevie Rae m-a făcut să-mi şterg nasul şi ochii cu mâneca bluzei şi să mă adun cât de cât.

— Sunt aici. Da' n-nu mă simt bine, am spus cu un sughiţ.

— Ştiu, ştiu. E groaznic.

— Nu poate fi vorba de nici o greşeală? Jack chiar e mort? în sinea mea ştiam că-i caraghios să ţin pumnii strânşi şi să închid ochii când întreb, da' trebuia să fac totuşi o încercare, aşa copilărească şi prostuţă cum era. Te rog, te rog, fă să nu fie adevărat...

— E mort de-adevăratelea, spuse Stevie Rae printre lacrimi. Nu-i nici o greşeală, Z.

— E incredibil şi nu-i drept deloc! Mi-a făcut bine să mă înfurii, mai bine decât să izbucnesc într-un plâns fără folos. Jack era cel mai bun băiat din lume. Nu merita să i se întâmple aşa ceva.

— Nu, a răspuns Stevie Rae cu voce tremurândă. Nu o merita. V-vreau să cred că e la Nyx şi că are mare grijă de el. Ai fost acolo - în Tărâmul de Dincolo, adică. E adevărat că-i minunat?

Întrebarea ei a făcut să mi se strângă inima.

— Ştiu că nu am vorbit niciodată despre asta, dar tu nu ai fost acolo, înainte, ştii tu, când ai...

— Nu! a spus ca şi cum ar fi vrut să-mi taie vorba. Nu-mi amintesc prea multe de atunci, dar ştiu că nu am fost într-un loc

frumos. Şi nu am văzut-o pe Nyx.

Cuvintele mi-au venit în clipa în care am început să vorbesc, iar în sufletul meu am ştiut că prin mine vorbea de fapt Nyx.

— Stevie Rae, Nyx a fost alături de tine când ai murit. Eşti fiica ei. Să-ţi aminteşti întotdeauna lucrul ăsta. Nu ştiu de ce tu şi ceilalţi copii aţi murit şi aţi dez-murit, dar pot să-ţi spun cu siguranţă că Nyx nu v-a abandonat niciodată. Doar că ai ales altă cale decât Jack. El e în Tărâmul de Dincolo, cu Zeiţa, şi e mai fericit decât a fost vreodată în toată viaţa lui. Pentru noi, cei rămaşi aici, e greu de înţeles, dar am văzut cum a fost cu Heath. Din cine ştie ce motive, a fost rândul lui Heath să moară de data asta, iar locul lui era acolo, alături de Zeiţă. Tot aşa cum şi locul lui Jack e acum acolo. În inima mea, ştiu că amândoi şi-au găsit liniştea.

— Pe cuvânt?

— Absolut. Totuşi, noi trebuie să ne susţinem una pe cealaltă aici, şi să fim încredinţate că, într-o zi, o să-i revedem.

— Dacă tu spui asta, o cred, Z., a spus ea cu o voce puţin mai încrezătoare. Zău că trebuie să te întorci acasă. Nu doar eu am nevoie să aud discursul ăla încurajator de Mare Preoteasă.

— Damien e întors pe dos rău de tot, nu-i aşa?

— Mda, mă îngrijorează, la fel şi Gemenele, şi ceilalţi puşti. La naiba, Z., până şi Dragon mă pune pe gânduri. Parcă toată lumea se îneacă în tristeţe.

Nu ştiam ce să răspund. Nu, nu-i adevărat. Ştiam ce vreau să spun: voiam să strig: Dacă toată lumea se îneacă în tristeţe, eu de ce să mă mai întorc? Dar ştiam că asta-i dovadă de slăbiciune şi că era greşit din mai multe puncte de vedere. Aşa că, în loc de asta, am spus, cam cu stângăcie:

— O să ne descurcăm noi cumva. Precis o să ne descurcăm.

— Da, aşa e! a spus ea cu tărie. OK, uite, noi două împreună tre' să fim în stare să găsim o cale prin care să dăm în vileag în faţa Consiliului, o dată pentru totdeauna, latura mârşavă a lui Neferet.

— Tot nu-mi vine să cred că au înghiţit tâmpeniile alea pe care le-a turnat, am răspuns.

— Nici mie. Cred că, până la urmă, cuvântul unei Mari Preotese a atârnat mai greu decât cel al unui copil mort. Heath a pierdut.

— Neferet nu mai e Mare Preoteasă! Frate, ce mă scoate din

sărite! Iar acum nu mai e vorba doar de Heath, ci şi de Jack. O să plătească pentru ce-a făcut, Stevie Rae. O să am eu grijă de asta.

— Trebuie s-o oprim.

— Da, aşa e. Ştiam că aveam dreptate, că trebuia să luptăm ca să o dăm la o parte pe Neferet, dar numai gândul în sine era copleşitor. Până şi eu îmi auzeam oboseala din voce. Eram obosită până în adâncul sufletului şi sătulă să tot lupt împotriva răutăţii lui Neferet. Părea că pentru fiecare pas înainte, eram nevoită în cele din urmă să fac doi paşi înapoi, indiferent cum aş fi acţionat.

— Hei, nu trebuie să lupţi singură.

— Mulţam, Stevie Rae, ştiu că nu sunt singură. Oricum, nu despre mine este vorba. De fapt, e vorba să facem ce trebuie pentru Heath, Jack, Anastasia şi pentru cei care ar putea fi seceraţi în viitor de hoarda mârşavă a lui Neferet.

— Da, aşa e, dar răul te-a cam făcut să plăteşti al naibii de mult în ultimul timp.

— E adevărat, dar încă sunt aici. Câţiva dintre ceilalţi nu mai sunt. Mi-am şters iar faţa cu mâneca şi tare mi-aş fi dorit să am la îndemână un şerveţel. Apropo de rău şi de moarte: l-ai văzut pe Kalona? Sub nici o formă nu cred că Neferet l-a biciuit şi l-a izgonit cu adevărat. Tre' să fie şi el amestecat în toate astea, alături de ea. Ceea ce înseamnă că dacă ea e în Tulsa, acolo-i şi el.

— Umblă vorba că într-adevăr a pus să fie biciuit, a răspuns Stevie Rae.

Am pufnit cu dispreţ.

— Păi sigur. Se presupune că el e Consortul ei, aşa că a pus să fie bătut. Mamăăă! Ştiam eu că-i place durerea, da' totuşi mă mir că a fost de acord cu aşa ceva.

— Ăăă, păi se spune că nu prea a fost de acord.

— Te rog frumos. O fi Neferet înfricoşătoare, dar nu-i poate da ordine unui nemuritor.

— Se pare că-i poate da ordine lui Kalona. Îl are cu ceva la mână, pentru că nu a dus la bun sfârşit misiunea mişelească pe care o avea: uciderea ta.

Am simţit cum Stevie Rae a încercat să dea o nuanţă degajată celor spuse şi am râs uşor, ca să-i fac pe plac, dar cred că ne-am dat amândouă seama că umorul nu a reuşit să ascundă grozăvia

din vorbele ei.

— Lui Kalona n-o să-i convină să fie la mâna lui Neferet şi cred că a sosit timpul să fie cu adevărat scos din sărite de ceva, am spus.

— Aşa e. Probabil Kalona pândeşte pe undeva pe-aici, ascuns în umbra ei nesuferită, adică între picioarele ei, a spus Stevie Rae.

— Ce scârbos! Am început să râd, iar Stevie Rae a chicotit alături de mine. O clipă, am fost iar CMBP, moarte de râs din cauza invaziei de târâturi din lumea noastră. Din păcate, prea curând am fost copleşite de aspectele mai puţin amuzante ale lumii noastre şi râsetele ni s-au stins mai iute decât altădată. Am oftat şi am spus: prin urmare, printre toate zvonurile şi trasul cu urechea, l-ai văzut cumva pe Kalona?

— Nu, da' sunt atentă la orice mişcare.

— Bine, pen' că dacă-l prindem pe nenorocitul ăla cu Neferet, după ce ea a spus în faţa Consiliului că l-a izgonit pentru o sută de ani, asta ne-ar ajuta în mod clar să dovedim că ea nu-i chiar aşa cum crede toată lumea, am răspuns, A, dacă tot eşti atentă la orice mişcare, nu uita să te uiţi şi în sus. Pe unde se învârte Kalona, or să apară, până la urmă, şi nesuferiţii ăia de băieţi zburători ai lui. Nu cred nici în ruptul capului că au dispărut cu toţii aşa, deodată.

— OK. Mda. M-am prins.

— Nu zicea Stark că, de fapt, chiar a fost zărit un Imitator în Tulsa? M-am oprit, încercând să-mi amintesc ce spusese exact.

— Mda, a fost văzut unul mai demult, da' atât.

Stevie Rae avea o voce ciudată, crispată, ca şi cum nu putea să vorbească. Ei, da' cum să te mai miri? O lăsasem „practic” să-mi ţină locul la Casa Nopţii. Mi s-a făcut rău numai când m-am gândit prin câte a trecut cu Jack şi cu Damien.

— Ai grijă, ne-am înţeles? N-aş putea suporta să ţi se întâmple şi ţie ceva, i-am spus.

— Stai liniştită. O să fiu atentă.

— Bine. Mai sunt doar vreo două ore până la apus. Imediat ce se trezeşte Stark, ne strângem lucrurile şi luăm primul avion spre casă, m-am auzit spunând, deşi nu mi-a căzut deloc bine.

— Ah, Z.! Ce mă bucur! În afară de faptul că e nevoie de tine aici, mi-a fost aşa de dor!

Am zâmbit.

— Şi mie mi-a fost dor de tine. O să fie bine să fiu iar acasă, am minţit.

— Trimite-mi un mesaj când ştii exact la ce oră ajungeţi. Dacă nu sunt în coşciug, vin să vă aştept.

— Stevie Rae, tu nu dormi în coşciug, am spus.

— S-ar putea s-o fac, căci sunt ca şi moartă când soarele e sus pe cer.

— Da, la fel şi Stark.

— Ce mai face gagiu' tău? E mai bine?

— E bine. După o pauză, am adăugat: Chiar foarte bine.

La datorie, radarul de CMBP al lui Stevie Rae a citit printre rânduri.

— Ooo, ahaaa! Nu cumva aţi...!?

— Şi dacă aş spune că da? Am simţit cum mi se aprind obrajii.

— Atunci o să urlu iiihoo ca-n Oklahoma!

— Dă-i drumul atunci!

— Amănunte. Vreau să-mi dai o groază de amănunte, a spus, apoi a scos un căscat monstru.

— O să primeşti amănunte, am răspuns. La tine aproape s-au ivit zorii?

— De fapt, deja suntem în zori. Mă cam lasă puterile, Z.

— Nici o problemă. Du-te la culcare. Ne vedem în curând, Stevie Rae.

— Pe mai încolo, a reuşit să spună cu un alt căscat.

Am terminat convorbirea şi m-am dus să-l privesc pe Stark, care dormea buştean în patul nostru cu baldachin. Bineînţeles că eram îndrăgostită până peste cap de Stark; dar tare aş fi vrut să-l pot trezi ca pe un tip obişnuit, cu un scuturat de umăr. Ştiam însă că nu avea nici un rost să încerc măcar să-l trezesc devreme. Azi, soarele strălucea neobişnuit de tare peste Skye - extrem de puternic, pe un cer fără nori. Era clar că Stark n-ar fi putut să aibă o conversaţie normală cu mine decât abia peste - m-am uitat la ceas - vreo două ore şi jumătate. Măcar aşa aveam timp să împachetez şi să o caut pe regină ca să-i dau vestea - urma să părăsesc locul ăsta în care mă simţeam aşa de bine, unde mă simţeam ca acasă, locul pe care Sgiach hotărâse să-i reîntoarcă la lumea reală, măcar un pic, şi asta pentru ceea ce readusesem eu în viaţa ei. Iar acum urma să plec şi să las totul în urmă, pentru că...

Mintea reuşi să descâlcească gândurile care îmi roiau prin

minte şi, brusc, totul se lumină.

— Pentru că nu e casa mea, am şoptit. Tulsa e casa mea. Locul meu e acolo. Am zâmbit trist, privindu-mi Paznicul adormit. Acolo e locul nostru. Am simţit că erau adevărate cuvintele, deşi am fost conştientă de tot ce mă aştepta acolo - şi de tot ce pierdeam plecând de aici.

— E timpul să mergem acasă, am spus cu hotărâre.

*

— Spuneţi-mi ceva. Orice, vă rog. Tocmai le dădusem vestea lui Sgiach şi Seoras. Sigur că am început să plâng şi să-mi trag nasul când am povestit despre moartea groaznică a lui Jack. Din nou. Pe urmă, am îndrugat ceva despre cum trebuia să mă duc acasă pentru a mă purta ca o Mare Preoteasă adevărată, chiar dacă nu ştiam sută la sută ce înseamnă. Mă priveau amândoi cu o expresie în acelaşi timp înţeleaptă şi de nedescifrat.

— Întotdeauna este greu de suportat moartea unui prieten. Este de două ori mai greu dacă survine prea devreme - la o vârstă prea fragedă, a spus Sgiach. Îmi pare rău pentru pierderea suferită.

— Mulţumesc, am răspuns. Încă nu-mi vine să cred că-i adevărat.

— Aşa-i, ei bine, o să vină şi asta, fetiţo, a spus Seoras cu voce blândă. Totuşi, să nu uiţi că o regină lasă deoparte jalea în faţa datoriei. Nu ţi-i dreaptă judecata dacă e-mpovărată de durere.

— Nu cred că sunt destul de mare pentru astfel de lucruri, am spus.

— Nimeni nu e, copilă, a răspuns Sgiach. Înainte de a ne părăsi, îţi spun un lucru la care să te gândeşti. Când ai întrebat dacă poţi rămâne aici pe Skye, ţi-am spus că poţi să o faci până când conştiinţa ta o să te îndemne să pleci. Acum conştiinţa ta e cea care îţi spune că e timpul să pleci, ori poate urzelile altora sunt...

— Opreşte-te, am spus. Probabil Neferet crede că ea mă face să revin, însă adevărul e că trebuie să mă întorc în Tulsa pentru că acolo e casa mea. M-am uitat în ochii lui Sgiach şi am continuat, sperând că avea să înţeleagă. Mă simt foarte bine aici. Din multe puncte de vedere locul ăsta mi se potriveşte atât

de bine, încât mi-ar fi foarte uşor să rămân. Dar, aşa cum ai spus, calea Zeiţei nu e una uşoară - nu e uşor să faci ceea ce trebuie. Dacă aş rămâne aici şi nu aş lua în seamă adevărata mea casă, nu doar mi-aş ignora conştiinţa, ci aş şi renunţa cu totul la ea.

Sgiach dădu din cap, cu un aer mulţumit.

— Prin urmare, dorinţa ta de întoarcere este dictată de forţa ta, nu de manipulare, deşi Neferet nu o să fie conştientă de acest lucru. Va crede că a fost nevoie doar de o moarte banală pentru a te face să-i îndeplineşti vrerea.

— Moartea lui Jack nu e ceva banal, am spus mânioasă.

— Nu, nu pentru tine, însă o creatură a Întunericului ucide iute, uşor şi fără alt gând decât propriu-i câştig, a intervenit Seoras.

— Din această cauză, Neferet nu va înţelege că te-ai întors în Tulsa ca urmare a alegerii tale de a urma calea Luminii şi a lui Nyx. Prin urmare, te va subestima, a spus Sgiach.

— Mulţumesc, o să ţin minte asta. Am prins privirea fermă şi limpede a lui Sgiach. Aţi putea veni cu noi, tu, Seoras şi ceilalţi Paznici care ar vrea. Cu voi alături de mine, Neferet n-are cum să câştige.

Răspunsul lui Sgiach a venit imediat.

— Dacă mi-aş părăsi insula, urmările acestui gest s-ar simţi la nivelul Înaltului Consiliu. De veacuri am dus împreună o existenţă paşnică pentru că am ales să stau departe de politica şi de constrângerile societăţii vampirilor. Dacă m-aş întoarce în lumea modernă, nu ar putea să pretindă în continuare că nu exist.

— Dar dacă ăsta ar fi un lucru bun? Mie mi se pare că ar fi timpul ca Înaltul Consiliu să fie zguduit puţin, împreună cu toată societatea vampirilor. Îi dau toţi crezare lui Neferet şi o lasă nepedepsită pentru uciderea unor oameni - oameni nevinovaţi. Vocea mea era puternică şi aspră şi, pentru o clipă, am avut impresia că sună aproape ca glasul unei adevărate regine.

— Fetiţo, asta nu-i lupta noastră, a spus Seoras.

— De ce nu? De ce lupta împotriva răului n-ar fi şi lupta voastră? m-am întors eu spre Seoras.

— Ce te face să crezi că nu ne luptăm cu răul şi aici? Răspunsul venise de la Sgiach. Ai fost atinsă de vechea magie de când ai ajuns aici. Spune drept, în lumea ta simţisei deja aşa

ceva?

— Nu, am spus, clătinând încet din cap.

— Am luptat pentru a menţine vii vechile obiceiuri, a adăugat Seoras. Iar asta nu se poate face în Tulsa.

— Ce te face să fii atât de sigur? l-am întrebat.

— Faptul că acolo nu mai există vechea magie! aproape că a strigat Sgiach, supărată. S-a întors cu spatele şi s-a îndreptat spre fereastra largă de la care se putea vedea soarele ce apunea în apele gri-albăstrii din jurul insulei Skye. Avea spatele încordat din pricina tensiunii şi vocea plină de tristeţe. În lumea aia a ta, civilizaţia, intoleranţa şi uitarea au distrus magia minunată şi mistică a timpurilor străvechi - timpuri în care taurul negru era venerat alături de zeiţă; în care echilibrul dintre masculin şi feminin era respectat; în care până şi stâncile sau arborii aveau suflet şi nume. Cei din ziua de azi, muritori şi vampiri deopotrivă, cred că pământul este doar un lucru fără viaţă, pe suprafaţa căruia trăiesc - că, într-un fel, este greşit sau rău, ori ceva barbar dacă asculţi vocile sufletelor din lumea asta; astfel, esenţa şi nobleţea unui mod de a trăi au secat şi s-au veştejit, pierind...

— Şi şi-a găsit adăpost aici, a continuat Seoras, în clipa în care vocea lui Sgiach s-a stins. Se dusese lângă ea. Era încă întoarsă cu spatele, dar el era cu faţa la mine. Uşor, Seoras i-a atins umărul, apoi şi-a lăsat degetele să alunece pe braţul ei şi a luat-o de mână. Am urmărit reacţia trupului ei la acea atingere. Era ca şi cum îşi regăsise echilibrul cu ajutorul lui. Înainte de a se întoarce spre mine, am văzut că i-a strâns mâna, apoi i-a dat drumul, şi când ni s-au întâlnit iar privirile, a ei avea din nou nobleţea, forţa şi calmul de mai devreme.

— Suntem ultimul bastion al obiceiurilor străvechi. De veacuri, îndatorirea mea a fost să protejez farmecele acestea vechi. Pământul de aici încă este sacru. Prin venerarea taurului negru şi prin respectarea taurului alb, perechea lui, echilibrul este păstrat şi încă mai există o părticică din lumea asta care ţine minte.

— Ţine minte?

— Aşa-i, ţine minte vremurile în care onoarea era mai presus de sinele propriu, iar loialitatea nu era o alegere sau un fleac, a spus Seoras cu solemnitate.

— Aşa ceva văd însă şi în Tulsa. Există şi acolo onoare şi

loialitate, şi mulţi dintre indienii cherokee, neamul bunicii mele, încă respectă pământul.

— E posibil să fie adevărat, într-o anumită măsură. Gândeşte-te însă la dumbravă - cum te-ai simţit acolo. Gândeşte-te cum îţi vorbeşte pământul ăsta, a spus Sgiach. Ştiu că-l auzi. Văd asta din reacţia ta. Ai simţit cu adevărat aşa ceva în altă parte decât pe insula mea?

— Da, am răspuns, de fapt fără să mă gândesc. Dumbrava din Tărâmul de Dincolo seamănă mult cu aceea de peste drum de castel. De-abia atunci mi-am dat seama ce rostisem şi, brusc, cuvintele lui Sgiach au căpătat noimă. Asta e, nu-i aşa? Pur şi simplu ai aici o părticică din magia lui Nyx.

— Într-un fel. Ce am, de fapt, este ceva mai vechi decât însăşi Zeiţa. Vezi tu, Zoey, lumea nu a rămas fără Nyx. Nu încă. A rămas fără echivalentul ei masculin. Din cauza asta, mă tem, a dispărut şi echilibrul dintre bine şi rău, dintre Lumină şi Întuneric.

— Aşa-i, ştim că aşa s-a întâmplat, a corectat-o blând Seoras.

— Kalona. El e amestecat în toată povestea asta cu lipsa de echilibru, am spus. E adevărat că, mai demult, a fost Războinicul lui Nyx. Chestia asta s-a dat cumva peste cap, împreună cu o mulţime de alte lucruri, atunci când el a apărut în lumea noastră, şi asta pentru că locul lui nu-i aici. Când mi-am dat seama de toate astea, nu mi-a fost milă şi nu mi-a părut rău de el, dar am înţeles disperarea pe care i-o simţisem de nenumărate ori. Iar asta însemna cunoaştere. Cunoaşterea aducea cu sine puterea.

— Înţelegi acum de ce e important să nu plec de pe insulă, a spus Sgiach.

— Da, am răspuns fără tragere de inimă. Însă tot mai cred că e posibil să te înşeli în privinţa dispariţiei magiei străvechi din lumea exterioară. Nu uita că taurul negru şi-a făcut apariţia în Tulsa.

— Aşa-i, dar asta numa' după ce-a apărut mai întâi taurul cel alb, a subliniat Seoras.

— Zoey, mi-aş dori cu adevărat să cred că lumea din exterior nu a distrus complet magia vremurilor străvechi. De aceea, vreau să-ţi dau ceva.

Sgiach a dus mâinile la spate şi a desfăcut un colier lung de argint din împletitura de şiraguri sclipitoare care-i atârnau la

gât. A scos lanţul peste cap cu delicateţe şi l-a ţinut ridicat în dreptul ochilor mei. De firul de argint atârna o piatră perfect rotundă, de culoarea laptelui, netedă şi catifelată. Îmi amintea de bomboanele Life Savers cu gust de cocos. Torţele pe care începuseră să le aprindă Războinicii îşi reflectau lumina pâlpâitoare pe suprafaţa pietrei, făcând-o să sclipească. Am recunoscut tipul de rocă.

— E o bucată de marmură de Skye, am spus.

— Aşa e. O bucată specială de marmură de Skye, numită piatră vizionară. A fost descoperită acum mai bine de cinci veacuri, de un Războinic. Se afla în căutarea viziunii lui Şamanice şi străbătea Creasta Cuillin, chiar aici pe insulă, a explicat Sgiach.

— Un Războinic aflat în căutarea viziunii lui şamanice? Asta nu se întâmplă prea des, am spus.

Sgiach a zâmbit, în timp ce privirea ei a alunecat de la piatră la Seoras.

— Se întâmplă cam o dată la cinci sute de ani.

— Aşa-i, a răspuns Seoras, zâmbindu-i la rândul lui, cu atâta complicitate, încât mi-a venit să privesc în altă parte.

— După mine, dacă un sărman Războinic înfăptuieşte ritualul ăla şamanic o dată la cinci sute de ani, e mai mult decât de ajuns.

Am simţit un fior de plăcere în stomac la auzul vocii lui. Mi-am întors privirea de la regină şi-al ei Paznic ca să-l văd pe Stark în picioare în umbra arcadei, ciufulit şi privind printre gene ultimele raze de lumină care se întrezăreau prin fereastră. Purta jeanşi şi un tricou şi arăta din nou aşa cum era de obicei - şi am simţit cum mă cuprinde dorul de casă, pentru prima oară de când îmi revenisem. Mă duc acasă. Gândul m-a făcut să alerg spre Stark cu zâmbetul pe buze. Sgiach a făcut un gest cu mâna. Draperiile grele au fost trase peste ultimele urme de soare, astfel că Stark a putut să iasă din umbră şi să mă ia în braţe.

— Hei, credeam că o să te trezeşti abia peste o oră şi ceva, i-am spus în timp ce-l îmbrăţişam strâns.

— Erai supărată şi asta m-a trezit, mi-a şoptit la ureche. Şi-apoi, am visat ceva foarte ciudat.

Am făcut un pas înapoi şi l-am privit în ochi.

— A murit Jack.

Stark a clătinat din cap, refuzând să creadă una ca asta; apoi s-a oprit, mi-a atins obrazul şi a oftat adânc.

— Asta am simţit. Tristeţea ta. Z., Îmi pare aşa de rău. Ce naiba s-a întâmplat?

— Oficial, a fost un accident. De fapt, e mâna lui Neferet, dar nu poate s-o dovedească nimeni, am spus.

— Când plecăm spre Tulsa?

I-am mulţumit cu un zâmbet, în timp ce Sgiach a răspuns:

— În seara asta. Putem aranja să plecaţi de îndată ce v-aţi făcut bagajele.

— Ce-i cu piatra asta? a întrebat Stark, luându-mă de mână.

Sgiach a ridicat-o din nou. Tocmai mă gândeam ce frumoasă e, când s-a răsucit uşor pe colier, astfel că privirea mi-a fost atrasă de cercul perfect din centrul ei. În jurul meu, lumea s-a îngustat şi a dispărut, în timp ce toată fiinţa mea s-a concentrat asupra orificiului din piatră, căci, preţ de o clipă, am zărit camera prin el.

Camera dispăruse!

În timp ce mă luptam cu un vertij care-mi dădea greaţă, am privit prin piatra vizionară la ceva ce arăta ca o lume subacvatică. Peste tot pluteau şi treceau în viteză siluete, în nuanţe de turcoaz şi topaz, cristal şi safir. Mi s-a părut că văd aripioare şi înotătoare, plete lungi şi răsucite de păr care pluteau. Sirene? Sau or fi maimuţe de mare? Mi-am pierdut complet minţile. Ăsta a fost ultimul meu gând, înainte de a ceda în faţa ameţelii şi de a cădea cu faţa în sus, pe podea.

— Zoey! Uită-te la mine! Spune ceva!

Stark era aplecat deasupra mea, speriat din cale-afară. Mă apucase de umeri şi mă scutura cu putere.

— Hei, opreşte-te, am spus cu voce stinsă, în timp ce încercam, fără succes, să-i dau la o parte.

— Dă-i voie să respire. O să-şi revină în câteva clipe, s-a auzit vocea extrem de calmă a lui Sgiach.

— A leşinat. Nu-i ceva normal, a spus Stark. Încă mă ţinea strâns de umeri, dar încetase cu zgâlţâitul ăla care mă zăpăcise.

— Sunt conştientă şi sunt aici, am spus. Ajută-mă să mă aşez.

Încruntat, ca şi cum nu-i convenea ce-l rugasem, Stark totuşi m-a ajutat.

— Bea asta, a spus Sgiach şi mi-a băgat sub nas un pocal cu vin care, după miros, era îndoit cu o cantitate generoasă de

sânge. L-am luat şi am băut cu nesaţ, în timp ce ea a spus: E absolut normal ca o Mare Preoteasă să leşine atunci când foloseşte pentru prima oară puterea pietrei vizionare, mai ales dacă nu-i pregătită pentru aşa ceva.

Cu o stare mult mai bună după ce băusem vinul amestecat cu sânge (foarte gustos), mi-am arcuit întrebător sprâncenele şi m-am ridicat.

— Nu puteai să mă pregăteşti pentru momentul ăsta?

— Ba aşa-i, da' piatra vizionară funcţionează numai în cazul anumitor Mari Preotese, iar dacă n-ar fi mers, simţămintele tale ar fi fost rănite, nu-i aşa? întrebă Seoras.

Mi-am frecat spatele.

— Cred că aş fi preferat să-mi rănesc mai degrabă sentimentele decât fundul. Bine, da' ce naiba am văzut acolo?

— Cum arăta? a întrebat Sgiach.

— Ca un ciudat acvariu submarin, văzut prin gaura aia. Am arătat spre piatră, dar am avut grijă să nu mă uit într-acolo.

Sgiach a zâmbit.

— Da, şi unde-ai mai văzut asemenea creaturi?

Am clipit, uimită de descoperire.

— Dumbrava! Sunt duhuri ale apelor!

— Exact, a dat din cap Sgiach.

— Prin urmare, e un fel de detector de magie? a întrebat Stark, uitându-se pieziş la piatră.

— Asta este, atunci când e folosită de o Mare Preoteasă care are puterile cuvenite.

Sgiach a ridicat colierul şi mi l-a pus la gât. Piatra vizionară s-a cuibărit între sânii mei, caldă, de parcă ar fi fost vie.

— Chiar poate găsi magia? Am acoperit piatra cu mâna, cu un gest plin de reverenţă.

— Numai de un anumit fel, a răspuns Sgiach.

— Magia apei? am întrebat, nelămurită.

— Nu elementul contează, ci magia în sine, a răspuns Seoras.

Înainte ca eu să apuc să exprim în cuvinte nedumerirea care mi se citea pe faţă, Sgiach a explicat:

— Piatra vizionară corespunde doar magiei străvechi: cea pe care o apăr eu pe insula mea. Ţi-o dăruiesc tocmai pentru ca tu să poţi să le recunoşti pe Cele Străvechi, dacă într-adevăr mai există în lumea de dincolo de insulă.

— Şi ce-ar trebui să facă, în caz că întâlneşte acest fel de

magie? a întrebat Stark, care încă se mai uita chiorâş la piatră.

— Să se bucure ori să o ia la goană, depinde ce vede, a răspuns Sgiach cu o grimasă.

— Nu uita, fetiţo, magia cea străveche e cea care ţi-a trimis Războinicul în Tărâmul de Dincolo şi tot ea l-a transformat în Paznicul tău, a spus Seoras. Lumea modernă nu i-a ştirbit puterea.

Mi-am strâns pumnul în jurul pietrei vizionare, păstrând în minte imaginea lui Seoras, aflat ca în transă, aplecat deasupra lui Stark şi tăindu-l iar şi iar, pentru ca sângele să curgă pe vechile ornamente ale pietrei numite Seol ne Gigh, Tronul Spiritului. Brusc, mi-am dat seama că tremuram.

Pe urmă, mâna caldă şi puternică a lui Stark a învăluit-o pe a mea, iar eu mi-am ridicat ochii şi i-am întâlnit privirea calmă.

— Stai liniştită. Voi fi alături de tine şi, indiferent dacă trebuie să fugim ori să ne bucurăm, vom fi împreună. Întotdeauna o să te apăr, Z.

Apoi, cel puţin în acea clipă, m-am simţit în siguranţă.

Capitolul 16
Stevie Rae

— Chiar se întoarce?

Damien avea o voce aşa de slabă şi de nesigură, încât Stevie Rae fu nevoită să se aplece deasupra patului ca să-l audă. Avea ochi sticloşi şi o privire aproape absentă, iar ea nu-şi putu da seama dacă era rezultatul cocktailului de medicamente şi sânge inventat de vampiriţele de la infirmerie sau un semn că era încă în stare de şoc.

— Glumeşti? Z. a urcat în primul avion spre casă. Ajunge cam în trei ore. Dacă vrei, poţi veni cu mine şi cu Stark s-o luăm de la aeroport. Stevie Rae stătea pe marginea patului, aşa că-i era la îndemână să o mângâie pe cap pe Duchess - care era făcută covrig alături de Damien. Cum el nu dădu nici un răspuns şi rămase cu privirea aţintită în gol spre peretele din faţa lui, ea o mai alintă încă o dată pe Duchess. Drept răspuns, labradorul plesni uşor patul cu coada de vreo două ori. Eşti un câine tare bun, nimic de spus, îi zise Stevie Rae labradorului auriu. Duchess deschise ochii şi îi aruncă o privire înduioşătoare, dar

nu mai dădu din coadă şi nici nu scoase obişnuita ei pufnitură de câine fericit. Stevie Rae se încruntă. Oare nu părea cam slabă? Damien, dragule, Duchess a mâncat ceva în ultima vreme?

El clipi confuz, se uită la câinele cuibărit lângă el şi, în sfârşit, privirea începu să i se limpezească, dar, înainte de a apuca să răspundă, din spatele lui Stevie Rae răzbătu vocea lui Neferet, cu toate că ea nu o auzise intrând.

— Stevie Rae, în momentul de faţă, Damien este foarte sensibil din punct de vedere emoţional. N-ar trebui să fie preocupat de asemenea nimicuri, ca hrănirea unui câine, şi nici să meargă la aeroport pentru aşteptarea unei novice, ca un majordom.

Neferet trecu pe lângă ea. Plină de îngrijorare maternă, se aplecă asupra lui Damien. Din reflex, Stevie Rae se ridică şi se trase câţiva paşi mai în spate. Ar fi putut jura că, din umbrele care învăluiau tivul rochiei lungi şi mătăsoase a lui Neferet, începuse să se furişeze ceva către ea.

Cu un impuls similar, Duchess plecă din poala lui Damien şi se încovrigă abătută la capătul patului, alături de pisica lui, încă adormită. Continuă totuşi să-l privească pe Damien cu ochi ficşi.

— De când, mă rog, să iei de la aeroport un prieten e o sarcină ce revine unui majordom? Crede-mă, ştiu ce-i aia treabă de majordom.

Stevie Rae privi peste umăr spre uşă, unde tocmai apăruse ca din neant Afrodita.

Ei bine, trataţi-mă ca pe un ţânc - oare-s chiar aşa de dusă, încât nu mai aud nimic? se gândi Stevie Rae.

— Afrodita, am să-ţi spun ceva care îi priveşte pe toţi cei din încăperea asta, spuse Neferet, cu o voce sonoră şi dominatoare.

Afrodita îşi puse mâna pe coapsa ei subţire şi întrebă:

— Mda? Ce?

— Am hotărât ca Jack să fie înmormântat ca vampir deja Transformat. Rugul lui funerar va fi aprins la noapte, imediat ce Zoey ajunge la Casa Nopţii.

— Aştepţi sosirea lui Zoey? De ce? întrebă Stevie Rae.

— Pentru că a fost prietenă bună cu Jack, desigur. Un motiv şi mai important este însă faptul că, din cauza confuziei care a domnit aici cât timp m-am aflat sub influenţa lui Kalona, Zoey a fost Preoteasa lui Jack. Din fericire, acele vremuri regretabile au rămas în urmă, dar se cuvine totuşi ca Zoey să-i aprindă rugul.

Stevie Rae se gândi îngrozită că frumoşii ochi de smarald ai lui Neferet puteau avea o privire atât de nevinovată chiar şi atunci când ţesea intrigile ei pline de minciuni şi de înşelătorii. Atât de mult ar fi dorit să-i strige lui Tsi Sgili că-i ştia secretul; Kalona se afla acolo şi ea era cea care îl manevra, nu invers. Nu se aflase niciodată sub influenţa lui. Neferet ştiuse chiar de la început cine şi ce era Kalona, iar acum nu făcea decât să mintă de îngheţau apele.

Numai că propriul ei secret înfricoşător o făcea pe Stevie Rae să nu poată rosti acele cuvinte. O auzi pe Afrodita cum trage aer în piept, gata să se apuce să-şi verse năduful, însă, în clipa aia, atenţia tuturor se întoarse spre Damien, care îşi luă capul în mâini şi spuse printre suspine:

— P-pur şi simplu n-nu pot să înţeleg cum de n-nu mai e.

Stevie Rae o împinse într-o parte pe Neferet şi-l trase pe Damien în braţele ei. Fu bucuroasă să vadă că Afrodita venise de cealaltă parte a patului şi-şi pusese mâna pe umărul lui încovoiat. Ambele fete îi aruncară lui Neferet priviri piezişe, neîncrezătoare şi ostile.

Faţa lui Neferet rămase tristă, dar împietrită, de parcă ar fi fost conştientă de durerea lui Damien, dar ar fi lăsat-o să treacă pe lângă ea, fără să o pătrundă.

— Damien, îi las pe prietenii tăi să te aline. Avionul lui Zoey aterizează la Tulsa International astă-seară la 09.58. Am aranjat ca rugul funerar să fie aprins exact la miezul nopţii, pentru că este o oră benefică. Ne vedem cu toţii atunci. Neferet părăsi încăperea, închizând uşa după ea cu un zgomot aproape imperceptibil.

— A naibii zgripţuroaică mincinoasă, spuse Afrodita în şoaptă. De ce se poartă aşa de frumos?

— Pune la cale ceva important, spuse Stevie Rae, în timp ce Damien plângea cu faţa ascunsă în umărul ei.

— Nu pot să fac asta. Damien se îndepărtă brusc de amândouă, trăgându-se înapoi, şi începu să-şi legene capul înainte şi înapoi.

Încetase să mai suspine, însă lacrimile îi şiroiau încă pe obraji. Duchess se târî până la el şi i se culcuşi în poală, cu botul ridicat spre obrazul lui. Cammy veni şi se ghemui lângă el. Damien îmbrăţişă cu o mână câinele mare şi auriu, iar cu cealaltă, pisica. Nu pot să-mi iau rămas-bun de la Jack şi să trec prin tot

teatrul ăla al lui Neferet. îşi plimbă privirea de la Stevie Rae la Afrodita. Înţeleg de ce sufletul lui Zoey a fost zdrobit.

— Nu, nu, nu, nu. Afrodita se aplecă şi îşi îndreptă un deget spre Damien. Nu mai trec iar prin toată tensiunea aia. Moartea lu' Jack e un lucru grav. Extrem de grav. Da' trebuie să-ţi ţii firea.

— De dragul nostru, adăugă Stevie Rae pe un ton mult mai blând, în timp ce-i aruncă Afroditei o privire care spunea poartă-te frumos. Trebuie să-ţi ţii firea pentru prietenii tăi. Era cât pe-aci s-o pierdem pe Zoey. I-am pierdut pe Jack şi pe Heath. Nu putem să te pierdem şi pe tine.

— Nu mai pot să mă lupt cu ea, răspunse Damien. Nu mai am nici o tragere de inimă.

— Inima ta e încă acolo, spuse blând Stevie Rae. Doar că-i frântă.

— O să se facă bine, adăugă Afrodita, pe un ton mai amabil.

Când o privi, ochii lui Damien străluceau plini de lacrimi.

— De unde ştii tu? N-ai avut niciodată inima frântă. Îşi întoarse privirea spre Stevie Rae.

— Nici tu. Damien vorbi mai departe şi, pe obrajii lui, lacrimile începură să curgă din ce în ce mai repede. Să nu lăsaţi niciodată pe cineva să vă frângă inima. E mult prea dureros.

Stevie Rae se luptă să-şi reţină cuvintele. Nu-i putea mărturisi - nu putea mărturisi nimănui, dar, cu cât ţinea mai mult la Rephaim, cu atât i se frângea mai tare inima, zi după zi.

— Z. o să reuşească să treacă peste pierderea lui Heath al ei, spuse Afrodita. Dacă ea o poate face, poţi şi tu, Damien.

— Chiar se întoarce acasă? Damien repetă întrebarea cu care începuse conversaţia.

— Da, răspunseră într-un glas Afrodita şi Stevie Rae.

— OK. Bine. Daaa. O să fie mai bine cu Zoey aici, spuse Damien, cu Duchess încă în braţe şi cu Cameron strâns lipită de el.

— Hei, Duchess şi Cameron par să fie flămânde, spuse Afrodita. Stevie Rae fu mirată să o vadă că întinde mâna şi dă să mângâie capul câinelui. Nu văd mâncare pentru câini pe-aici, iar Cammy nu are decât nişte crănţănele. Drept să spun, Maleficent nici nu s-ar uita la ceva care nu miroase a pradă proaspătă. Ce-ai zice să-l iau pe Darius să mă ajute să le aduc ceva de mâncare? Dacă nu cumva vrei să fii singur. În cazul ăsta, aş

putea să-i iau cu mine pe Cammy şi pe Duchess ca să le dau să mănânce.

Damien făcu ochii mari.

— Nu! Nu-i lua. Vreau să stea aici, cu mine.

— Bine, bine, nu-i bai. Darius poate să-i aducă mâncarea lui Duchess, spuse Stevie Rae, în timp ce se întreba ce naiba era în mintea Afroditei. Cu siguranţă nu era cazul ca Damien să stea fără cele două animale.

— Mâncarea lu' Duch e în camera lui Jack, spuse Damien, sfârşind propoziţia cu un uşor suspin.

— Ai vrea să-i aducem lucrurile aici? întrebă Stevie Rae şi-l luă de mână.

— Da, şopti el. Apoi, corpul îi fu scuturat de un spasm, iar faţa i se albi şi mai mult. Să nu-i lăsaţi să arunce lucrurile lui Jack! Trebuie să le văd! Trebuie să mă uit prin ele!

— În legătură cu asta, ţi-am luat-o înainte. Sub nici o formă nu i-aş fi lăsat pe vampiri să pună ghearele pe colecţiile grozave ale lui Jack. Le-am dat sarcină Gemenelor să le pună în cutii şi să le ia de-acolo pe ascuns, spuse Afrodita, cu un aer triumfător.

Damien uită pentru o clipă că lumea lui era invadată de tristeţe şi aproape zâmbi.

— Ai reuşit tu să le convingi pe Gemene să facă ceva?

— Ba bine că nu, răspune Afrodita.

— Cu ce preţ? se interesă Stevie Rae.

Afrodita se încruntă.

— Două cămăşi din noua colecţie Hale Bob.

— Credeam că mai e până apare colecţia de primăvară, spuse Damien.

— A: Ce surpriză! Un gay să nu ştie asta? şi B: colecţiile întotdeauna apar mai devreme dacă eşti putred de bogată şi mama ta „cunoaşte” pe cine trebuie, spuse ea, în timp ce imita ghilimelele cu degetele.

— Cine-i Hale Bob? întrebă Stevie Rae.

— La naiba! exclamă Afrodita. Vino cu mine. Poţi să mă ajuţi să car lucrurile lui Duchess.

— Adică vrei să spui că de fapt le car eu, nu?

— Exact. Afrodita se aplecă şi, ca de obicei, îl sărută pe Damien pe creştet. Mă întorc imediat cu lucrurile câinelui şi ale pisicii. A, vrei să o aduc pe Maleficent? Ea...

— Nu! strigară în acelaşi timp Damien şi Stevie Rae, cu voci la

fel de îngrozite.

Afrodita ridică bărbia cu un gest indignat.

— Bineînţeles că nimeni altcineva în afară de mine nu înţelege acea creatură magnifică.

— Pe curând, îi spuse Stevie Rae lui Damien şi îl sărută pe obraz.

Odată ajunse pe hol, Stevie Rae o privi încruntată pe Afrodita.

— Pe bune, nu mă aşteptam nici măcar de la tine să crezi că-i o idee bună să-i iei animalele de lângă el.

Afrodita îşi dădu părul pe spate, cu o privire exasperată.

— Bine-nţeles că nu asta am crezut, netoato. Ştiam că o să fie îngrozit şi asta o să-i scoată din starea aia depresivă care-i făcea să-şi piardă minţile, şi chiar asta s-a întâmplat. Darius şi cu mine o să aducem mâncare pentru menajeria de aici. Ca din întâmplare, o să ne oprim în sala de mese şi-o să luăm ceva şi pentru noi, şi pentru el; Damien e mult prea bine-crescut ca să ne dea afară ori să ne lase să mâncăm singuri. Et voila! Stomacul lui o să aibă de lucru, înainte ca Damien să fie nevoit să suporte toată povestea aia oribilă cu rugul funerar.

— Neferet pune la cale ceva cu adevărat serios, spuse Stevie Rae.

— Poţi fi sigură de asta, răspunse Afrodita.

— Ei, măcar o să fie toată lumea de faţă, aşa că nu poate s-o omoare.

Afrodita o privi pe Stevie Rae cu neîncredere.

— Cu toată lumea de faţă, Neferet l-a lăsat liber pe Kalona, a omorât-o pe Shekinah şi a încercat să-l manipuleze pe Stark, care nu ratează nici o ţintă, să tragă mai întâi în tine şi apoi în Z. Pe bune, cap sec, prinde-te odată cum stă treaba.

— Ei, în cazul meu au fost circumstanţe atenuante, iar Neferet nu i-a dat ordin lui Stark să tragă în Z. în faţa întregii şcoli; eram numai noi şi câteva călugăriţe. Sigur, acum spune că, în ambele cazuri, Kalona a obligat-o. În plus, e cuvântul ei împotriva cuvântului nostru. De altfel, nimeni nu bagă în seamă ce spun adolescenţii, ori călugăriţele.

— Te îndoieşti vreo clipă că Neferet nu e în stare să apară la fel de inocentă ca un prunc, indiferent ce-ar pune la cale noaptea asta? Afrodita se opri şi se strâmbă. Zeiţă, nu pot să sufăr bebeluşii - câh, cu tot ce scuipă, mănâncă şi-apoi dau pe-afară. În plus, fac să ţi se lărgească...

— Pe bune! îi întrerupse tirada Stevie Rae. N-am de gând să discut cu tine despre organe femeieşti şi bebeluşi.

— Proasto, era doar o comparaţie. Pe scurt, o să intrăm într-un mare rahat în doar câteva ore. Aşa că pregăteşte-o pe Z., iar eu o să încerc să-l susţin pe Damien, ca să nu se înece la noapte într-o mare de lacrimi, muci şi teamă.

— Ştii ce, ar fi cazul ca în faţa mea să nu-ţi pui masca asta de indiferenţă faţă de Damien după ce te-am văzut sărutându-l pe creştet.

— Fapt pe care o să-l neg pe parcursul întregii mele vieţi lungi şi minunate, spuse Afrodita.

— Afrodita, vei reuşi vreodată să te mai gândeşti şi la altele în afară de propria ta persoană?

Stevie Rae şi Afrodita se opriră brusc în clipa în care în faţa lor apăru Kramisha, care se ridică din umbra ce învăluia uşa internatului de fete.

— Tre' să-mi fac un control la ochi. Să fiu a naibii dacă văd ceva până ce nu-mi răsare drept în faţă, spuse Stevie Rae.

— Nu-i vina ta, răspunse Afrodita cu o voce lipsită de inflexiuni. E Kramisha. Ea e neagră. Umbrele sunt negre - de aici, motivul pentru care nu am văzut-o.

Kramisha se ridică şi privi spre Afrodita.

— Nu, nu-mi spune că tocmai...

— Scuteşte-mă, te rog. Afrodita trecu valvârtej pe lângă ea, spre uşa internatului.

Prejudecată, oprimare, guvern, taca-taca, poveşti de adormit copiii. Eu sunt cea mai importantă minoritate aici, aşa că nu care cumva să mă iei pe mine cu scheme din astea.

Kramisha clipi de două ori, iar pe faţa ei se citi aceeaşi buimăceală pe care o simţi şi Stevie Rae.

— Ăăă, Afrodita, spuse Stevie Rae. Arăţi ca Bărbie. Cum naiba să fii o minoritate?

Afrodita arătă cu degetul spre fruntea ei, complet netedă şi nemarcată.

— O fiinţă omenească într-o şcoală plină de novici şi de vampiri este o minoritate.

Deschise uşa şi intră nervoasă în clădire.

— Fata aia numai fiinţă omenească nu-i, comentă Kramisha. Mai degrabă un câine turbat, aş zice, da' nu vreau să jignesc câinii.

Stevie Rae scoase un oftat plin de patimă.

— Ştiu. Ai dreptate. Nu-i deloc, chiar atunci când e drăguţă. Din punctul ei de vedere. Dacă asta are vreun sens.

— N-are, da' în ultimu' timp, oricum nu prea are sens ce spui, Stevie Rae, spuse Kramisha.

— Ştii ce? Acum chiar n-am chef de-aşa ceva şi nici nu ştiu la ce te referi, şi în clipa asta chiar nu-mi pasă. Ne vedem mai târziu, Kramisha. Stevie Rae se pregăti să treacă pe lângă ea, însă Kramisha îi tăie calea, hotărâtă. Îşi netezi marginea rebelă a perucii ei galbene tunse scurt, apoi spuse:

— Nu e cazul să-mi vorbeşti cu o voce aşa de urâcioasă.

— Vocea mea nu e urâcioasă. E iritată şi obosită.

— Neaţa! E urâcioasă, ştii bine. N-ar trebui să minţi atâta. Nu te prea pricepi.

— Bine, n-o să mai mint atâta. Stevie Rae îşi drese glasul, se scutură uşor, ca o pisică prinsă de o ploaie uşoară de primăvară, îşi luă un zâmbet mare şi fals şi spuse din nou, cu o voce superveselă: Salut, dragă prietenă, mă bucur să te văd, da' acu' tre' s-o iau din loc!

Kramisha îşi arcui sprâncenele.

— OK, în primul rând, nu spune „dragă prietenă”. Parc-ai fi gâsculiţa din filmul ăla vechi, Clueless. Cea pe care blonda şi Stacey Dash au transformat-o într-o tipă tare în şcoală. Nu-i deloc bine. Pe urmă, nu poţi să pleci chiar acum, că tre' să-ţi dau...

— Kramisha! Stevie Rae clătină din cap şi se îndepărtă de foaia de hârtie roşie pe care Kramisha tocmai se pregătea să i-o dea. Sunt doar o biată persoană! În clipa asta nu pot să mă ocup de altceva decât de rahatul în care sunt deja târâtă - iartă-mi limbajul vulgar. Da' va trebui să-ţi păstrezi poeziile prevestitoare. Cel puţin până ajunge Z. aici şi mă ajută să-l împiedic pe Damien să se arunce din vârful celui mai apropiat turn.

Kramisha o privi printre gene.

— Păcat că nu eşti cu adevărat o fiinţă.

— Ce naiba vrei să spui cu asta? Bineînţeles că sunt o biată fiinţă. Frate, ce n-aş da să fim mai multe. Aşa, aş putea să am grijă de Damien, să mă asigur că Dragon nu înnebuneşte de-a binelea, s-o iau pe Zoey la timp de la afurisitul de aeroport şi să-mi dau seama ce se întâmplă cu ea, să mănânc naibii ceva şi să

mă ocup de Neferet, care pune la cale ceva important în noaptea asta, la înmormântarea lui Jack. A, şi poate una dintre clonele mele ar putea face o baie cu spumă, timp în care ar putea să asculte Kenny Chesney şi să citească sfârşitul cărţii A Night to Rememeber.

— A Night to Rememeber? Te referi la povestea aia despre Titanic pe care am citit-o anul trecut la cursul de literatură?

— Mda. Tocmai o începusem când am murit şi-apoi am dezmurit, aşa că n-am apucat s-o termin. Mi-a plăcut foarte mult.

— Uite, o să te-ajut. VAPORUL SE SCUFUNDĂ. MOR CU TOŢII. Sfârşit. Acu' putem să trecem la ceva mai important, te rog? Îi băgă iar sub nas bucata de hârtie roşie.

— Da, nesuferito, ştiu ce se întâmplă, da' asta nu înseamnă că nu-i o poveste interesantă.

— Stevie Rae îşi dădu după ureche o buclă blondă rebelă. Spui că nu mint bine? OK, poftim adevărul atunci. Mama ar spune că, în prezent, mă confrunt cu prea multe ca să mai am parte de încă o porţie de stres, aşa că hai să lăsăm baltă poezia pentru o vreme.

Spre marea surprindere a lui Stevie Rae, Kramisha veni foarte aproape de ea şi o apucă pe după umeri. O privi în ochi şi spuse:

— Nu eşti doar o biată fiinţă. Eşti Mare Preoteasă. O Mare Preoteasă roşie. Şi singura care există. Asta înseamnă că trebuie să rezişti la stres. La un mare stres. Mai ales acu', când Neferet face tot felul de tâmpenii.

— Ştiu, numai că...

Kramisha o strânse tare de umeri şi o întrerupse:

— Jack e mort. Nu se ştie cine-i următorul. Apoi Poeta Laureată clipi de câteva ori, îşi încruntă sprâncenele castanii, se aplecă în faţă şi adulmecă zgomotos aerul, chiar în nasul lui Stevie Rae.

Stevie Rae se dădu un pas îndărăt.

— Pe mine mă adulmeci?

— Da. Miroşi ciudat. Am observat şi altădată. Când erai în spital.

— Şi ce-i cu asta?

Kramisha o măsură din priviri.

— Îmi aminteşte de ceva.

— De mama ta? spuse Stevie Rae, silindu-se să pară nepăsătoare.

— Nu începe discuţia asta. Apropo, ia spune, un' te duci?

— Trebuie s-o ajut pe Afrodita să aducă mâncare pentru pisica lui Damien şi pentru Duchess. Pe urmă, trebuie s-o iau pe Z. de la aeroport şi s-o anunţ că Neferet a hotărât să stea deoparte şi s-o lase pe ea să aprindă rugul funerar al lui Jack. La noapte.

— Mda, am auzit cu toţii asta. Nu-i a bună.

— Faptul că Zoey aprinde focul?

— Nu, faptul că Neferet îi dă voie. Kramisha se scărpină în cap, iar peruca ei galbenă se mişcă de colo-colo. Uite cum stă treaba: pentru moment, las-o pe Afrodita să se ocupe de problemele lui Damien. Trebuie să te duci acolo - se opri şi, cu un gest imprecis, îşi flutură mâna cu unghii lungi şi aurii spre copacii care mărgineau campusul din jurul Casei Nopţii - şi să intri în comuniune cu pământul, cu aura aia a ta verde cu tot. Din nou.

— Kramisha, nu am timp de asta.

— Nu-s gata încă. Tre' să te reîncarci înainte să se dezlănţuie tot iadul. Vezi tu, nu-s prea sigură că Zoey va fi în stare să facă faţă lucrurilor care se vor întâmpla la noapte.

În loc să o dea la o parte pe Kramisha, cu atitudinea ei nesuferită, Stevie Rae avu o ezitare şi cumpăni înainte de a vorbi.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse încet.

— Nu vrea să se-ntoarcă. Eşti conştientă de asta, nu? întrebă Kramisha.

Stevie Rae ridică din umeri.

— Ce ai vrea? A avut foarte multe de îndurat.

— Nu cred c-aş vrea, tocmai d-aia-ţi şi zic, pen' că-nţeleg. Da' Zoey nu-i singura dintre noi care a trecut prin multe. Unii dintre noi încă au multe de îndurat. Avem cu toţii nevoie să învăţăm să avem grijă de-ale noastre şi să facem faţă greutăţilor.

— Păi, se întoarce - face faţă greutăţilor, spuse Stevie Rae.

— Nu vorbesc doar de Zoey. Kramisha îndoi foaia roşie de carneţel şi i-o întinse lui Stevie Rae, care o luă fără tragere de inimă; când o despături cu un oftat, Kramisha clătină din cap:

— Nu e nevoie s-o citeşti în faţa mea.

Stevie Rae ridică privirea şi se uită plină de uimire la Poeta Laureată.

— Uite ce e, o să-ţi vorbesc acum ca o Poetă Laureată aflată în faţa Marii ei Preotese, aşa că fii atentă. Ia poezia asta şi du-te

lângă copaci. Citeşte-o acolo. Gândeşte-te bine la ce spune. Nu ştiu prin ce treci, da' tre' să faci o schimbare. Asta-i a treia avertizare serioasă pe care o primesc în legătură cu tine. Nu mai nega adevărul, Stevie Rae, căci ceea ce faci nu te afectează numai pe tine. înţelegi ce-ţi spun?

Stevie Rae trase adânc aer în piept.

— Înţeleg.

— Bine. Atunci du-te. Kramisha se pregăti să intre în internat.

— Hei, îi explici tu Afroditei că am ceva de făcut, aşa că nu intru?

Kramisha îi aruncă o privire peste umăr lui Stevie Rae. - Mda, da'-mi eşti datoare cu o cină la Red Lobster.

— OK, bine. Îmi place Loobster, spuse Stevie Rae.

— O să comand ce vreau eu.

— Bineînţeles, bombăni Stevie Rae, care oftă din nou şi pomi spre copaci.

Capitolul 17
Stevie Rae

Stevie Rae nu era prea sigură de mesajul poeziei, dar ştia un lucru: Kramisha avea dreptate - trebuia să înceapă să ţină cont de adevăr şi să facă nişte schimbări. Problema era că nu era sigură dacă mai putea identifica adevărul, asta pe lângă faptul că nu ştia cum să schimbe lucrurile. Se uită la poezie. Vedea atât de bine în noapte, încât nici nu mai fu nevoie să iasă din umbra bătrânilor stejari de baltă, care străjuiau latura dinspre campus a străzii Utica şi aleea care ducea la intrarea în şcoală.

— Haikuurile sunt întotdeauna al naibii de încurcate, mormăi în timp ce reciti cele trei rânduri ale poeziei:

Inimii spune
Vălul tainelor tale.
El liber va fi.

Era despre Rephaim. Şi despre ea. Din nou. Stevie Rae se aşează sub copacul cel mare şi se rezemă de trunchiul cu scoarţă aspră, simţind cum o linişteşte forţa emanată de stejar. Ar trebui să-i spun ceva inimii mele, dar ce anume? Ştiu că păstrarea

acestei taine mă înăbuşă, da' nu am cum să spun ceva despre Rephaim. El liber va fi? La naiba, aşa e, dar tatăl lui îl domină aşa de mult, încât el nu-şi dă seama de asta.

Stevie Rae se gândi la ironia faptului că relaţia dintre un străvechi nemuritor şi fiul lui jumătate pasăre, jumătate nemuritor nu era altceva decât o versiune de modă veche a relaţiei abuzive pe care milioane de copii o aveau cu neisprăviţii care le erau taţi. Kalona îl tratase de atâta vreme ca pe un sclav pe Rephaim şi îi băgase în cap tot felul de prostii despre sine însuşi, încât acesta nici nu-şi mai dădea seama cât de greşit era totul.

La fel de ciudată era şi situaţia în care se afla ea în raport cu Rephaim - faptul că erau Impregnaţi şi legaţi prin promisiunea făcută de ea taurului negru al Luminii.

— Ei, de fapt nu doar din cauza promisiunii, îşi şopti Stevie Rae. Fusese atrasă de el dinainte. Îmi-îmi place de el. Se poticni în cuvinte, deşi totul era tăcut în noapte şi nu o asculta nimeni în afara copacilor muţi. Tare aş vrea să ştiu dacă asta-i din cauza Impregnării ori pentru că, într-adevăr, în interiorul lui e ceva, e cineva de care merită să-ţi placă.

Rămase acolo, privind la reţeaua de crengi golaşe de deasupra capului. Apoi, dacă tot îşi vărsa amarul în faţa copacilor, mai spuse:

— Adevărul e că n-ar trebui să-l mai văd vreodată. Îi veni să vomite numai la gândul că Dragon ar putea afla că ea îl salvase şi apoi se Impregnase cu cel care o omorâse pe Anastasia. Poate că fragmentul de poezie despre libertate voia să spună că, dacă nu mă mai văd cu Rephaim, el o să aleagă să plece. Poate că Impregnarea noastră va fi anulată dacă vom sta separaţi. Şi gândul ăsta i se păru la fel de respingător. Tare aş vrea să-mi spună cineva ce trebuie să fac, spuse abătută, proptindu-şi bărbia în mâini.

Ca şi cum i-ar fi răspuns, briza nopţii purtă până la ea sunetul unor suspine. Stevie Rae se încruntă, apoi se ridică şi îşi lungi gâtul, ciulind urechile. Da, în mod sigur cineva jelea de mama focului. Nu prea voia să o ia pe urma sunetelor. Adevărul era că, în ultimul timp, îi cam ajunsese cât jelise, numai că plânsul acela era atât de înduioşător şi de trist, încât nu putea şi n-ar fi fost frumos să-i treacă cu vederea. Aşa că Stevie Rae se lăsă călăuzită de plânsete până la aleea care se sfârşea în faţa marii

porţi negre de metal ce marca intrarea principală în şcoală.

La început, nu desluşi ceea ce avea în faţa ochilor. Apoi văzu că cea care plânge e o femeie aflată de cealaltă parte a porţii Casei Nopţii. Apropiindu-se, Stevie Rae văzu că femeia era îngenuncheată un pic mai în spate, în faţa laturii din dreapta a porţii. Agăţase de stâlpul de piatră ceva ce părea a fi o mare coroană funerară din garoafe roz şi din crenguţe. În faţa ci aprinsese o lumânare verde şi tocmai scotea din geantă o fotografie, plângând în continuare. Stevie Rae văzu faţa femeii abia când aceasta duse la buze fotografia pentru a o săruta.

— Mamă!

Doar ce apucase să şoptească numele, că mama ei se şi ridică şi o zări.

— Stevie Rae? Draga mea?

La sunetul vocii mamei ei, Stevie Rae simţi cum îi dispare tensiunea pe care o acumulase.

O rupse la fugă spre poartă. Fără alt gând în afara dorinţei de a ajunge la mama ei, Stevie Rae se căţără cu uşurinţă pe zidul de piatră şi ateriză de cealaltă parte.

— Stevie Rae? repetă ea, de data asta cu o şoaptă întrebătoare.

Pentru că îi era imposibil să vorbească, Stevie Rae dădu doar din cap, astfel că lacrimile care i se adunaseră în ochi i se revărsară pe faţă.

— O, puiul meu, cât mă bucur că am apucat să te mai văd o dată. Mama ei îşi tamponă faţa cu batista demodată din olandă pe care o ţinea strâns în mână, făcând eforturi vizibile să se oprească din plâns. Draga mea, eşti fericită acolo unde te afli? Fără a aştepta răspuns, vorbi înainte, uitându-se la faţa lui Stevie Rae de parcă ar fi vrut să şi-o întipărească în minte, îmi e aşa de dor de tine. Am vrut să vin mai demult, să-ţi aduc coroana asta, şi lumânarea, şi poza asta drăguţă din clasa a opta, dar n-am putut să ajung din cauza furtunii. Apoi, când s-au deschis drumurile, nu m-a lăsat inima, că dacă veneam în vizită şi lăsam aci lucrurile astea, însemna că-mi iau adio. Chiar însemna că eşti moartă. Ultimul cuvânt îl mimă doar din vârful buzelor, incapabilă să-i rostească cu voce tare.

— Mamă! Şi mie mi-a fost aşa de dor de tine! Stevie Rae i se aruncă în braţe, îşi îngropă faţa în geaca ei albastră şi începu să plângă cu sughiţuri, în timp ce trase pe nări mirosul de acasă.

— Gata, gata, draga mea! O să fie bine. O să vezi. Totul o să fie în ordine. O mângâie pe spate pe Stevie Rae şi o linişti, ţinând-o strâns la piept.

După câteva clipe, care ei i se părură câteva ore, Stevie Rae fu în stare să-şi ridice faţa spre mama ei. Virginia „Ginny“ Johnson zâmbi printre lacrimi şi îşi sărută fiica, mai întâi pe frunte, apoi uşor pe buze. Pe urmă, băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase o a doua batistă, împăturită cu grijă.

— Bine că am mai adus încă una.

— Mersi, mamă. Întotdeauna vii pregătită. Stevie Rae zâmbi, îşi şterse faţa şi îşi suflă nasul. Nu ai cumva şi vreun pachet de biscuiţi cu fulgi de ciocolată?

Mama ei se încruntă.

— Draga mea, cum poţi să mănânci?

— Păi, cu gura, ca întotdeauna.

— Draga mea, spuse ea, cu o faţă din ce în ce mai contrariată. Nu-mi pasă că te plimbi prin lumea spiritelor. Mama Johnson pronunţă ultimele cuvinte cu o voce care imita fantomele, însoţindu-şi vorbele de aşa-zisele gesturi mistice ale mâinilor. Mă bucur să-mi văd iar fata, da' tre' să recunosc că am nevoie de o clipă ca să mă obişnuiesc cu ideea că eşti fantomă, mai ales una care plânge şi mănâncă. Asta nu prea are noimă.

— Mamă, nu sunt fantomă.

— Atunci, eşti un fel de nălucă? Scumpa mea, îţi spun din nou, pentru mine n-are nici un fel de importanţă. Eu tot aşa te iubesc. O să vin iar şi iar să te vizitez în locu' ăsta, dacă pe-aici vrei să bântui. Te-ntreb doar aşa, ca să ştiu şi io.

— Mamă, nu sunt moartă. Adică, nu mai sunt moartă.

— Puiule, ai avut vreo experienţă paranormală?

— Nici nu poţi să-ţi închipui, mamă.

— Şi nu eşti moartă? Deloc? întrebă Mama Johnson.

— Nu, şi zău că nu ştiu de ce. Chiar părea că am murit, da' pe urmă m-am întors, iar acum am astea. Stevie Rae îi arătă Semnele, tatuajele roşii cu viţe şi frunze care îi încadrau obrajii. Se pare că sunt prima Mare Preoteasă Vampir Roşu de până acum.

Mama Johnson se oprise din plâns, dar când auzi explicaţiile lui Stevie Rae, ochii i se umplură iar de lacrimi care îi şiroiră pe obraji.

— Nu-i moartă... şopti printre suspine. Nu-i moartă...

Stevie Rae sări iar în braţele mamei ei şi o ţinu strâns.

— Iartă-mă că nu am venit să-ţi spun. Chiar am vrut. Zău că da. Numai că nu am fost în apele mele după ce am dez-murit. Apoi s-a dezlănţuit iadul la şcoală. N-am avut cum să plec şi nu te puteam suna. Cum să-ţi suni mama şi să-i spui: „Salut, nu închide. Eu sunt, nu mai sunt moartă.“ Cred că, de fapt, nu am ştiut cum să procedez. îmi pare foarte rău, repetă ea cu ochii închişi, în timp ce o strângea în braţe pe mama ei cu toată puterea.

— Nu, nu, nu-i nimic. Nu-i nimic. Important e că eşti aici şi că eşti întreagă. O îndepărtă pe Stevie Rae ca să o privească mai bine în timp ce-şi ştergea ochii. Puiul meu, te simţi bine, nu-i aşa?

— Sunt bine, mamă.

Mama Johnson întinse mâna şi-o prinse de bărbie, astfel încât Stevie Rae să o privească în ochi. Clătină din cap, apoi spuse cu vocea ei fermă şi obişnuită de părinte: Nu-i frumos să o minţi pe mama.

Stevie Rae nu mai ştiu ce să spună. Se uita la mama ei ca şi cum în interior simţea cum începe să se năruie zăgazul de secrete, minciuni şi doruri.

Mama Johnson luă mâinile fiicei ei într-ale sale, apoi o privi în ochi.

— Sunt aici. Te iubesc. Spune-mi, draga mea, spuse blând.

— E rău, spuse Stevie Rae. Rău de tot.

Mama ei avea vocea plină de dragoste şi căldură.

— Puiule, nimic nu-i mai rău decât dacă ai fi moartă.

Asta o făcu pe Stevie Rae să se hotărască - dragostea necondiţionată a mamei ei. Trase adânc aer în piept şi când îi dădu drumul, spuse pe nerăsuflate:

— M-am impregnat cu un monstru, mamă. O creatură care e jumate om, jumate pasăre. A făcut nişte lucruri rele. Foarte rele. Chiar a omorât oameni.

Faţa mamei Johnson rămase impasibilă; o strânse doar mai puternic de mâini pe Stevie Rae.

— Creatura asta e aici? în Tulsa?

Stevie Rae dădu aprobator din cap.

— Da' stă ascunsă. Nimeni din Casa Nopţii nu ştie despre noi.

— Nici măcar Zoey?

— Nu, mai ales Zoey. S-ar îngrozi. La naiba, mamă, oricine s-

ar îngrozi. Ştiu că, până la urmă, o să se afle. O să se întâmple, şi nu ştiu ce să fac. E groaznic. Toată lumea o să mă urască. Nimeni n-o să-nţeleagă.

— Nu toată lumea o să te urască, puiule. Eu nu te urăsc.

Stevie Rae oftă, apoi zâmbi.

— Da' tu eşti mama mea. E datoria ta să mă iubeşti.

— E şi datoria prietenilor să te iubească, dacă-ţi sunt prieteni adevăraţi. Mama Johnson se opri, apoi întrebă articulând rar: Puiule, creatura asta te are cu ceva la mână? Eu nu prea ştiu cum vine treaba asta cu vampirii, da' oricine ştie că Impregnarea cu un vampir e ceva serios. Te-a forţat cumva să faci asta? Dacă aşa au stat lucrurile, putem merge în faţa celor de la şcoală. Trebuie să înţeleagă şi să aibă vreo metodă prin care să te ajute să scapi de el.

— Nu, mamă. M-am impregnat cu Rephaim pentru că mi-a salvat viaţa.

— El te-a adus înapoi dintre cei morţi?

Stevie Rae scutură din cap.

— Nu, nu ştiu exact cum am dez-murit, da' asta are legătură cu Neferet.

— Atunci ar trebui să-i mulţumesc, puiule. Poate o să...

— Nu, mamă! Trebuie să stai departe de şcoală şi de Neferet. Indiferent ce-a făcut, n-a făcut-o din bunătate. Pretinde că e bunătatea întruchipată, dar e exact invers.

— Iar creatura asta căreia îi spui Rephaim?

— E de mult timp de partea Întunericului. Tatăl lui aduce numai necazuri şi i-a zăpăcit minţile.

— Şi totuşi ţi-a salvat viaţa? întrebă Mama Johnson.

— De două ori, mamă, şi ar fi gata s-o facă din nou. Ştiu sigur.

— Puiule, gândeşte-te bine şi pe urmă răspunde-mi la două întrebări.

— Bine, mamă.

— Prima: vezi ceva bun în el?

— Da, răspunse Stevie Rae fără ezitare. Cu siguranţă.

— A doua: ţi-ar face vreun rău? Eşti în siguranţă în preajma lui?

— Mamă, ca să mă salveze a înfruntat un monstru a cărui grozăvie e de nedescris şi, atunci, monstrul s-a întors asupra lui şi l-a rănit. Foarte grav. El a făcut asta ca să nu fiu eu rănită. Cu mâna pe inimă, cred că mai degrabă ar muri decât să-mi facă

rău.

— Atunci, uite adevărul pe care inima mea îl transmite inimii tale: nu pot să înţeleg cum e amestecul ăsta între om şi pasăre, da' las deoparte ciudăţeniile astea, pentru că te-a salvat şi eşti legată de el. Draga mea, asta înseamnă că atunci când o veni clipa ca el să aleagă între lucrurile rele din trecut şi un viitor diferit alături de tine, dacă e destul de puternic, o să te aleagă pe tine.

— Prietenii mei n-or să-l accepte, însă. Mai rău, vampirii or să încerce să-l omoare.

— Puiule, dacă Rephaim ăsta al tău a făcut lucrurile rele pe care mi le-ai spus, iar eu te cred, atunci are de suportat nişte consecinţe. Asta e treaba lui, nu a ta. Tu să nu uiţi un lucru: nu poţi controla decât faptele tale. Tu să faci ceea ce se cade, puiule. Întotdeauna te-ai priceput la asta. Apără-i pe-ai tăi. Luptă pentru lucrurile în care crezi. Asta e - asta-i tot ce poţi face. Iar dacă acest Rephaim stă alături de tine, s-ar putea să fii surprinsă de ce-o să se întâmple.

Stevie Rae simţi cum i se umpleau ochii de lacrimi.

— A spus că trebuie să vin te văd. El nu şi-a cunoscut mama. A fost siluită de tatăl lui şi a murit la naştere. Da' acum ceva vreme, mi-a spus că trebuie să găsesc o cale ca să te văd.

— Un monstru n-ar spune aşa ceva, puiule.

— Nu are nimic omenesc, mamă. Stevie Rae strângea atât de tare mâinile mamei ei, încât îi amorţiseră degetele, dar nu putea să-i dea drumul. N-ar fi vrut să-i mai dea niciodată drumul.

— Stevie Rae, nici tu nu mai ai nimic omenesc acum, da' pe cuvânt dacă mai are vreo importanţă pentru mine. Băiatul ăsta, Rephaim, ţi-a salvat viaţa. De două ori. Zău dacă-mi pasă dacă e pe jumătate rinocer şi are un corn în mijlocul frunţii. Mi-a salvat copila, aşa că data viitoare când îl mai vezi, să-i spui că de la mine o să capete o îmbrăţişare.

Stevie Rae chicoti când şi-o imagină pe mama ei îmbrăţişându-l pe Rephaim.

— O să-i spun.

Faţa Mamei Johnson redeveni serioasă.

— Ştii că e mai bine dacă le mărturiseşti tuturor cât mai repede despre povestea asta. Nu?

— Ştiu. Încerc. Acum se întâmplă o groază de lucruri şi nu-i un moment potrivit să vin cu astfel de veşti.

— Pentru adevăr, e întotdeauna momentul potrivit, răspunse Mama Johnson.

— Of, mamă, nu ştiu cum de-am intrat în încurcătura asta.

— Cum să nu ştii, puiule? N-am fost de faţă, da' pot să-ţi spun că te-a impresionat ceva din creatura asta, iar acest ceva ar putea fi, până la urmă, salvarea lui.

— Numai dacă e destul de puternic, spuse Stevie Rae. N-am habar dacă este. Din câte ştiu, nu i s-a împotrivit niciodată tatălui său.

— Tatăl lui ar fi de acord să fiţi împreună?

Stevie Rae pufni cu dispreţ.

— Nici în ruptul capului.

— Dar el ţi-a salvat de două ori viaţa şi s-a impregnat cu tine. Puiule, după mintea mea, asta înseamnă că, de ceva timp, îşi înfruntă tatăl.

— Nu, a făcut toate astea pe când tatăl lui era plecat din ţară, să zicem. Acum s-a întors, şi Rephaim face iar ce vrea tatăl lui.

— Zău? De unde ştii asta?

— Mi-a spus azi, când... Stevie Rae se opri şi făcu ochii mari.

Mama ei zâmbi şi dădu din cap.

— Vezi?

— La naiba, s-ar putea să ai dreptate!

— Sigur că am dreptate. Doar sunt mama ta.

— Te iubesc, mamă, spuse Stevie Rae.

— Şi eu te iubesc, puiule.

Capitolul 18
Rephaim

— Nu-mi vine să cred că ai de gând să faci aşa ceva, spuse Kalona, în timp ce se plimba de colo-colo pe terasa de pe acoperişul clădirii Mayo.

— O s-o fac pentru că trebuie, acum e momentul! Asta am de făcut! Tonul vocii crescu în intensitate, de parcă Neferet ar fi fost pe cale să explodeze.

— Asta ai de făcut! De parcă ai fi un spirit al Luminii! Rephaim nu-şi putu reţine nici cuvintele, nici tonul neîncrezător.

Neferet se întoarse spre el. Ridică mâna. Rephaim zări fuioarele puterii care tremurau în aerul din jurul ei, apoi erau

absorbite şi i se strecurau pe sub piele. Priveliştea îi făcu rău, căci îşi aminti atingerea înfiorătoare a acelor tentacule ale Întunericului. Instinctiv, se trase înapoi cu un pas.

— Mă suspectezi de ceva, creatură înaripată? Neferet părea că se pregăteşte să abată Întunericul asupra lui.

— Rephaim nu te suspectează, la fel cum nici eu n-o fac. Tatăl lui se apropie de Neferet şi se aşează între el şi Tsi Sgili, în timp ce spuse mai departe cu o voce calmă, plină de autoritate: Doar că suntem amândoi surprinşi.

— E ultimul lucru pe care Zoey şi aliaţii ei s-ar aştepta să-l fac. Prin urmare, deşi mă umple de dezgust, o să mă înjosesc pentru o vreme. Astfel, Zoey e neputinciosă. Cea mai mică şoaptă împotriva mea o să-i dea în vileag adevărata fire de copil cu toane.

— Aş crede că mai degrabă ai distruge-o decât ai umili-o, spuse Rephaim.

Neferet îi aruncă un surâs zeflemitor şi îi vorbi ca unui nătărău.

— La noapte am ocazia s-o omor, dar indiferent cum aş plănui lucrurile, aş fi bănuită. Până şi ramoliţii din Înaltul Consiliu ar fi obligaţi să vină aici - să mă urmărească şi să se amestece în planurile mele. Nu, nu sunt pregătită pentru aşa ceva; până atunci, vreau ca Zoey Redbird să fie redusă la tăcere şi pusă la colţ. Nu e decât o novice; de-acum încolo, va fi tratată ca atare. În timp ce-o să mă ocup de Zoey, o să le fac iar o vizită şi celor din grupul ei de prieteni - mai ales celei care îşi spune prima Mare Preoteasă Roşie. Neferet râse în batjocură. Stevie Rae? Mare Preoteasă? O să le arăt eu ce este cu adevărat.

— Ce anume este? nu se putu abţine Rephaim, deşi îşi controlă vocea şi se strădui să-şi păstreze o expresie cât mai neutră.

— E o vampiriţă care a cunoscut şi chiar a acceptat Întunericul.

— Până la urmă, a ales Lumina, spuse Rephaim, care abia când Neferet îl privi printre gene îşi dădu seama că vorbise prea repede.

— Numai că faptul că a fost atinsă de Întuneric a schimbat-o pentru totdeauna, spuse Kalona.

Neferet îi aruncă lui Kalona un zâmbet drăgăstos.

— Consort al meu, ai mare dreptate.

— Oare Cea Roşie n-ar putea deveni mai puternică prin faptul că a cunoscut atingerea Întunericului? Rephaim era incapabil să stăpânească şuvoiul întrebărilor.

— Bineînţeles că aşa ceva e posibil. Cea Roşie e o vampiriţă puternică, deşi e tânără şi fără experienţă: tocmai de aceea ne-ar putea fi de un real folos, răspunse Kalona.

— Cred că Stevie Rae poate mai mult decât ce le-a arătat prietenilor ei. Am văzut-o pe când era sub influenţa Întunericului. S-a simţit cu adevărat bine, spuse Neferet. Eu cred că trebuie s-o supraveghem şi să aflăm ce se ascunde sub acel înveliş luminos şi nevinovat. Neferet pronunţă cuvintele cu sarcasm.

— După cum doreşşşti, răspunse Rephaim, dezgustat de faptul că furia provocată de Neferet îl făcuse să şuiere ca o fiară.

Neferet îl ţintui cu privirea.

— Simt că te-ai schimbat.

Rephaim făcu un efort să-i înfrunte privirea.

— Cât a lipsit tatăl meu, am fost mai aproape de moarte şi de Întuneric decât în oricare alt moment al vieţii mele. Dacă simţi o schimbare în mine, e posibil ca ăsta să fie motivul.

— Poate că da, poate că nu, spuse Neferet. De ce am impresia că nu eşti bucuros pe de-a-ntregul de întoarcerea în Tulsa a tatălui tău şi a mea?

Rephaim rămase nemişcat, pentru ca Tsi Sgili să nu observe ura şi mânia care-i fierbeau în sânge.

— Sunt fiul favorit al tatălui meu. Ca întotdeauna, sunt alături de el. Zilele în care a fost departe de mine au fost cele mai grele din viaţa mea.

— Chiar aşa? Ce nenorocire pe capul tău, spuse Neferet în bătaie de joc. Apoi, în mod ostentativ, îi întoarse spatele şi-l privi pe Kalona. Spusele fiului tău favorit mi-au amintit de ceva - unde sunt celelalte creaturi pe care le numeşti copiii tăi? Bănuiesc că o mână de novici şi de călugăriţe nu au reuşit să-i omoare pe toţi.

Fălcile lui Kalona se descleştară şi se încleştară la loc, în timp ce ochii lui aruncară scânteieri de chihlimbar. Rephaim îşi dădu seama că tatăl lui abia îşi putea controla mânia, aşa că spuse iute:

— Am fraţi care au supravieţuit. I-am văzut fugind atunci când

tu şi tata aţi fost surghiuniţi.

Neferet îşi îngustă ochii, ameninţătoare.

— Nu mai sunt surghiunită.

Nu mai eşti, gândi Rephaim, în timp ce-o privea drept în ochi fără să clipească, însă o mână de novici şi de călugăriţe au reuşit asta o dată.

Din nou, Kalona îi distrase atenţia lui Neferet.

— Ceilalţi nu sunt ca Rephaim. Au nevoie de ajutor pentru a se ascunde în oraş fără să fie descoperiţi. Probabil au găsit locuri sigure în care să stea departe de civilizaţie. Când vorbi, cuvintele reuşiră să-i ascundă furia mocnită, deşi Rephaim se miră cât de oarbă devenise Neferet. Oare chiar îşi închipuia că avea atâta putere, încât să-l împungă la nesfârşit pe un nemuritor fără să suporte consecinţele mâniei lui?

— Ne-am întors. Ar trebui să fie aici. Sunt anomalii ale naturii, însă au rolul lor. Pe timpul zilei, pot sta acolo, înăuntru, departe de dormitorul meu. Făcu un semn cu mâna spre luxosul penthouse. Noaptea pot pândi aici, afară, în aşteptarea ordinelor mele.

— Vrei să spui ordinele mele. Kalona nu ridicase tonul, însă forţa din glasul lui îi făcu lui Rephaim pielea de găină. Fiii mei mă ascultă numai pe mine. Sunt legaţi de mine prin sânge, magie şi timp. Doar eu îi pot controla.

— Atunci presupun că-i poţi face să vină aici?

— Da.

— Cheamă-i, atunci, sau pune-l pe Rephaim să-i mâne încoace, nu mă interesează. Nu pot avea grijă de toate.

— După cum doreşti, spuse Kalona, imitând răspunsul de mai devreme al lui Rephaim.

— Mă duc să mă umilesc dinaintea unei şcoli pline de fiinţe inferioare, şi asta pentru că tu n-ai fost în stare s-o împiedici pe Zoey Redbird să revină pe acest tărâm. Ochii ei păreau a fi două bucăţi de gheaţă verzuie. Din acest motiv, acum tu nu asculţi decât de mine. Să fii aici când mă întorc. Neferet părăsi balconul. Şi-ar fi prins mantia lungă în uşa pe care o trânti în urma ei, dar, în ultima clipă, aceasta se văluri şi se trase mai aproape de trupul lui Tsi Sgili, clipocindu-i în jurul gleznelor ca o băltoacă lipicioasă de catran.

Rephaim se întoarse spre tatăl lui, nemuritorul străvechi pe care, de veacuri, îl servea cu credinţă.

— Cum de-i dai voie să-ţi vorbească astfel? Să te folosească aşa? Mi-a numit fraţii anomalii ale naturii, când adevăratul monstru e chiar ea! Rephaim ştia că nu ar fi trebuit să-i spună asta tatălui său, dar nu se putu abţine. Era insuportabil să-l vadă pe mândrul şi puternicul Kalona primind ordine ca un servitor.

Pe când Kalona se apropia, Rephaim se pregăti pentru ceea ce, cu siguranţă, avea să vină. Fusese deja martor la dezlănţuirea de furie a lui Kalona - ştia la ce să se aştepte. Kalona îşi deschise ameninţător aripile uriaşe deasupra fiului său, dar lovitura aşteptată de Rephaim nu veni. Când se uită în ochii tatălui lui, în loc de furie descoperi deznădejde.

Aidoma unui zeu căzut, Kalona spuse:

— Nu începe şi tu. Mă aşteptam să am parte de lipsă de respect şi de loialitate din partea ei; doar a trădat o zeiţă ca să mă elibereze. De la tine, însă, nu mă aşteptam să te întorci împotriva mea.

— Tată! N-am făcut-o! spuse Rephaim, care îşi alungă din minte orice gând legat de Stevie Rae. Pur şi simplu nu pot să suport felul în care se poartă cu tine.

— Tocmai din cauza asta trebuie să descopăr o cale prin care să mă dezleg de jurământul ăla blestemat. Kalona scoase un geamăt care-i trăda neputinţa şi se îndreptă spre grilajul cu balustradă de piatră, privind în noapte. Numai de nu s-ar fi amestecat Nyx în bătălia cu Stark! El ar fi rămas mort, şi ştiu în adâncul sufletului că Zoey, cu doi iubiţi morţi, n-ar fi găsit tăria de a reveni pe acest tărâm şi în propriul trup.

Rephaim merse alături de tatăl lui, lângă balustradă.

— Mort? L-ai omorât pe Stark în Tărâmul de Dincolo?

Kalona pufni dispreţuitor.

— Sigur că l-am omorât pe puştiul ăla. Ne-am luptat. N-ar fi putut să mă înfrângă, chiar dacă a reuşit să devină Paznic şi să mânuiască marea sabie scoţiană a Paznicilor.

— Nyx l-a reînviat pe Stark? întrebă Rephaim, nevenindu-i să creadă. Zeiţa nu se amestecă în alegerile omeneşti. A fost alegerea lui Stark să o apere împotriva ta.

— Nu Nyx l-a reînviat pe Stark. Eu am făcut-o.

Rephaim clipi, uluit.

— Tu?

Kalona dădu afirmativ din cap şi continuă să privească cerul nopţii; nu se uită în ochii fiului său când vorbi mai departe cu

vocea gâtuită, ca şi cum şi-ar fi smuls cuvintele din gâdej.

— L-am omorât pe Stark. Am crezut că Zoey o să se retragă şi-o să rămână în Tărâmul de Dincolo cu sufletele Războinicului şi partenerului ei. Sau că spiritul ei avea să rămână pe veci zdrobit şi ea avea să devină o Caoinic Shi rătăcitoare. Kalona se opri, apoi adăugă: Deşi nu i-am dorit soarta asta. N-o urăsc aşa cum o urăşte Neferet.

Rephaim avu senzaţia că tatăl său îşi vorbeşte sieşi cu glas tare, nu lui, aşa că, atunci când acesta termină de vorbit, aşteptă tăcut şi răbdător să continue, căci nu voia să-l întrerupă.

— Zoey e mai puternică decât m-amaşteptat. Kalona îi vorbi mai departe nopţii. În loc să se retragă sau să se destrame, a atacat. Amintindu-şi, nemuritorul înaripat chicoti. M-a străpuns cu propria mea suliţă, apoi mi-a dat ordin să-i înapoiez viaţa lui Stark, ca plată pentru viaţa pe care o datoram după ce l-am omorât pe prietenul ăla al ei. Am refuzat, desigur.

Nemaiputând să păstreze tăcerea, Rephaim izbucni:

— Tată, vieţile datorate sunt o promisiune puternică.

— Aşa e, dar eu sunt un nemuritor puternic. Consecinţele care se abat asupra muritorilor nu se aplică şi în cazul meu.

Ca un vânt rece, gândurile şuierară prin mintea lui Rephaim: Poate greşeşte. Poate că ceea ce se i întâmplă Tatei e una dintre urmările în faţa cărora se crede prea puternic.

Rephaim ştiu însă că nu era cazul să-l corecteze pe Kalona, aşa că se mărgini să întrebe doar:

— Ai refuzat-o pe Zoey. Pe urmă ce s-a întâmplat?

— Nyx, spuse Kalona cu amărăciune. Am putut să refuz o Mare Preoteasă-copil. Nu am putut să refuz o Zeiţă. Niciodată n-aş putea s-o refuz pe Zeiţă. Prin suflarea mea, i-am dăruit lui Stark o fărâmă din nemurirea mea şi a trăit. Zoey s-a reîntors în trup şi a reuşit să-şi aducă şi Răzoinicul din Tărâmul de Dincolo. Iar eu sunt controlat de Tsi Sgili, care cred că e complet nebună. Kalona îl privi pe Rephaim. Dacă nu rup această legătură, e posibil să mă târască şi pe mine în nebunia ei. Are o legătură cu Întunericul cum nu am mai simţit de veacuri. Pe cât e de puternică, pe atât de atrăgătoare şi de periculoasă este.

— Ar trebui s-o omori pe Zoey. Rephaim rosti cuvintele rar, şovăielnic, condamn-ându-se pentru fiecare silabă, căci ştia ce durere i-ar provoca lui Stevie Rae moartea lui Zoey.

— Sigur că m-am gândit deja la asta. Rephaim îşi ţinu

răsuflarea când Kalona prelungi tăcerea. Am ajuns la concluzia că uciderea lui Zoey Redbird ar fi un afront direct adus lui Nyx. De multe veacuri am încetat s-o mai slujesc pe Zeiţă. Am făcut lucruri pe care ea le-ar considera - Kalona se întrerupse iar, de data asta pentru că nu-şi găsea cuvintele - de neiertat. Dar niciodată nu am omorât o preoteasă aflată în slujba ei.

— Te temi de Nyx? întrebă Rephaim.

— Doar un prost nu se teme de zeiţe. Până şi Neferet evită să o mânie pe Nyx prin uciderea lui Zoey, deşi Tsi Sgili nu vrea să recunoască asta.

— Neferet e atât de copleşită de Întuneric, încât nu mai judecă limpede, spuse Rephaim.

— E adevărat, însă faptul că a devenit iraţională nu înseamnă că nu-i deşteaptă. De exemplu, cred că are dreptate în ceea ce-o priveşte pe Cea Roşie - ar putea fi folosită sau poate chiar deturnată de la calea aleasă. Kalona ridică din umeri. Sau poate fi, în continuare, de partea lui Zoey, asta însemnând că va fi distrusă când Neferet se va ridica împotriva acesteia.

— Tată, nu cred că Stevie Rae e pur şi simplu de partea lui Zoey. Cred că e de partea lui Nyx. E oare firesc să presupui că prima Mare Preoteasă Roşie a lui Nyx e specială pentru Zeiţă, prin urmare ar trebui să fie de neatins, la fel ca Zoey?

— Are noimă ce spui, fiule. Kalona dădu din cap solemn. Dacă nu se abate de la calea Zeiţei, nu îi voi face rău Celei Roşii. În locul meu, Neferet va fi cea care va suporta mânia Zeiţei dacă o distruge pe Stevie Rae.

Rephaim reuşi să-şi controleze vocea şi expresia feţei.

— Ai luat o hotărâre înţeleaptă, tată.

— Există, bineînţeles, alte metode de-a sta în calea unei Mari Preotese fără a o ucide.

— Ce-ai de gând să faci pentru a-i sta în cale Celei Roşii? întrebă Rephaim.

— Nu am de gând să fac nimic în privinţa Celei Roşii până când nu văd dacă Neferet reuşeşte să o facă să-şi schimbe calea. Atunci, fie o să-i direcţionez puterile, fie o să mă dau deoparte când Neferet o s-o nimicească. Kalona închise subiectul cu un gest al mâinii. Mă gândeam la Zoey. Dacă Zoey poate fi convinsă să o atace public pe Neferet, atenţia lui Tsi Sgili va fi abătută în altă parte. Tu şi cu mine ne vom putea ocupa de ruperea legăturii mele cu ea.

— După cum a spus Neferet, dacă la noapte Zoey vorbeşte împotriva ei, va fi mustrată şi compromisă. Zoey e destul de înţeleaptă pentru a fi conştientă de asta. N-o să aibă o înfruntare publică cu Neferet.

Kalona zâmbi.

— Dar dacă Războinicul ei, Paznicul ei, singura persoană de pe faţa pământului în care are încredere oarbă, i-ar şopti că n-ar trebui s-o lase pe Neferet să scape nepedepsită pentru faptele-i mârşave? Că, indiferent de urmări, trebuie să-şi îndeplinească rolul de Mare Preoteasă şi s-o înfrunte pe Neferet?

— Stark n-ar face aşa ceva.

Zâmbetul lui Kalona deveni şi mai larg.

— Spiritul meu poate intra în trupul lui Stark.

Rephaim scoase un sunet de uimire.

— Cum?

Kalona ridică din umeri, continuând să zâmbească.

— Nu ştiu. Nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva până acum.

— Prin urmare, e mai mult decât intrarea în tărâmul viselor şi găsirea unui spirit adormit?

— Mult mai mult. Stark era complet treaz, iar eu am urmat o legătură care credeam că mă va duce la A-ya pe tărâmul viselor, în cazul în care Zoey dormea. Legătura m-a dus la Stark - în interiorul lui Stark. Bănuiesc că a simţit ceva, dar nu cred că şi-a dat seama că sunt eu. Kalona înclină capul, gânditor. Poate că am dobândit această capacitate de a-mi contopi spiritul cu al lui atunci când i-am suflat în trup un strop din nemurirea mea.

... i-am sulfat în trup un strop din nemurirea mea. Cuvintele tatălui său îi răsunau în minte. Era ceva - ceva ce le scăpa amândurora.

— N-ai mai dat niciodată nimănui din nemurirea ta?

Zâmbetul lui Kalona pieri.

— Bineînţeles că nu. Nemurirea mea nu-i o putere pe care aş împărţi-o de bunăvoie cu cineva.

Brusc, crâmpeiele de gânduri fără sens care roiau în mintea lui Rephaim căpătară logică. Nu era de mirare că, de când se întorsese din Tărâmul de Dincolo, Kalona era diferit. Acum totul avea noimă.

— Tată! Care a fost formularea exactă a jurământului făcut lui Neferet?

Kalona îşi privi fiul încruntat, dar rosti jurământul:

— De-ar fi să dau greş în misiunea mea solemnă de a o distruge pe Zoey Redbird, Mare Preoteasă novice a lui Nyx, Neferet va pune stăpânire pe spiritul meu atâta timp cât voi fi nemuritor.

Rephaim simţi cum corpul îi fu străbătut de un fior de încântare.

— Ce dovadă ai că Neferet chiar e stăpâna spiritului tău?

— Nu am distrus-o pe Zoey; trebuie să fi pus stăpânire pe spiritul meu.

— Nu, tată. Dacă i-ai dat lui Stark din nemurirea ta, nu mai eşti nemuritor pe de-a-ntregul, aşa cum nici el nu mai e doar muritor. Nu există condiţiile pentru ca jurământul să fie valid şi nici n-au existat vreodată. Nu eşti cu adevărat supusul lui Neferet.

— Nu sunt cu adevărat supusul lui Neferet? Pe faţa lui Kalona se citi mai întâi neîncredere, apoi şoc şi, în final, bucurie.

— Nu cred că eşti, spuse Rephaim.

— Nu-i decât o cale să aflăm, răspunse Kalona.

Rephaim încuviinţă din cap.

— Trebuie să-i arăţi nesupunere în mod vădit.

— Fiule, va fi plăcerea mea.

Pe când îl privea pe tatăl său cum deschide braţele şi înalţă spre cer un strigăt plin de bucurie, Rephaim ştiu că seara aceea avea să schimbe totul şi, indiferent de ce urma să se întâmple, trebuia să găsească o cale prin care să se asigure că Stevie Rae era protejată.

Capitolul 19
Zoey

— Pari foarte obosit. Am atins faţa lui Stark ca şi când i-aş fi putut înlătura cearcănele. Credeam că o să dormi mai tot drumul.

Stark mi-a sărutat palma şi a încercat să schiţeze zâmbetul lui încrezut, dar nu i-a ieşit.

— Mă simt bine. E doar fusul orar.

— Cum să fie fusul orar când nici n-am coborât din avion? Am arătat spre vampiriţa însoţitoare de bord care se pregătea să deschidă uşile după aterizare. S-a auzit un şuierat, apoi

indicatorul pentru centurile de siguranţă a scos acel ding! dingl enervant.

— Gata, s-a deschis uşa. Acum pot să mă plâng de fusul orar, a spus Stark în timp ce-şi decupla centura de siguranţă.

Ştiam că spune numai bazaconii, aşa că l-am apucat de încheietură şi l-am făcut să rămână aşezat.

— Ştii că-mi dau seama când ceva nu-i în ordine.

Stark a oftat.

— Am iar coşmaruri, asta-i tot. Iar când mă trezesc, nici măcar nu mi le amintesc. Într-un fel, asta-i partea cea mai insuportabilă. Probabil e un fel de efect secundar ciudat al faptului că am fost în Tărâmul de Dincolo.

— Grozav. Ai SSPT. Ştiam eu. Îmi amintesc că am citit, cred, într-unul dintre buletinele Casei Nopţii, că Dragon e unul dintre consilierii şcolari. Ai putea să te întâlneşti cu el şi...

— Nu! m-a întrerupt Stark, apoi, când m-am încruntat spre el, m-a sărutat pe vârful nasului. Nu mai fi îngrijorată. Mă simt bine. Nu e cazul să-i povestesc lui Dragon despre coşmarurile mele. Şi-apoi, nici măcar nu ştiu ce naiba înseamnă SSPT, dar trebuie să fie ceva necuviincios, că seamănă prea mult cu BTS.

Nu m-am putut abţine şi am chicotit.

— Necuviincios? Parcă-l aud pe Seoras.

— Aşa-i, femeie, chiar că ar trebui să te grijuieşti de mine. Mişcă-ţi fundul din scaunul cela.

M-am uitat urât la el şi am clătinat din cap.

— Nu. Îmi. Spune. Femeie. E de groază ce bine îţi iese accentul ăla. Avea totuşi dreptate în legătură cu coborâtul din avion, aşa că m-am ridicat şi am aşteptat să-mi ia de sus geanta pe rotile. În timp ce mergeam pe culoarul spre aeroport, am adăugat: SSPT înseamnă sindrom de stres posttraumatic.

— De unde ştii?

— Am căutat pe Google lista cu simptomele tale şi asta am găsit.

— Ce-ai făcut? a întrebat atât de tare, încât o femeie îmbrăcată într-un pulover cu model s-a uitat urât la noi.

— Sssst! L-am luat de braţ ca să putem vorbi fără să se holbeze toată lumea la noi. Uite ce e, ai avut un comportament ciudat: obosit, neatent, morocănos, în plus mai şi uiţi tot felul de lucruri. Am căutat pe Google. A ieşit SSPT. Ai probabil nevoie de terapie.

Mi-a aruncat privirea aia care voia să spună femeie-eşti-nebună-de-legat.

— Z., te iubesc. O să te apăr şi-o să-ţi fiu alături tot restul vieţii mele. Dar trebuie să încetezi să mai cauţi pe Google chestii legate de sănătate. Mai ales când au legătură cu mine.

— Îmi place să fiu informată.

— Îţi place să te sperii singură căutând tot felul de ciudăţenii.

— Şi ce-i cu asta?

Mi-a zâmbit şi, de data asta, chiar avea zâmbetul lui încrezut şi dulce.

— Prin urmare recunoşti.

— Nu neapărat, am spus şi l-am luat de braţ. N-am mai apucat să spun altceva pentru că, exact în aceeaşi clipă, s-a abătut asupra mea un fel de minitornadă de Oklahoma.

— Zoey! Zeiţă, ce bine-mi pare că te văd! Mi-a fost aşa de dor de tine! Eşti bine? Groaznică povestea cu Jack, nu-i aşa? Stevie Rae mă îmbrăţişa, plângea şi vorbea în acelaşi timp.

— Ah, Stevie Rae, şi mie mi-a fost dor de tine! Pe urmă am început să plâng împreună cu ea şi am stat amândouă strâns îmbrăţişate, de parcă acea atingere ar fi putut transforma toate relele din lumea noastră în ceva mai bun.

Peste umărul lui Stevie Rae l-am văzut pe Stark care ne privea zâmbind. Tocmai scotea un pacheţel de şerveţele pe care îl avea mereu în buzunarul blugilor de când se întorsese din Tărâmul de Dincolo; asta m-a făcut să gândesc că poate-poate, totuşi, mângâierea şi dragostea ar putea face ca aproape toate lucrurile să fie mai bune în lumea noastră.

— Vino, i-am spus lui Stevie Rae în timp ce-am luat şerveţelele de la Stark şi toţi trei, împreună, am trecut la braţ prin uşa rotativă care ne-a făcut vânt în noaptea rece a Tulsei. Să mergem acasă, pe drum poţi să-mi povesteşti despre tot rahatul ăla împuţit care mă aşteaptă.

— Ai grijă cum vorbeşti, u-we-tsi-a-ge-ya.

— Bunico! M-am desprins de Stevie Rae şi de Stark şi-am fugit în braţele ei. Am ţinut-o strâns, lăsându-mă invadată de dragoste şi de parfumul liniştitor de levănţică. Oh, bunico, mă bucur aşa de mult că eşti aici!

— U-we-tsi-a-ge-ya, fiica mea, lasă-mă să-ţi văd chipul. Bunica s-a îndepărtat puţin de mine, cu mâinile proptite pe umerii mei, şi mi-a cercetat faţa. E adevărat; eşti iar teafără şi nevătămată.

A închis ochii şi mi-a strâns umerii, murmurând: pentru asta îi aduc mulţumiri Mamei celei Mari. Apoi ne-am îmbrăţişat şi am râs în acelaşi timp.

— Cum de-ai ştiut că voi fi aici? am întrebat după ce, în sfârşit, am terminat cu îmbrăţişările.

— Ţi-a spus grozavul tău simţ de păianjen? a întrebat-o Stevie Rae, în timp ce se îndrepta spre ea s-o îmbrăţişeze.

— Nu, a răspuns ea, mutându-şi privirea de la Stevie Rae la Stark, care se uita la ea. Ceva mult mai lumesc. A zâmbit serafic. Bănuiesc că ar trebui să spun cineva mult mai lumesc, deşi nu sunt sigură că lumesc e cuvântul potrivit pentru acest brav Războinic.

— Stark? Tu ai sunat-o pe bunica?

Mi-a aruncat zâmbetul lui încrezut şi-a spus:

— Mda, îmi place să găsesc tot felul de scuze ca să pot suna o altă femeie frumoasă cu numele Redbird.

— Vino încoace, cuceritorule, i-a spus bunica.

Am clătinat din cap în timp ce Stark a îmbrăţişat-o cu grijă pe bunica, de parcă s-ar fi temut să nu se spargă. A sunat-o pe bunica şi i-a spus unde o să aterizeze avionul nostru. Privind peste umărul bunicii, am întâlnit privirea lui Stark. Am rostit un „mulţumesc" din vârful buzelor. Zâmbetul lui s-a lăţit pe chip.

Apoi, bunica m-a luat de mână.

— Ce-ai zice ca Stevie Rae şi cu mine să mergem să aducem maşina, cât timp voi două staţi de vorbă? zise Stark.

Nici n-am apucat bine să încuviinţez din cap că au şi plecat, iar noi am rămas să căutăm o bancă prin apropiere. Câteva secunde am păstrat tăcerea. Ne-am ţinut doar de mână şi ne-am privit. Nici nu mi-am dat seama că plângeam până când, cu mare grijă, bunica mi-a şters lacrimile de pe faţă.

— Ştiam eu că o să te întorci la noi, a spus.

— Îmi pare rău că a trebuit să-ţi faci griji din pricina mea. Îmi pare rău că nu am...

— Şşşt, m-a întrerupt bunica. Nu ai de ce să te scuzi. Ai acţionat cum ai ştiut mai bine, iar pentru mine, asta a fost întotdeauna destul.

— Am dat dovadă de slăbiciune, bunico. încă am slăbiciuni, am spus din toată inima.

— Nu, u-we-tsi-a-ge-ya, eşti tânără, asta-i tot. Mi-a atins faţa cu blândeţe. Îmi pare rău de Heath. O să-mi fie dor de băiatu'

ăla.

— Şi mie, am spus, clipind cu repeziciune ca să nu mă podidească iar plânsul.

— Am însă sentimentul că voi doi o să vă întâlniţi iar. Poate în viaţa asta sau poate în următoarea.

Am încuviinţat.

— Şi Heath tot aşa a spus, înainte de a trece în următorul teritoriu din Tărâmul de Dincolo.

Bunica a schiţat un zâmbet senin.

— Tărâmul de Dincolo - ştiu că s-a întâmplat în condiţii foarte triste, dar ţi-a fost dat un dar nepreţuit când ai căpătat permisiunea de a pătrunde acolo şi apoi de-a te întoarce.

Cuvintele ei m-au pus pe gânduri. De când mă întorsesem în lumea reală, fusesem obosită, tristă şi nedumerită, apoi, în sfârşit, mulţumită şi îndrăgostită, alături de Stark.

— Dar nu m-am arătat recunoscătoare. Am rostit cuvintele cu voce tare exact în clipa în care am avut această revelaţie. N-am înţeles darul care mi-a fost oferit. Mi-a venit să-mi dau palme singură. Sunt o Mare Preoteasă de tot râsul, bunico.

Bunica a râs.

— Of, Zoeybird, dacă ar fi aşa, nu te-ai îndoi de tine şi nu te-ai dojeni pentru greşelile comise.

Am pufnit cu dispreţ.

— Nu cred că Marile Preotese fac greşeli.

— Bineînţeles că fac. Cum altfel învaţă şi cresc?

Eram pe punctul de a răspunde că, la câte greşeli făcusem, deja trebuia să fi crescut şi să fi atins un catralion de centimetri, dar ştiam că nu asta voise să spună bunica. Am oftat şi am spus:

— Am o groază de defecte.

— Numai o femeie înţeleaptă recunoaşte aşa ceva. Tristeţea i-a alungat zâmbetul. Asta e una din deosebirile majore dintre tine şi mama ta.

— Mama. Am suspinat iar. În ultimul timp m-am tot gândit la ea.

— Şi eu. În ultimele zile nu mi-am luat gândul de la Linda.

M-am uitat întrebătoare la bunica. De obicei, când „nu-şi lua gândul“ de la cineva, însemna că se întâmpla ceva cu acea persoană.

— Ai veşti de la ea?

— Nu, dar cred că o să am cât de curând. Să ai gânduri bune pentru ea, u-we-tsi-a-ge-ya.

— Aşa o să fac, am răspuns.

Broscuţa mea a apărut exact atunci, simpatică şi familiară, aruncând străluciri de un albastru deschis şi scânteieri de crom.

— Mai bine ar fi să te întorci la şcoală, Zoeybird. O să fie nevoie de tine la noapte, a spus ea pe acel ton serios de bunică-de-necontrazis.

Ne-am ridicat şi ne-am îmbrăţişat iar. A trebuit să mă smulg de lângă ea.

— Rămâi în Tulsa la noapte, bunico?

— Nu, scumpo. Am prea multe de făcut. Mâine e un powwow important în Tahlequah, iar eu am cusut nişte săculeţi noi cu levănţică, o frumuseţe. Mi-a zâmbit. I-am decorat cu păsări cardinal roşii, cusute din mărgele.

Am zâmbit şi i-am dat o ultimă îmbrăţişare.

— Să-mi păstrezi şi mie unul, bine?

— Întotdeauna o fac, a răspuns. Te iubesc, u-we-tsi-a-ge-ya.

— Şi eu te iubesc, am spus.

Apoi m-am uitat cum Stark a sărit din Broscuţă şi a luat-o de braţ pe bunica, ajutând-o să traverseze strada aglomerată dintre terminalul pentru sosiri şi parcarea cu plată. Pe urmă s-a întors la mine alergând într-un suflet, făcând slalom printre maşini. Când mi-a deschis uşa să urc în maşină, m-am oprit, mi-am apăsat palma pe pieptul lui şi l-am tras de cămaşă spre mine, ca să-l pot săruta.

— Eşti cel mai bun Războinic din lume, i-am şoptit cu buzele lipite de ale lui.

— Aşa-i, a răspuns, cu sclipiri în ochi.

M-am trântit pe bancheta din spate a Broscuţei şi am privit în ochii lui Stevie Rae, în oglinda retrovizoare.

— Mulţumesc că m-aţi lăsat un pic singură cu bunica.

— N-ai de ce, Z. O iubesc pe bunica ta.

— Mda, şi eu, am spus încet. Apoi mi-am îndreptat umerii, m-am simţit mai stăpână pe mine şi am continuat: Bun. Aşa. Spune-mi despre rahatul de la şcoală, spre care mă îndrept.

— Ţine-te bine în şa, că-i groasă rău, spuse Stevie Rae, în timp ce semnaliza şi se îndepărta de bordură.

— Nici măcar nu-mi plac caii, am spus.

— Ce-ţi spuneam, a răspuns ea, complet într-o doară,

făcându-mă să râd. Ei da, cu sau fără grămada aia de rahat, eram bucuroasă să fiu iar acasă.

*

— Tot nu-mi vine să cred că cei din Înaltul Consiliu pot fi aşa de naivi, am spus probabil a suta mia oară, în timp ce Stevie Rae mă ajuta să-mi aleg ţinuta pentru momentul în care aveam să aprind rugul funerar al lui Jack. M-am cutremurat.

Fără să bată la uşă, Afrodita s-a năpustit în cameră. A aruncat o privire spre puloverul negru cu guler înalt şi cu mâneci lungi şi spre jeanşii negri pe care-i ţineam în mână şi a spus:

— Ce naiba, nu te poţi îmbrăca aşa. Aprinzi rugul funerar al unui gay. Ştii cât de jignit ar fi Jack dacă te-ar vedea în hainele alea, ca să nu mai vorbesc de Damien? Seamănă cu o ţinută de-a Anitei Blake de la începutul anilor 1990.

— Cine-i Anita Blake? a întrebat Stevie Rae.

— O tipesă ucigătoare de vampiri inventată de-o scriitoare care e varză în privinţa modei. Afrodita purta o rochie mulată de culoarea safirului, care strălucea puţin, dar nu atât cât să pară o rochie de bal de absolvire luată de la David's Bridal. De fapt, arăta grozav şi elegantă ca de obicei. Probabil pentru că Victoria, cea care se ocupa personal de cumpărăturile ei la superstilatul butic Miss Jackson's din Piaţa Utica, îi pusese deoparte afurisita de rochie exact când sosise şi o decontase cu cardul Platinum al mamei ei. Oftat. Îmi cam dădea dureri de cap.

S-a îndreptat către dulap, l-a deschis şi, după ce le-a aruncat hainelor mele o privire încărcată de dispreţ, a scos rochia pe care mi-o dăduse în noaptea în care participasem la primul meu Ritual al Fiicelor Întunericului. Era neagră, cu mâneci lungi şi-mi scotea în evidenţă silueta (spre deosebire de pulover şi de jeanşi). De asemenea, era brodată în jurul decolteului rotund, al mânecilor largi şi al tivului cu mărgeluţe de sticlă roşie, care scânteiau la cea mai mică mişcare şi care se potriveau perfect cu colierul cu luna triplă de Stăpână a Fiicelor Întunericului care mi se odihnea la gât. M-am uitat în ochii ei.

— De rochia asta nu sunt legate amintiri prea plăcute, am spus.

— Mda, dar îţi stă bine. E potrivită. Cel mai important lucru e că lui Jack i-ar fi plăcut enorm. După cum spune mama, amintirile se schimbă la fel ca oamenii, mai ales cu ajutorul unei

mari cantităţi de alcool.

— Afrodita, nu-mi spune că ai de gând să bei în seara asta. Pur şi simplu nu se cade, a spus Stevie Rae.

— Nu, cap sec. Cel puţin nu la început. Mi-a aruncat rochia. Pune-o pe tine şi grăbeşte-te. Gemenele şi Darius vin aici cu Damien, ca să mergem împreună spre rug - un soi de solidaritate a tocilarilor, da' e o decizie bună, de altfel, a adăugat iute când a văzut că Stevie Rae trăsese aer în piept şi era gata să o întrerupă. A, şi salutare. Mă bucur să vă revăd în lumea reală, pe tine şi pe prietenul tău ipohondru.

— Bine. O să mă îmbrac cu asta. Am intrat în baie, apoi am scos capul pe uşă şi am dat de ochii albaştri ai Afroditei. Apropo, Stark e, în primul rând, Paznicul şi Războinicul meu, şi de-abia după aceea prietenul meu. Şi cu siguranţă nu-i ipohondru. Ştii şi tu asta. Ai văzut ce i s-a întâmplat.

— Ha, a pufnit Afrodita, abia auzit.

N-am luat în seamă manifestarea aia nepoliticoasă şi am lăsat uşa întredeschisă ca să pot continua discuţia cu ele în timp ce mă îmbrăcam. M-am oprit când am văzut piatra vizionară, apoi am hotărât să las colierul sub rochie - n-aveam nici un chef să răspund în seara asta la întrebări despre Skye şi Sgiach. Mi-am pieptănat rapid părul şi am spus:

— Voi ce credeţi, Neferet mă lasă să aprind eu rugul pentru că e convinsă că o s-o dau în bară? La naiba, eu însămi mă aşteptam la asta, ce să mai zic de ea?

— Eu cred că ce are ea în minte e mult mai nefast decât faptul că vei plânge cu sughiţuri de doru' lui Jack, răspunse Stevie Rae.

— Ne... cum? a întrebat Shaunee, care, la rândul ei, a intrat în cameră fără să schiţeze nici cel mai mic salut.

— Fast... ce? a secondat-o Erin. Ce face, Geamăno? încearcă să copieze vocabularul impertinent al lui Damien?

— Cam aşa se pare, Geamăno, i-a răspuns Shaunee.

— Îmi plac cuvintele, iar voi n-aveţi decât să vă duceţi să vă daţi cu capul de pereţi, le-a replicat Stevie Rae.

Afrodita a izbucnit în râs, dar a dat-o în tuse când am ieşit din baie şi le-am aruncat tuturor o privire încruntată.

— Ne pregătim pentru o înmormântare. Cred că ar trebui să dăm dovadă de mai mult respect faţă de Jack, având în vedere că a fost prietenul nostru.

Gemenele au luat brusc un aer pocăit. S-au îndreptat spre mine şi m-au îmbrăţişat pe rând, mormăind urări de întâmpinare pentru mine şi Stark.

— Z. are dreptate când spune că ar trebui să fim mai serioase, şi asta nu doar pen' că e înmormântarea lui Jack, ceea ce e absolut îngrozitor. Ştim toate că e exclus ca Neferet să fi hotărât aşa, dintr-odată, să se poarte cum trebuie şi să respecte puterile lui Zoey, a spus Stevie Rae.

— Trebuie să fim atente, am recunoscut. Staţi în preajma mea. Fiţi pregătite. Dacă va trebui să creez un cerc protector, bănuiesc că n-o să am prea mult timp la dispoziţie.

— De ce nu creezi unul chiar de la-nceput? a întrebat Afrodita.

— Aşa mă gândeam, dar am citit câte ceva despre înmormântările vampirilor şi am aflat că, de obicei, nu Marea Preoteasă face asta. Rolul ei, adică rolul meu în noaptea asta e să asist plină de respect la plecarea unui coleg vampir şi să ajut la trimiterea spiritului său la Nyx, în Tărâmul de Dincolo. Pentru asta nu-i nevoie de nici un cerc, ci doar de rugăciuni către Nyx.

— La asta ar trebui să te pricepi, Z., doar de-abia te-ai întors din Tărâmul de Dincolo, a spus Stevie Rae.

— Sper ca Jack să fie mândru de mine. Am simţit cum încep să mă usture ochii din cauza lacrimilor, aşa că am clipit des ca să le alung. Ultimul lucru de care aveau nevoie prietenii mei era ca la noapte să o ţin numai într-un plâns.

— N-are nimeni nici o idee despre ce-ar putea pune la cale Neferet? le-am întrebat.

Au clătinat toate din cap, în timp ce Afrodita a spus:

— Mie-mi vine în minte doar faptul că o să încerce să te umilească, da' nu văd cum ar putea face asta, dacă o să fii calmă, fermă şi concentrată asupra motivului pentru care ne adunăm cu toţii la noapte.

— Pentru Jack, a răspuns Shaunee.

— Să ne luăm rămas-bun de la el, a adăugat Erin, cu o voce puţin tremurată.

— Nu zic că nu e foarte frumos, a spus Stevie Rae, atrăgând toate privirile. Dar părerea mea e că, indiferent cum se desfăşoară, înmormântările sunt mai ales pentru cei care rămân în urmă, ca Damien.

— Bună observaţie, Stevie Rae. I-am mulţumit cu un zâmbet. O să ţin minte.

Stevie Rae şi-a dres glasul.

— Ştiu asta pentru că azi m-am văzut cu mama, care tocmai făcea un fel de mic ritual de înmormântare pentru mine. Era modul ei de-a încerca să găsească o încheiere.

O clipă, am simţit un şoc puternic, în timp ce Gemenele au izbucnit:

— Oh, Zeiţă, ce groaznic!

— A venit aici? a întrebat Afrodita. Am fost surprinsă de blândeţea din glasul ei.

Stevie Rae a încuviinţat din cap.

— Tocmai îmi lăsa o jerbă de partea cealaltă a porţii de intrare, da', de fapt, încerca doar ce-o să încerce şi Damien în noaptea asta: să-şi ia rămas-bun.

— Ai vorbit cu ea, nu-i aşa? am întrebat. Vreau să spun, ştie că nu mai eşti moartă?

Stevie Rae a zâmbit, chiar dacă în ochi i se citea încă o imensă tristeţe.

— Mda, da' m-am simţit nasol pentru că nu m-am dus la ea mai întâi. A fost groaznic să o văd plângând.

M-am dus spre CMBP şi am îmbrăţişat-o.

— Ei, măcar acum ştie.

— Măcar ai o mamă căreia îi pasă destul de mult cât să plângă pentru tine, a adăugat Afrodita.

M-am uitat în ochii Afroditei, înţelegând perfect ce vrea să spună.

— Da, aşa e.

— Vă rog, ar plânge şi mamele voastre dacă vi s-ar întâmpla ceva rău, a spus Stevie Rae.

— A mea ar face-o în public, pentru că lumea se aşteaptă la asta şi pentru că ar fi aşa de sedată, încât ar putea stoarce o lacrimă aproape din orice, a spus Afrodita cu tandreţe.

— Bănuiesc că şi a mea ar plânge, dar ar gândi: cum de-a putut să-mi facă asta şi acum o să ajungă direct în iad şi e numai vina ei. M-am oprit, apoi am adăugat: după cum ar spune bunica, din păcate mama nu înţelege că, în legătură cu veşnicia, sunt mai multe răspunsuri corecte, nu doar unul. Le-am zâmbit prietenelor mele. Ştiu asta, pentru că am fost acolo şi e un loc minunat. Cu adevărat minunat.

— Jack e acolo, nu-i aşa? în siguranţă, pe Tărâmul de Dincolo, alături de Zeiţă?

Am ridicat toate privirea şi l-am zărit pe Damien în pragul uşii lăsate deschise de Gemene. Arăta îngrozitor, deşi era îmbrăcat într-un impecabil costum Armani. Era aşa de palid, încât părea să aibă pielea străvezie, iar cearcănele arătau ca nişte vânătăi. M-am dus la el şi l-am luat în braţe. Era slab şi fragil, cu totul diferit de acel Damien pe care-l ştiam.

— Da. Este alături de Nyx. Îţi dau cuvântul meu, ca una dintre Marile Preotese ale ei. L-am îmbrăţişat şi am şoptit: îmi pare rău, Damien.

Damien mi-a răspuns la îmbrăţişare, după care a făcut un pas în spate, cu un efort vizibil. Nu plângea. Părea sfârşit - pustiit - deznădăjduit.

— Sunt pregătit să mergem şi mă bucur că eşti aici.

— Şi eu. Aş vrea să fi fost aici mai devreme. Am simţit cum încep să mi se adune iar lacrimile. Poate aş fi...

— Nu, n-ai fi avut cum, a spus Afrodita, venind lângă mine. Din nou, avea vocea mângâietoare, plină de înţelegere şi părea să aibă mai mult de nouăsprezece ani. N-ai putut împiedica moartea lui Heath. N-ai fi putut s-o împiedici nici pe-a lui Jack. Am privit o clipă în ochii lui Stark şi am văzut în ei reflectarea propriului meu gând - împiedicasem moartea lui. Chiar dacă asta însemna că avea coşmaruri şi încă nu era complet refăcut, dar măcar era în viaţă.

— Pe bune, Z., încetează, a spus Afrodita. Nu vă apucaţi să vă învinuiţi cu toţii. Singura răspunzătoare de moartea lui Jack este Neferet. Noi ştim asta, chiar dacă nimeni altcineva nu o ştie.

— Acum nu pot să mă gândesc la asta, a spus Damien şi, pentru o clipă, chiar mi-a fost teamă că o să leşine. Trebuie să ne ocupăm de Neferet în noaptea asta?

— Nu, am răspuns la repezeală. Nu am de gând să fac aşa ceva.

— Însă nu avem cum să-i controlăm acţiunile, a subliniat Afrodita.

— Stark şi cu mine o să stăm pe-aproape. Voi, ceilalţi, aveţi grijă să fiţi lângă Zoey şi Damien. Nu acţionăm noi primii, dar dacă Neferet încearcă să facă rău vreunuia dintre noi, o să fim pregătiţi.

— Am văzut-o în faţa Consiliului. Nu cred că o să încerce ceva atât de evident ca atacarea lui Z., a spus Stevie Rae.

— Indiferent ce face, o să fim pregătiţi, a repetat Stark

cuvintele lui Darius.

— Eu n-o să fiu pregătit, a spus Damien. Nu cred că voi mai fi vreodată pregătit să lupt.

L-am luat de mână pe Damien.

— Ei bine, la noapte nici nu va trebui s-o faci. Dacă va fi vreo luptă, va fi dusă de prietenii tăi. Acum, haideţi să ne ocupăm de Jack.

Damien a tras aer în piept cu şovăială, a încuviinţat din cap şi am ieşit împreună din cameră. Încă ţinându-l de mână, am condus grupul în jos pe scări, spre sala comună, complet pustie. I-am adresat Zeiţei o rugă în minte: Te rog, fă ca toată lumea să fie deja afară. Te rog, arată-i lui Damien cât de iubit a fost Jack.

Am mers de-a lungul aleii care înconjura partea din faţă a şcolii. Ştiam încotro ne îndreptam. Îmi aminteam prea bine că rugul Anastasiei fusese amplasat în mijlocul curţii şcolii, chiar în faţa Templului lui Nyx.

Pe când mergeam pe alee, mi-a atras atenţia un sunet slab şi am privit spre banca aflată sub un arbore de Iudeea, nu departe de intrarea şcolii. Erik stătea acolo, singur. îşi ţinea faţa în mâini, iar ce auzisem erau suspinele lui.

Capitolul 20
Zoey

Aproape că trecusem de el, când mi-am amintit că, înainte de a se fi Transformat, Erik fusese colegul de cameră al lui Jack. Asta m-a făcut să-mi dau seama că acum nu mai conta ce se întâmplase între mine şi el. Astă-seară jucam rolul de Mare Preoteasă pentru Jack şi eram sigură că el n-ar fi vrut să-l las pe Erik să plângă acolo, de unul singur.

Pe lângă asta, mi-a venit brusc în minte clipa în care Erik m-a găsit plângând, după primul meu Ritual al Fiicelor Întunericului, care fusese un dezastru. Fusese tare drăguţ şi atent şi mă făcuse să cred că poate eram totuşi în stare să controlez nebunia declanşată în şcoală.

Era rândul meu să-i fac o favoare, îi eram datoare.

L-am strâns de mână pe Damien şi i-am făcut pe toţi să se oprească.

— Dragule, i-am spus lui Damien, vreau să te duci la rug

împreună cu Stark şi cu ceilalţi. Am ceva de rezolvat, nu durează mult. Şi-apoi, din câte am citit despre înmormântările vampirilor, pentru că Jack a fost de fapt Consortul tău, trebuie să petreci câtva timp în meditaţie înainte de aprinderea rugului. Speram, cel puţin, că Damien avea nevoie de asta.

Ca şi cum ar fi răspuns cuvintelor mele, o vampiriţă a apărut din întuneric şi a venit spre noi din direcţia rugului funerar.

— Ai mare dreptate, Zoey Redbird, a confirmat ea.

Împreună cu prietenii mei, am privit-o mirată.

— A, e cazul să mă prezint. Mi-a întins antebraţul, conform tradiţionalului salut al vampirilor. Mă numesc Beverly. A făcut o pauză, şi-a dres vocea, apoi a reluat. Sunt profesoara Missal. Noua profesoară de vrăji şi ritualuri.

— A, îmi pare bine de cunoştinţă. I-am răspuns la salut, strângând-o de antebraţ. Da, avea un tatuaj complet de vampir - un desen frumos, care-mi amintea de notele muzicale -, dar jur că părea mai tânără decât Stevie Rae. Ăăă, doamnă profesoară Missal, aţi vrea să-i conduceţi pe Damien şi pe ceilalţi la rug? Eu mai am ceva de făcut aici.

— Sigur că da. Va fi totul pregătit. S-a întors spre Damien şi a spus cu blândeţe: Vă rog să mă urmaţi.

Damien a încuviinţat cu voce moale, însă avea o privire lipsită de viaţă. A urmat-o totuşi pe profesoară. Stark a rămas în urmă. Privirea i s-a îndreptat spre umbră şi spre banca pe care stătea Erik. Apoi, s-a întors spre mine.

— Te rog, am spus. Trebuie să vorbesc cu el. Ai încredere în mine, OK?

Faţa i s-a destins.

— Nu-i nici o problemă, mo bann ri. Înainte de a pomi după Damien, a adăugat încet, cu impecabilul lui accent scoţian: Te-oi aştepta când ai să termini.

— Mulţumesc. Am încercat să-i spun din priviri cât de mult îl iubeam şi îi apreciam loialitatea şi încrederea.

A zâmbit şi s-a îndepărtat împreună cu restul grupului. În afara Afroditei. Şi a lui Darius, care se ţinea scai de ea, ca o umbră.

— Ce-i? am întrebat.

— Doar nu crezi c-o să te lăsăm singură? a spus Afrodita, dându-şi ochii peste cap. Cât de naivă poţi fi? Neferet a reuşit să-i taie capul lui Jack fără măcar să fie de faţă. Eu şi Darius n-o

să te lăsăm singură cât timp îi aduci alinare lui Erik cel Smintit.

M-am uitat la Darius, care însă a clătinat din cap şi a spus:

— Îmi pare rău, dar Afrodita are dreptate.

— Puteţi măcar să staţi mai departe, să nu ne auziţi? i-am întrebat exasperată.

— De parcă am vrea să auzim bâzâitul lui Erik! Nici o problemă. Numai să te grăbeşti. Nu trebuie ca toată lumea să stea după un nemernic, a răspuns Afrodita.

Nici măcar nu m-am mai obosit să oftez şi m-am îndepărtat de ei, mergând spre Erik. Pe bune, tipul nici măcar nu ştia că eram acolo. Îşi ţinea faţa în mâini şi plângea. Plângea cu adevărat. Ştiind ce actor bun era, mi-am dres glasul şi m-am pregătit să-i vorbesc cu un uşor sarcasm sau cel puţin cu o agresivitate mascată.

Când a ridicat privirea spre mine, totul s-a schimbat. Avea ochii roşii şi umflaţi. Obrajii îi erau scăldaţi în lacrimi. Îi curgea nasul. A clipit de câteva ori, ca şi când nu ar fi reuşit să mă vadă clar.

— Oh, ăăă, Zoey, a rostit, făcând un efort să se adune. Şi-a îndreptat spatele şi şi-a şters nasul cu mâneca. Ăăă, salut, te-ai întors.

— Mda, am aterizat nu cu mult timp în urmă. O să aprind rugul lui Jack. Vrei să vii cu mine?

A izbucnit iar în suspine. Şi-a plecat capul şi a început să plângă.

Era groaznic.

Pur şi simplu nu ştiam ce să fac.

Jur că am auzit-o pe Afrodita pufnind cu dispreţ undeva în depărtare.

— Ascultă. M-am aşezat lângă el şi l-am bătut pe umăr cu stângăcie. Ştiu că e îngrozitor. Voi doi aţi fost prieteni buni.

Erik a dat aprobator din cap. Mi-am dat seama că se chinuia să se liniştească, aşa că am stat lângă el şi am trăncănit în timp ce el îşi sufla nasul şi îşi ştergea faţa cu mâneca.

— E tare aiurea. Jack era mult prea drăguţ, ca lumea şi tânăr, ca să i se întâmple aşa ceva. O să ne fie atât de dor de el.

— Neferet a făcut asta. Vorbea încet şi am văzut că privea în jur, de frică să nu fie cumva auzit. Nu ştiu cum. Nici măcar nu ştiu de ce, dar e mâna ei.

— Mda, am răspuns.

Ne-am privit în ochi.

— Ai de gând să faci ceva în privinţa asta? a întrebat.

Privirea mi-a rămas la fel de fermă.

— Tot ce-mi stă în putere.

Aproape că a schiţat un zâmbet.

— Ei, eu mă mulţumesc cu asta. Şi-a şters iar faţa şi şi-a trecut mâna prin păr. Mă pregăteam să plec.

— Ce? am găsit cu cale să întreb.

— Mda, să plec. Să părăsesc Casa Nopţii din Tulsa pentru cea din L.A. Vor să merg acolo, la Hollywood. Trebuia să fiu următorul Brad Pitt.

— Trebuia? Am întrebat, complet nedumerită. Şi ce te împiedică?

Încet, Erik a ridicat mâna dreaptă şi a întins-o spre mine, cu palma deschisă. Am clipit de câteva ori, fără să înţeleg ceea ce vedeam.

— Da, e chiar ceea ce crezi, a spus el.

— E Labirintul lui Nyx. Bineînţeles că recunoscusem tatuajul în relief, de culoarea Safirului, care îi împodobea palma, dar era ca şi cum mintea îmi era mai înceată decât privirea, şi nu m-am lămurit decât după ce am auzit din spatele meu vocea Afroditei: La naiba! Erik e un Urmăritor.

Privirea lui Erik s-a mutat de la mine spre Afrodita.

— Acum eşti mulţumită? Hai, dă-i drumul şi râzi de mine. Ştii bine că asta înseamnă că, patru ani de-aici înainte, nu am cum să părăsesc Casa Nopţii din Tulsa - trebuie să stau aici şi să urmăresc a naibii esenţă, să fiu nenorocitul care, patru ani de-acum încolo, e de faţă la însemnarea tuturor puştilor care află că s-ar putea sau nu să moară, dar că, oricum, trebuie să-şi schimbe complet viaţa.

A urmat un moment de tăcere, apoi Afrodita a spus:

— Asta te frământă? Noua ta însărcinare dificilă de Urmăritor? Sau, în realitate, eşti poate deranjat de faptul că trebuie să amâni Hollywoodul vreme de patru ani, timp în care, cu siguranţă, o să apară „noul Brad Pitt“?

M-am întors şi m-am uitat la ea.

— A fost colegul de cameră al lui Jack! Îţi aminteşti cum e să-ţi pierzi colegul de cameră? Am văzut cum i s-a mai îmblânzit expresia feţei, dar tot am clătinat din cap. Nu. Luaţi-o înainte, tu şi Darius. Vin şi eu după voi. Pentru că Afrodita încă mai ezita,

m-am adresat direct Războinicului ei: ca Marea ta Preoteasă, aşa îţi poruncesc. Vreau să rămân singură cu Erik. Ia-o pe Afrodita şi aşteptaţi-mă la rugul lui Jack.

Darius n-a mai pierdut nici o clipă. A făcut o plecăciune solemnă în faţa mea, apoi a luat-o pe Afrodita de braţ şi, pur şi simplu, a tras-o după el. Am oftat adânc şi m-am aşezat pe bancă lângă Erik.

— Îmi pare rău. Afrodita e bine intenţionată, dar aşa cum ar spune Stevie Rae, uneori nu-i prea amabilă.

Erik a pufnit plin de dispreţ.

— Ştiu. Am ieşit împreună o vreme, nu-ţi aminteşti?

— Îmi amintesc, am spus încet. Apoi am adăugat: şi noi doi am ieşit împreună.

— Mda, a răspuns. Credeam că te iubesc.

— Şi eu credeam că te iubesc.

M-a privit.

— Am greşit?

L-am privit şi eu. Cu mare atenţie. Zeiţa mea, era un tip tare bine, în genul lui Superman sau Clark Kent. Înalt şi brunet, cu ochi albaştri, musculos. Dar era mai mult de-atât. De acord, era autoritar şi arogant, însă, undeva în adâncul lui, se afla un tip de-a dreptul cumsecade. Doar că nu eram eu fata potrivită pentru el.

— Da, am greşit, da' nu-i nimic. De curând, mi s-a amintit că-i în ordine să nu fii perfect, mai ales dacă înveţi din greşelile tale. Aşa că ce-ai zice să învăţăm din ale noastre? Cred că, oricum, am putea fi prieteni mai buni.

Buzele lui senzaţionale au schiţat un zâmbet.

— Se prea poate să ai dreptate, bănuiesc.

— În plus de asta, am spus, înghiontindu-l cu umărul, nu am prea mulţi tipi drăguţi şi hetero ca prieteni.

— Eu sunt drăguţ şi hetero. Adică, sunt fără discuţie hetero şi, cum ai spus, destul de drăguţ.

— Îhî, aşa e, am răspuns. Pe urmă i-am întins mâna. Prieteni?

— Prieteni. Erik mi-a luat mâna într-a lui, apoi, cu un zâmbet dezinvolt, a alunecat graţios de pe bancă într-un genunchi. Domniţa mea, să fim prieteni pe veci.

— De acord, am spus, cu respiraţia întretăiată, căci, indiferent de cât de mult îl iubeam pe Stark, Erik era tare arătos şi, pe deasupra, şi un actor grozav.

— A făcut o plecăciune şi mi-a sărutat mâna. Nu într-un mod neplăcut, cu mesajul „vreau să fii a mea“, ci ca un gentleman de şcoală veche. Încă în genunchi, a ridicat privirea spre mine şi a spus: La noapte, trebuie să spui ceva care să ne insufle speranţă şi să-l ajute pe Damien, pentru că, în momentul de faţă, mulţi dintre noi plutim în derivă şi nu ştim ce se întâmplă, iar Damien chiar e dat rău peste cap.

Mi s-a strâns inima.

— Ştiu.

— Bine. Indiferent ce va fi, am încredere în tine, Zoey.

Am oftat. Din nou.

El a zâmbit şi s-a ridicat, trăgându-mă după el.

— Dă-mi voie să te însoţesc la înmormântare.

L-am luat de braţ pe Erik şi am păşit spre un viitor care întrecea orice închipuire.

Era o privelişte îngrozitoare şi incredibil de tristă. Spre deosebire de ultima dată când, la Casa Nopţii, fusese aprins un rug pentru un vampir, acum, toată şcoala era prezentă. Novicii şi vampirii formau un cerc uriaş în jurul structurii asemănătoare unei bănci ridicate chiar la mijlocul terenului şcolii. Încă mai vedeam iarba pârjolită, mărturie a faptului că, nu cu mult timp în urmă, trupul Anastasiei Lankford fusese mistuit de focul Zeiţei exact în acelaşi loc. Numai că atunci nu fusese de faţă întreaga şcoală pentru a-şi arăta respectul faţă de ea. Prea mulţi dintre elevi fuseseră controlaţi de Kalona - ori, pur şi simplu, mult prea speriaţi. Lucrurile stăteau cu totul altfel în seara asta. Controlul lui Kalona fusese înlăturat, iar Jack avea parte de o ceremonie de bun-rămas demnă de un Războinic.

L-am zărit pe Dragon Lankford chiar înainte de a-mi îndrepta privirea spre rug. Stătea în spatele lui Jack, în umbra celui mai apropiat stejar. Dar umbrele nu-i puteau ascunde durerea. Îi vedeam lacrimile care alunecau încet pe faţa lui cu trăsături alese. Prima mea rugă a serii a fost: Zeiţă, ajută-l pe Dragon. E un om aşa de bun. Ajută-l să-şi găsească liniştea.

Apoi, m-am uitat la Jack.

Ceea ce-am văzut m-a făcut să mă înfior şi, în acelaşi timp, să zâmbesc printre lacrimi. După cum era obiceiul la înmormântările vampirilor, fusese învelit din creştet până-n tălpi în tradiţionalul giulgiu vampiresc, numai că cel al lui Jack era purpuriu. Absolut strălucitor. Absolut splendid. Absolut purpuriu.

— Chiar a făcut-o. Vocea gâtuită a lui Erik s-a auzit lângă mine. Ştiam că purpuriu era culoarea lui preferată, aşa că m-am dus la magazinul Delfinul de pe strada Utica şi am cumpărat o grămadă de cearşafuri purpurii. Pe urmă, i-am spus lui Sapphire de la infirmerie să-i înfăşoare pe Jack în ele, deşi nu eram convins că avea s-o facă.

M-am întors spre Erik, m-am ridicat pe vârfuri şi l-am sărutat pe obraz.

— Mulţumesc. Lui Jack iar fi plăcut la nebunie ce-ai făcut. I-ai fost un prieten bun, Erik.

A dat din cap şi a zâmbit, fără să scoată un cuvânt, şi-am observat că plângea iar. Înainte de a-i urma exemplul şi de-a începe să plâng atât de tare, încât să nu mai fiu luată drept Marea Preoteasă a nimănui, mi-am îndepărtat privirea şi l-am zărit pe Damien. Era îngenuncheat la căpătâiul rugului lui Jack. Duchess era aşezată lângă el, iar Cammy, pisica durdulie, stătea tristă între genunchii lui, făcută ghem. Stark stătea în picioare lângă Duchess şi am văzut că o mângâia şi şoptea ceva atât câinelui, cât şi lui Damien. Lângă Stark stătea Stevie Rae, care plângea încet, cu o faţă îndurerată. Afrodita era de cealaltă parte a lui Damien, cu Darius lângă ea. Gemenele erau în stânga ei. De ambele laturi ale grupului meu de prieteni foarte buni, ceilalţi elevi din şcoală se înşirau şi formau un cerc respectuos în jurul rugului. Mulţi dintre novici şi vampiri, printre care Lenobia şi majoritatea celorlalţi profesori, ţineau în mână lumânări purpurii. Părea că nu vorbeşte nimeni în afară de Stark, însă auzeam multă lume suspinând.

Nu era nici urmă de Neferet.

— Poţi s-o faci, a şoptit Erik.

— Cum? abia dacă am rostit.

— Aşa cum faci de fiecare dată - cu ajutorul lui Nyx, a răspuns el.

— Te rog, ajută-mă, Nyx. Nu pot de una singură, am şoptit. Pe urmă a apărut profesoara Missal, care m-a poftit mai în faţă. Aşa că am înaintat spre Damien, cu paşi pe care i-aş fi vrut plini de încredere, ca mersul unei adevărate Mari Preotese adulte.

Stark m-a văzut primul. Când ni s-au întâlnit privirile, n-am zărit în ochii lui nici o urmă de gelozie sau de supărare, chiar dacă ştiam că Erik se afla exact în spatele meu. Războinicul meu, Paznicul meu, iubitul meu s-a dat la o parte şi a făcut o

plecăciune ceremonioasă.

— La bună întâlnire, Mare Preotească. Vocea i-a răsunat în toată curtea. S-au întors spre mine cu toţii şi, ca la un semn, întreaga Casă a Nopţii s-a plecat în faţa mea, recunoscându-mă drept Mare Preotească.

Am avut un sentiment pe care nu-l mai simţisem niciodată. Profesori, vampiri de o sută de ani şi cei mai tineri novici îşi aveau cu toţii privirile aţintite asupra mea - credeau în mine şi se bizuiau pe mine. Pe cât era de înspăimântător, pe atât era de măreţ.

Să nu uiţi niciodată acest sentiment, mi-a răsunat în minte vocea Zeiţei. O adevărată Mare Preotească este în acelaşi timp modestă şi mândră şi nu uită nicicând de răspunderea pe care o presupune poziţia de conducător.

M-am oprit în faţa lui Damien şi m-am înclinat în faţa lui, cu pumnul strâns în dreptul inimii.

— La bună întâlnire, Damien. Apoi, fără să-mi pese că deviam de la textul ceremonial al înmormântării vampirilor pe care îl citisem în avion, l-am luat de mâini pe Damien şi l-am făcut să se ridice. L-am îmbrăţişat şi am repetat: La bună întâlnire, Damien.

A scos un suspin. Avea corpul crispat şi se mişca încet, ca şi cum se temea să nu se spargă în catralioane de bucăţele, dar m-a îmbrăţişat la rândul lui cu putere. Înainte de a mă îndepărta de el, m-am concentrat şi am şoptit: Aerule, vino la Damien al tău. Dă-i seninătate şi speranţă şi ajută-l să treacă cu bine de noaptea asta. Aerul a răspuns pe dată. Mi-a ciufulit părul şi ne-a învăluit pe Damien şi pe mine. L-am auzit cum a inspirat o dată, iar când a dat afară aerul din piept, a dispărut şi o parte din acea crispare puternică. M-am dat mai în spate şi l-am privit în ochii trişti.

— Te iubesc, Damien.

— Şi eu te iubesc, Zoey. Poţi începe. A dat din cap şi a arătat spre trupul lui Jack, înfăşurat în giulgiul purpuriu. Fă ce ai de făcut. Ştiu că oricum Jack nu e aici. S-a oprit şi şi-a reţinut un suspin, apoi a adăugat: s-ar bucura, totuşi, să ştie că tu te ocupi de asta.

În loc să izbucnesc în lacrimi şi să cad la pământ în băltoaca formată de ele, aşa cum aş fi vrut, m-am întors cu faţa spre rug şi spre Casa Nopţii. Am inspirat de două ori, am dat aerul afară

din plămâni, iar când am inspirat a treia oară, am şoptit:

— Spiritule, vino la mine. Fă ca vocea mea să fie destul de puternică pentru a fi auzită de toţi. Elementul pentru care am cea mai mare afinitate m-a invadat şi mi-a dat putere. Când am început să vorbesc, vocea îmi era ca un semnal trimis de Zeiţă şi a răsunat puternică şi înţeleaptă peste întreaga curte a şcolii.

— Jack nu este aici. Cu toţii înţelegem asta în mintea noastră. Damien tocmai mi-a spus acest lucru, dar astă-seară vreau s-o ştiţi cu toţii. Simţeam privirile tuturor aţintite asupra mea şi am rostit rar şi răspicat cuvintele care îmi veneau în minte şi erau inspirate de Zeiţă. Am fost în Tărâmul de Dincolo şi vă dau cuvântul meu că este la fel de frumos, uluitor şi real pe cât vor să şi-l imagineze inimile voastre. Jack se află acolo. Nu simte nici o durere. Nu e trist, îngrijorat sau speriat. E cu Nyx, pe pajiştile şi în dumbrăvile ei. M-am oprit şi am zâmbit printre lacrimile care-mi sclipeau în ochi. Probabil zburdă vesel prin acele pajişti şi dumbrăvi. Surprinsă, am auzit chicotitul surprins al lui Damien, urmat de cel al altor novici. Se întâlneşte cu alţi prieteni, ca Heath al meu, şi probabil îi tot dă înainte cu ornamentele. Afrodita a pufnit în râs, iar Erick a chicotit pe înfundate. În clipa asta, nu putem fi alături de el. M-am uitat la Damien. Este greu. Ştiu că este greu. Dar putem fi siguri că o să-l revedem - în viaţa asta ori în următoarea. Iar când se va întâmpla asta, indiferent cine sau unde suntem, vă promit că în spiritul, în esenţa noastră, un lucru va rămâne acelaşi: iubirea. Iubirea noastră e încă vie şi va trăi de-a pururi. Ştiu că această promisiune vine chiar de la Zeiţă.

Stark mi-a înmânat un băţ lung care avea la celălalt capăt înfăşurat ceva lipicios. L-am luat, dar, înainte de-a mă îndrepta spre rug, am căutat-o cu privirea pe Shaunee.

— Vrei să mă ajuţi? am întrebat-o.

Şi-a şters lacrimile, s-a întors cu faţa spre sud, a ridicat braţele şi, cu o voce amplificată de iubire şi de durerea despărţirii, a strigat:

— Focule! Vino la mine! În timp ce-a mers alături de mine spre grămada uriaşă de lemne pe care era întins trupul lui Jack, mâinile ei, ridicate deasupra capului, au devenit incandescente.

— Jack Swift, ai fost un băiat deosebit, nespus de bun. Întotdeauna te voi iubi ca pe un frate şi ca pe un prieten. Până data viitoare când o să te revăd, la bună întâlnire, la bună

despărţire şi la bună reîntâlnire. Când am atins rugul cu capătul torţei, Shaunee şi-a trimis elementul spre ea, făcând-o să ia foc, cu o strălucire nepământeană care avea scânteieri galbene şi purpurii.

Mă întorsesem spre Shaunee şi tocmai îmi deschisesem gura să le mulţumesc, ei şi elementului ei, când noaptea a fost sfâşiată de strigătul lui Neferet.

— Zoey Redbird! Mare Preoteasă novice! Îţi cer să fii martoră!

Capitolul 21
Zoey

Nu mi-a luat prea mult s-o descopăr pe Neferet. Stătea pe scările Templului lui Nyx, undeva la stânga mea. în timp ce toată lumea s-a întors spre ea şi a început să şuşotească, am simţit cum Stark a venit lângă mine, ca să se poată interpune dintr-o singură mişcare între noi. Am observat-o şi pe Stevie Rae. Într-o clipă, a fost şi ea lângă mine, de partea cealaltă, iar cu coada ochiului le-am zărit pe Gemene, şi chiar şi pe Damien. Eram înconjurată de cercul meu de prieteni, al căror gest mă asigura că erau gata să-mi sară în ajutor.

Când Neferet a început să înainteze spre mine, m-am concentrat instinctiv. Probabil a înnebunit complet dacă mi-a cerut să oficiez eu ceremonia pentru a mă ataca în faţa întregii şcoli, mi-am spus. Nebună sau nu, asta nu mai avea importanţă. Era rea şi periculoasă, iar acum venea spre mine, şi Nu Aveam de Gând să Fug.

Astfel că următoarele ei cuvinte m-au uluit aproape la fel de mult ca faptele ei.

— Ascultă-mă, Zoey Redbird, Mare Preoteasă novice, şi fii martoră. Am greşit faţă de Nyx, faţă de tine şi faţă de această Casă a Nopţii.

Avea o voce puternică, limpede şi frumoasă, ce răsuna ca o muzică în aerul din jurul ei. În ritmul impus de ea însăşi, Neferet a început să se dezbrace.

Ar fi trebuit să fie o imagine stânjenitoare sau erotică, dar n-a fost deloc aşa. Era pur şi simplu ceva frumos.

— V-am minţit, pe tine şi pe Zeiţa mea. Şi-a scos cămaşa, iar aceasta a fluturat în spatele ei aidoma petalei căzute a unui

trandafir. V-am înşelat, pe tine şi pe Zeiţă, în privinţa intenţiilor mele. Şi-a desfăcut fusta din mătase neagră cu care era îmbrăcată şi a ieşit din ea ca dintr-un bazin cu apă întunecată. Goală puşcă, s-a îndreptat direct spre mine. Flăcările purpurii şi galbene aruncate de rugul lui Jack îi licăreau pe piele, dând impresia că şi ea ardea, fără însă a fi mistuită de ele. Când a ajuns la mine, a căzut în genunchi, şi-a dat capul pe spate şi a deschis braţele, spunând: cea mai mare greşeală a fost că i-am permis unei fiinţe să mă seducă şi să mă îndepărteze de iubirea pentru Zeiţa mea şi a sa Cale. Acum, dezgolită în faţa ta, a Casei Nopţii căreia îi aparţinem şi a lui Nyx, cer iertare pentru toate greşelile, căci îmi dau seama că nu mai pot trăi nici o clipă în minciuna asta. Când a terminat de vorbit, Neferet şi-a plecat capul şi braţele, apoi s-a înclinat în faţa mea ceremonios, adânc şi cu respect.

În liniştea mormântală care a urmat, în minte mi s-au perindat o groază de gânduri ce se băteau cap în cap: Se preface - mi-aş dori să n-o facă - Heath şi Jack sunt morţi din cauza ei - e o manipulatoare de primă clasă. În timp ce încercam să-mi dau seama ce trebuie să fac - şi să spun - m-am uitat înjur neputincioasă, în speranţa că aş putea primi vreo îndrumare. Gemenele şi Damien se holbau la Neferet cu gurile căscate, şocaţi de-a dreptul. M-am uitat la Afrodita. Şi privirea ei era aţintită asupra lui Neferet, însă pe faţa ei se citea un dezgust evident. Stevie Rae şi Stark se uitau amândoi la mine. Foarte uşor, fără să rostească vreun cuvânt, Stark a clătinat o dată din cap: nu. Mi-am mutat privirea de la el la Stevie Rae, care a şoptit din vârful buzelor: minte.

Cu respiraţia întretăiată, am aruncat o privire spre cercul desenat de membrii Casei Nopţii. Unii mă priveau întrebători, în aşteptare, dar majoritatea căscau gura la Neferet plini de oteamă respectuoasă şi suspinau, împinşi de un amestec de fericire şi uşurare.

În clipa aia, în minte mi-a încolţit un gând ce s-a insinuat printre toate celelalte: dacă nu-i accept scuzele, şcoala se va ridica împotriva mea. Voi părea o puştoaică răzbunătoare, exact aşa cum doreşte Neferet.

N-am avut de ales. Nu puteam decât să-i răspund la gest, în speranţa că prietenii mei aveau destulă încredere în mine încât să ştie că puteam deosebi adevărul de manipulare.

— Stark, dă-mi cămaşa ta, am spus iute.

N-a avut nici o ezitare. A desfăcut nasturii şi mi-a întins-o.

Convinsă că vocea îmi era încărcată încă de forţa spiritului, am spus:

— Neferet, eu, una te iert. N-am dorit niciodată să-ţi fiu duşman. Şi-a ridicat privirea spre mine; ochii ei verzi erau inocenţi.

— Zoey, eu...

Am continuat, acoperindu-i vocea melodioasă.

— Dar pot vorbi numai în numele meu. Va trebui să i te adresezi Zeiţei pentru a obţine iertarea ei. Nyx îţi cunoaşte inima şi sufletul, aşa că acolo vei găsi răspunsul ei.

— Atunci îl am deja, iar inima şi sufletul îmi sunt pline de bucurie. Mulţumesc, Zoey Redbird, şi mulţumesc, Casa Nopţii!

Din toate părţile, voci au murmurat „Mulţumim Zeiţei!” şi „Fie binecuvântată!”. M-am străduit să zâmbesc şi m-am aplecat să-i pun cămaşa lui Stark în jurul umerilor.

— Ridică-te, te rog. N-ar trebui să stai în genunchi în faţa nea.

Neferet s-a ridicat graţioasă şi a îmbrăcat cămaşa lui Stark, apoi a închis-o cu grijă. Pe urmă, s-a răsucit spre Damien:

— La bună întâlnire, Damien. Îmi permiţi să înalţ ruga mea către Zeiţă pentru spiritul lui Jack?

Damien n-a scos nici un cuvânt. A dat doar din cap; din tristeţea şi durerea care i se citeau pe faţă nu mi-am dat seama dacă fusese sau nu convins de spectacolul lui Neferet. Ea a continuat să-şi joace magistral rolul.

— Mulţumesc. Neferet a păşit mai aproape de rugul arzător al lui Jack, şi-a aplecat capul pe spate şi a ridicat braţele. Spre deosebire de mine, nu a vorbit tare, ci extrem de încet pentru a nu fi auzită de nimeni. Ţinea faţa puţin înclinată într-o parte, aşa că i-o vedeam. Avea o expresie senină şi sinceră şi m-am întrebat cum de e posibil ca cineva atât de corupt să aibă un chip atât de frumos.

Am privit-o cu intensitate, încercând să găsesc o fisură în armura ei, şi cred că din cauza asta am văzut tot ce s-a întâmplat în continuare.

Expresia feţei lui Neferet s-a schimbat. Încă se uita în sus, însă, cel puţin pentru mine, a fost clar că zărise ceva deasupra noastră.

Apoi, l-am auzit. Un sunet oarecum familiar. Nu l-am

recunoscut imediat, deşi mi s-a făcut părul de găină. Cu toate astea, nu mi-am ridicat privirea. Am continuat s-o urmăresc pe Neferet. Ceea ce vedea o irita şi o îngrijora. Nu şi-a schimbat poziţia şi nu şi-a întrerupt „ruga”, dar a privit în toate părţile, ca şi cum ar fi verificat dacă mai observase cineva ceea ce tocmai zărise. Am închis ochii, în speranţa că dădeam impresia că mă rog, că sunt concentrată în meditaţie, orice în afară de faptul că o supravegheam. Am aşteptat câteva secunde, apoi i-am redeschis încet.

Neferet n-avea nici o treabă cu mine. Se uita fix la Stevie Rae, numai că CBPM a mea nu era conştientă de asta. Stevie Rae, la rândul ei, îşi ridicase privirea spre cer. Doar că ea nu părea iritată ori îngrijorată - radia pur şi simplu, de parcă s-ar fi uitat la ceva care o umplea de o bucurie imensă, de o dragoste imensă.

Derutată, am privit-o iar pe Neferet. O mai urmărea încă pe Stevie Rae, acum cu o altă expresie. Am văzut cum a căscat ochii, parcă înţelegând brusc cum stăteau lucrurile, apoi faţa i-a fost invadată de bucuria unei revelaţii bruşte care o mulţumea nespus.

Părea că nu-mi puteam lua ochii de la Neferet, dar, instinctiv, am căutat mâna lui Stark, ca şi cum ştiam că lumea mea era pe punctul de-a exploda; exact în clipa aia, vocea lui Dragon Lankford a fost semnalul care a schimbat totul.

— E un Imitator deasupra noastră! Profesori, apăraţi-i pe novici! Războinici, la mine!

Din momentul ăla, timpul a luat-o la galop. Stark m-a împins în spatele lui, ridicându-şi privirea. L-am auzit înjurând şi-am ştiut că regreta faptul că nu avea la el arcul.

— Du-te în Templul lui Nyx! a strigat Stark acoperind sunetul care vuia deasupra noastră, şi m-a şi condus în acea direcţie.

Peste umărul lui, am văzut nebunia care se declanşase. Unii copii ţipau; profesorii îşi strigau elevii şi încercau să-i liniştească; Războinicii Fii ai lui Erebus aveau armele scoase, pregătiţi pentru bătălia ce stătea să înceapă. Se agita toată lumea, în afară de Neferet şi de Stevie Rae.

Neferet încă se afla lângă flăcările rugului lui Jack şi zâmbea, privind-o pe Stevie Rae. Aceasta părea să fie ţintuită locului. Se uita spre cer, legănându-şi capul fără încetare şi plângea cu sughiţuri.

— Nu, aşteaptă, i-am spus lui Stark, apoi l-am ocolit, ca să nu

mă mai împingă spre templu. Nu pot pleca. Stevie Rae e...

— Cazi din cer, bestie blestemată!

Am fost întreruptă de strigătul lui Neferet. Îşi ridicase şi îşi deschisese braţele, cu degetele răşchirate ca şi cum ar fi încercat să apuce ceva din aer.

— Vezi? m-a întrebat iute Stark, în timp ce privea spre cer.

— Ce? Ce să văd?

— Tentaculele negre şi lipicioase ale Întunericului. S-a strâmbat îngrozit. Se foloseşte de ele. Iar asta înseamnă că a spus minciuni sfruntate când a cerut să fie iertată, a adăugat el încruntat. În mod clar e încă aliată cu Întunericul.

Pe urmă nu a mai fost timp pentru alte cuvinte, pentru că un Imitator a căzut din cer cu un ţipăt înfiorător şi a aterizat chiar în mijlocul curţii.

L-am recunoscut imediat. Era Rephaim, fiul preferat al lui Kalona.

— Omoară-l! a poruncit Neferet.

Dragon Lankford nu avea nevoie de ordin. Pornise deja. Cu spada sclipind în lumina focului, s-a pogorât asupra Imitatorului de Corbi ca un zeu răzbunător.

— Nu! Nu-i face rău! a urlat Stevie Rae şi s-a repezit între Dragon şi creatura căzută.

Ţinea braţele ridicate, cu palmele în afară, şi căpătase o aură verde, ca şi cum corpul i s-ar fi acoperit brusc cu muşchi fluorescent. Dragon s-a izbit de strălucitoarea barieră verde şi a fost trimis înapoi, ca după impactul cu o minge de cauciuc uriaşă. Era ceva înfricoşător şi fascinant în acelaşi timp.

— La naiba, am murmurat, deja îndreptându-mă spre Stevie Rae. Aveam o bănuială neplăcută în legătură cu ce se întâmpla. Foarte neplăcută.

Stark nu a încercat să mă oprească. A spus doar:

— Stai aproape de mine şi departe de scorpia aia.

— Stevie Rae, de ce-i iei apărarea? Sunteţi aliaţi? Neferet stătea lângă Damien, care se ridicase în picioare şi tremura pur şi simplu, încercând din răsputeri să se abţină să nu se repeadă iar asupra lui Stevie Rae. Neferet vorbea cu uimire în glas, însă ochii îi scăpărau ameninţător, ca ai unei pisici în faţa căreia Stevie Rae juca rolul şoarecelui prins în cursă.

Stevie Rae nu a luat în seamă vorbele lui Neferet. L-a privit pe Dragon şi a spus:

— Îţi dau cuvântul meu că nu-i aici ca să facă rău cuiva.

— Eliberează-mă, Cea Roşie. Imitatorul de Corbi a vorbit tocmai când eu ajunsesem la Dragon şi la Neferet. Se ridicase şi el în picioare, iar asta m-a surprins, căci păruse să fi murit în cădere. Când colo, singura dovadă a vreunei vătămări era tăietura adâncă la un biceps tulburător de omenesc, tăietură din care tocmai începea să curgă sânge. Se îndepărta încet de Stevie Rae, însă în jurul lor se formase o ciudată sferă verde, care nu-l lăsa să meargă prea departe de ea.

— N-are nici un rost, Rephaim. N-o să mai mint şi n-o să mă mai prefac. Stevie Rae s-a uitat spre Neferet şi spre mulţimea de novici şi profesori care se opriseră din fugă şi acum o priveau, cu feţe pe care se citeau şocul şi groaza. Apoi, ridicându-şi bărbia cu hotărâre, Stevie Rae şi-a întors ochii spre Imitator. Nu sunt o actriţă atât de bună. Nici măcar nu-mi doresc asta.

— N-o face.

Vocea Imitatorului de Corbi m-a uluit. Nu pentru că suna a voce omenească. Îl mai auzisem şi altădată şi ştiam că vorbea ca un tip oarecare atunci când furia nu-l făcea să şuiere. Ce m-a uluit a fost tonul lui. Părea speriat şi foarte, foarte abătut.

— Am făcut-o deja, a răspuns Stevie Rae.

Atunci am fost, în sfârşit, în stare să vorbesc.

— Ce naiba se întâmplă, Stevie Rae?

— Îmi pare rău, Z. Am vrut să-ţi spun. Chiar am vrut. Numai că n-am ştiut cum. Privirea lui Stevie Rae mă implora să înţeleg.

— Ce anume n-ai ştiut cum să-mi spui?

Abia atunci m-am dumerit - mirosul sângelui Imitatorului de Corbi. Înfiorată, l-am recunoscut. Îl simţisem şi la Stevie Rae şi mi-am dat seama despre ce vorbea, ce anume încercase să-mi spună.

— Te-ai impregnat cu creatura aia. Cuvintele erau în mintea mea, însă Neferet a fost cea care le-a spus cu voce tare.

— Oh, Zeiţă, nu, Stevie Rae, am spus, cu buzele reci şi amorţite. Nevenindu-mi să cred, continuam să clatin din cap, ca şi cum negarea ar fi anulat acel coşmar.

— Cum? cuvintele păreau smulse din fiinţa lui Dragon.

— N-a fost vina ei, a spus Imitatorul de Corbi. Eu port toată răspunderea.

— Să nu mi te adresezi, monstrule. Tonul lui Dragon era

nemilos.

Privirea uşor înroşită a Imitatorului de Corbi a trecut de la Maestrul Sabiei la mine.

— Să n-o condamni, Zoey Redbird.

— De ce-mi vorbeşti? i-am strigat. Clătinând încă din cap, m-am uitat la Stevie Rae. Cum de-ai acceptat aşa ceva? am întrebat, apoi am tăcut brusc, căci mi-am dat seama ce mult semănăm cu mama mea.

— La naiba, Stevie Rae, ştiam eu că se întâmplă ceva ciudat cu tine, da' habar n-aveam că e ceva chiar atât de serios, a spus Afrodita, venind în spatele meu.

— Trebuia să spun io ceva, s-a auzit Kramisha de unde stătea, câţiva metri mai încolo, lângă Gemene şi Damien, care se uitau neîncrezători când la Stevie Rae, când la Imitator. Ştiam io că poeziile despre monstru şi despre tine erau destul de rele, da' nu ştiam că trebuia să le iau ca atare.

— Din cauza alianţei dintre cei doi, Întunericul a întinat deja şcoala, a rostit solemn Neferet. Această creatură poartă, probabil, răspunderea pentru moartea lui Jack.

— Astea-s tâmpenii! a strigat Stevie Rae. Tu l-ai omorât pe Jack ca sacrificiu adus Întunericului care ţi-a dat controlul asupra sufletului lui Kalona. Tu ştii asta. O ştiu şi eu. Rephaim o ştie, la rândul lui. Ăsta-i motivul pentru care se afla acolo sus, urmărindu-te de la distanţă. Voia să se asigure că în noaptea asta nu vei pricinui un rău prea mare.

Am urmărit cum Stevie Rae o înfrunta pe Neferet şi am recunoscut forţa şi disperarea pe care le încerca CBPM a mea, pentru că le simţisem, la rândul meu, când mă ridicasem şi eu împotriva lui Neferet - mai ales atunci când fusesem singură împotriva ei, iar o şcoală întreagă de vampiri şi de novici habar nu avuseseră că era oricum, numai perfectă nu.

— I-a sucit complet minţile, s-a adresat Neferet mulţimii, care se adunase iarăşi. Ar trebui să fie amândoi nimiciţi pe loc.

Am simţit un nod în stomac; cu siguranţa pe care mi-o dădea numai gândul că sunt îndrumată de Zeiţă, am ştiut că trebuia să acţionez.

— De ajuns! În timp ce Stark se agita nervos lângă mine, cu privirea aţintită asupra omului-pasăre, m-am apropiat de Stevie Rae. Cred că-ţi dai seama ce încurcate sunt lucrurile?

— Da.

— Chiar te-ai impregnat cu el?

— Da, a spus ea cu hotărâre.

— Te-a atacat cumva? am întrebat, încercând să mă lămuresc.

— Nu, Z., dimpotrivă. Mi-a salvat viaţa. De două ori.

— Binenţeles că a făcut-o. Eşti înhăitată cu creatura asta şi aliată a Întunericului! Neferet s-a întors spre vampiri şi novici.

Aura verde din jurul lui Stevie Rae şi-a intensificat strălucirea odată cu vocea ei, acum mai puternică.

— Rephaim m-a salvat de Întuneric. Cu ajutorul lui am supravieţuit când am invocat, din greşeală, taurul alb. Dacă majoritatea celor de aici nu-şi dau seama ce urzeşti, nu uita că eu ştiu. Văd tentaculele Întunericului care îţi îndeplinesc poruncile.

— Pari să fii la curent cu subiectul ăsta, a spus Neferet.

— Cum să nu fiu, a răspuns înfuriată Stevie Rae. Înainte de sacrificiul Afroditei am fost sub dominaţia Întunericului. O să recunosc mereu acest lucru; tot aşa cum o să aleg întotdeauna Lumina.

— Chiar aşa? Neferet avea un zâmbet înfumurat. Asta faci când alegi creatura asta? Alegi Lumina? Imitatorii sunt rodul furiei, al violenţei şi al urii. Trăiesc în slujba morţii şi a distrugerii. Cel de aici a ucis-o pe Anastasia Lankford. Cum poţi confunda aşa ceva cu Lumina şi Calea Zeiţei?

— A fost o greşeală. Rephaim nu-i vorbea lui Neferet. Se uita ţintă la Stevie Rae. Ceea ce am fost înainte de-a te cunoaşte a fost o greşeală. Apoi m-ai găsit şi m-ai scos din locul întunecat în care mă aflam. Mi-am ţinut răsuflarea când Imitatorul de Corbi a atins obrazul lui Stevie Rae încet şi cu blândeţe, ştergându-i o lacrimă. Te-ai purtat cu mine cu bunătate şi, preţ de o clipă, am ştiut ce-nseamnă fericirea. Pentru mine e de ajuns. Eliberează-mă, Stevie Rae, Cea Roşie a mea. Lasă-i să-şi abată răzbunarea asupra-mi. Poate că, aşa, Nyx o să aibă milă de spiritul meu şi o să-mi dea voie să intru pe tărâmul ei, unde, cândva, o să te revăd.

Stevie Rae a clătinat din cap.

— Nu. Nu pot. Nu vreau. Dacă eu sunt a ta, şi tu eşti al meu. Nu te las să pieri fără luptă.

— Asta înseamnă că vei lupta pentru el împotriva prietenilor tăi? i-am strigat, cu sentimentul că toate o luaseră razna.

Stevie Rae m-a privit, calmă. I-am citit în ochi răspunsul, înainte ca ea să-l rostească, cu o voce tristă, dar fermă:

— Dacă trebuie, o voi face. Apoi, a spus un lucru - singurul lucru - care, în sfârşit, a lămurit toată nebunia aia şi mi-a schimbat complet perspectiva. Zoey, tu ai fi luptat împotriva oricui pentru a mă apăra când eram sub influenţa Întunericului, chiar dacă nu ştiai sigur dacă aveam să mai fiu vreodată eu însămi. El e deja Transformat, Z. S-a îndepărtat de Întuneric. Cum aş putea proceda altfel?

— Arătarea aia mi-a omorât partenera! a tunat Dragon.

— Pentru asta şi pentru multe alte crime, trebuie să moară, a spus Neferet. Stevie Rae, dacă alegi să fii de partea acelui monstru, atunci alegi să fii împotriva Casei Nopţii şi meriţi să pieri odată cu el.

— Nu, staţi puţin, am spus. Nu trebuie să vedem tot timpul lucrurile doar în alb şi negru, uneori există mai multe răspunsuri corecte. Dragon, ştiu că pentru tine e îngrozitor ce se întâmplă, dar eu spun să stăm o clipă şi să reflectăm. Nu pot crede că ai fi gata s-o ucizi pe Stevie Rae.

— Dacă e de partea întunericului, merită aceeaşi soartă ca această creatură, a spus Neferet.

— Mai scuteşte-mă. Tocmai ai recunoscut că ai fost de partea Întunericului, iar Zoey ţi-a iertat alegerea, a intervenit Afrodita. Nu spun că-mi convine ciudăţenia asta cu Stevie Rae şi băiatul-pasăre, dar de ce iertarea ta e posibilă, iar a lor, nu?

— Pentru că eu nu mai sunt sub influenţa Întunericului, întruchipat de tatăl acestei creaturi, a spus mieroasă Neferet. Nu mai sunt aliata lui. Să vedeam dacă şi creatura asta poate spune acelaşi lucru. L-a privit pe Imitator. Rephaim, juri că nu mai eşti fiul tatălui tău? Că nu mai eşti aliat cu el?

De data asta, Rephaim i s-a adresat direct lui Neferet.

— Numai tatăl meu este cel care mă poate elibera de îndatoririle faţă de el.

Am zărit înfumurarea care s-a aşternut pe chipul lui Neferet.

— I-ai cerut lui Kalona să te elibereze?

— Nu. Rephaim şi-a mutat privirea de la Neferet la Stevie Rae. Te rog să înţelegi.

— Înţeleg, crede-mă, i-a răspuns ea. Apoi, i-a strigat lui Neferet: nu i-a cerut lui Kalona să-l elibereze pentru că nu vrea să-şi trădeze tatăl!

— Motivele pentru care a ales Întunericul nu sunt importante, a spus Neferet.

— Dimpotrivă, eu cred că ei sunt, am intervenit. Ar mai fi ceva, vorbim despre Kalona de parcă ar fi aici. Nu trebuia să fie izgonit de lângă tine?

Neferet şi-a întors spre mine privirea verde şi rece.

— Nemuritorul nu se mai află alături de mine.

— Din cele spuse, s-ar zice că-i tot aici, în Tulsa. Dacă e surghiunit, ce mai caută aici? Ăăă, Rephaim, am spus, bâlbâindu-mă când i-am rostit numele. Era tare ciudat să-i vorbesc arătării ca unui tip obişnuit. Tatăl tău se află în Tulsa?

— N-nu pot vorbi despre tatăl meu, a spus el cu ezitare.

— Nu-ţi cer să-i vorbeşti de rău, nici să ne divulgi locul precis în care se află, am explicat.

Am fost surprinsă să-i citesc chinul în ochii înroşiţi.

— Îmi pare rău. Nu pot.

— Vedeţi! Nu vrea să vorbească despre Kalona; nu vrea să se ridice împotriva lui, a răsunat vocea lui Neferet. Pentru că Imitatorul de Corbi se află aici, ştim că, dacă nu e deja în Tulsa, Kalona e în orice caz în drum spre oraş. Aşa că, atunci când o să atace şcoala, căci precis o s-o facă, tu vei fi din nou de partea lui şi vei lupta împotriva noastră.

Rephaim şi-a întors privirea purpurie spre Stevie Rae. I-a spus cu o voce plină de deznădejde:

— Nu-ţi voi face rău, dar e tatăl meu şi...

Neferet a intervenit:

— Dragon Lankford, ca Mare Preoteasă a Casei Nopţii, îţi poruncesc să o aperi. Ucide-l pe acest Imitator netrebnic şi pe oricine care ar dori să-i stea alături.

Am văzut cum Neferet a ridicat mâna şi a făcut un semn din încheietură spre Stevie Rae. Sfera strălucitoare şi verde care îi înconjurase pe ea şi pe Imitator a tremurat, iar Stevie Rae a scos un geamăt. S-a albit la faţă şi şi-a dus mâinile la stomac, de parcă i s-ar fi făcut rău.

— Stevie Rae? Am vrut să pornesc spre ea, dar Stark m-a prins de mână şi m-a reţinut.

— Neferet se foloseşte de întuneric, a spus. N-ai cum să intervii între ea şi Stevie Rae - o să te secere.

— Întunericul? Vocea lui Neferet a răsunat, plină de forţă. Nu mă folosesc de Întuneric. Mă folosesc de răzbunarea dreaptă a

unei zeiţe. Doar ea îmi poate permite să îndepărtez această barieră. Dragon! Arată-i acestei creaturi care sunt consecinţele faptului că s-a ridicat împotriva Casei Nopţii, care îmi aparţine.

Stevie Rae a gemut din nou şi a căzut în genunchi. Aura verde a pierit. Rephaim s-a aplecat deasupra lui Stevie Rae, aşa că spatele lui era expus şi vulnerabil în faţa sabiei lui Dragon.

Am ridicat mâna care nu-mi era imobilizată de Stark, dar ce urma să fac? Să-l atac pe Dragon? Să-l salvez pe Imitatorul de Corbi care îi omorâse partenera? Eram împietrită. Nu voiam să-l las pe Dragon s-o rănească pe Stevie Rae, dar nu pe ea o ataca - ci pe duşmanul nostru, un duşman cu care CBPM a mea se Impregnase. Am avut impresia că privesc unul din filmele alea violente, în aşteptarea scenelor de măcel, în care sunt tăiate capete şi membre, numai că, acum, toate se întâmplau de-adevăratelea.

S-a auzit un şuierat puternic, aidoma unei rafale de vânt controlate, apoi Kalona a căzut din cer şi a aterizat între fiul lui şi Dragon. Ţinea în mână acea înfricoşătoare suliţă neagră, cea care apăruse în Tărâmul de Dincolo, cu ajutorul căreia a parat lovitura Maestrului Sabiei cu atâta putere, încât l-a doborât pe Dragon în genunchi.

Fiii lui Erebus au intrat în acţiune. Vreo cincisprezece dintre ei s-au repezit să-şi apere Maestrul Sabiei. Kalona se zărea doar ca o formă neclară, aducătoare de moarte, dar până şi lui îi era greu să ţină piept atâtor Războinici.

— Rephaim! Fiule! i-a strigat Kalona. Vino la mine! Apără-mă!

Capitolul 22
Stevie Rae

— Nu cumva să omori pe cineva! strigă Stevie Rae când Rephaim culese sabia căzută a unui Fiu al lui Erebus.

El o privi şi îi şopti:

— Obligă-l pe Kalona să acţioneze împotriva dorinţelor lui

Neferet. Numai aşa se poate rezolva totul. Apoi, alergă să îndeplinească porunca tatălui său.

Să-l oblig pe Kalona să acţioneze împotriva lui Neferet? Ce vrea să spună Rephaim? Kalona nu e controlat de ea? Stevie Rae se chinui să se ridice, dar acele înfricoşătoare tentacule negre nu numai că-i sfârtecaseră pavăza oferită de pământ, ci o lăsaseră şi fără strop de putere. Se simţea slăbită şi ameţită, cu o puternică senzaţie de vomă.

Pe urmă, Zoey se apropie, ghemuindu-se lângă ea, cu Stark care stătea de pază în faţa lor, aşezat ca un scut între ele şi bătălia sângeroasă care îi opunea pe Fiii lui Erebus lui Kalona şi lui Rephaim. Stevie Rae îşi ridică privirea exact când în mâna lui apăru o sabie uriaşă. O apucă de încheietură pe Zoey.

— Nu-l lăsa pe Stark să-l rănească pe Rephaim! o imploră Stevie Rae pe CMBP a ei. Zoey o privi drept în ochi. Te rog, îi mai spuse. Ai încredere în mine.

Zoey încuviinţă cu o mişcare a capului, apoi îi strigă Războinicului ei:

— Nu-l răni pe Rephaim.

Stark întoarse capul, deşi continua să urmărească lupta.

— Ba sigur că o să-l rănesc, dacă o să te atace, răspunse.

— N-o s-o facă, îi spuse Stevie Rae.

— Eu n-aş fi chiar aşa de sigură, spuse Afrodita, care alergă spre ele, în timp ce Darius, cu spada trasă, i se alătură lui Stark, întărind bariera care le apăra pe preotesele lor de pericol. Cap sec, de data asta chiar ai făcut-o de oaie.

— Din păcate, trebuie să fiu de acord cu Afrodita, spuse Erin.

— Chiar trebuie, căci are dreptate, o completă Shaunee.

Cu o înfăţişare fioroasă, Damien îngenunche de cealaltă parte a lui Stevie Rae.

— O să ne ocupăm de Stevie Rae mai târziu. Deocamdată, să vedem cum putem scăpa de toată nenorocirea asta, spuse el.

— Nu înţelegi, îi spuse Stevie Rae, cu ochii plini de lacrimi. Nu vreau să scap, iar singura nenorocire e faptul că aţi aflat în felul ăsta despre Rephaim, şi nu de la mine.

Damien stătu ceva timp să o privească, înainte de-a ăspunde:

— A, înţeleg ce vrei să spui, pentru că am aflat multe lucruri despre dragoste, înainte să o pierd.

Până să apuce Stevie Rae să răspundă, atenţia le fu atrasă de strigătul de durere al unuia dintre Războinicii Fii ai lui Erebus.

Kalona tocmai îi străpunsese coapsa cu suliţa, şi tânărul Războinic se prăbuşise, dar fusese la fel de repede luat la o parte şi înlocuit cu un altul, astfel că cercul morţii se închisese la loc în jurul fiinţelor înaripate.

Luptau spate în spate. Privind cum Războinicii Casei Nopţii atacă neobosit, Stevie Rae se simţi copleşită de durere. Perfect armonizaţi şi sincronizaţi, Kalona şi Rephaim se completau reciproc. O parte din mintea lui Stevie Rae înregistra frumuseţea dansului mortal încins între Războinici şi fiinţele înaripate - lupta avea o graţie şi o simetrie ce inspirau respect. Dar restul minţii ei dorea să-i strige lui Rephaim: Fugi! Zboară cât mai departe! Pleacă de-aici! Salvează-te!

Un Războinic fandă cu sabia spre Rephaim, care reuşi să pareze în ultima clipă. Slăbită, speriată şi aproape înfrântă de teribila spaimă provocată de faptul că nu ştia ce avea să li se întâmple nici ei, nici lui, Stevie Rae avu nevoie de mai mult timp decât de obicei ca să-şi dea seama ce făcea de fapt Rephaim sau, mai degrabă, ce nu făcea. Iar când îşi dădu seama, Stevie Rae simţi cum îi renaşte speranţa.

— Zoey, spuse şi se încleştă de mâna prietenei ei, fără să piardă lupta din ochi. Urmăreşte-l pe Rephaim. Nu atacă. Nu răneşte pe nimeni. Se apără numai.

Zoey tăcu, urmărind lupta, apoi spuse:

— Ai dreptate. Stevie Rae, ai dreptate! Nu atacă.

Mândria pentru Rephaim o simţi ca pe-o durere în piept, de parcă inima i se zbătea să se elibereze din strânsoarea coastelor. Războinicii atacau fără oprire, cu gânduri brutale şi ucigaşe. Kalona continua să-i rănească, să-i mutileze şi chiar să-i omoare. Rephaim se apăra doar - bloca lovituri, fenta şi fanda, însă nu rănea pe nici unul dintre Războinicii care, în mod evident, încercau să-l omoare.

— Are dreptate, spuse Darius. Imitatorul de Corbi luptă în defensivă.

— Nu-i slăbiţi! Omorâţi-i! strigă Neferet. Stevie Rae îşi mută o clipă privirea de la Rephaim la Neferet. Aceasta părea îmbătată de putere şi se desfăta urmărind violenţa şi dezastrul care i se arătau în faţa ochilor. Cum de nu observa nimeni altcineva Întunericul dezgustător care pulsa şi se strecura pe lângă ea, cuprins de frenezie, încolăcindu-i-se în jurul gleznelor, mângâindu-i corpul şi hrănindu-se din puterea ei, tot aşa cum

Neferet, la rându-i, se hrănea din moartea şi din distrugerea ce-o înconjurau?

Războinicii Fii ai lui Erebus îşi înteţiră atacul, sub comanda unui Dragon Lankford răzbunător.

— Trebuie să-i pun capăt, spuse Stevie Rae, mai mult pentru sine decât ca să fie auzită. înainte ca lucrurile să meargă prea departe şi ca el să fie nevoit să omoare pe cineva, trebuie să opresc lupta.

— Nu ai cum s-o opreşti, spuse încet Zoey. Cred că Neferet a pus totul la cale de la bun început. Probabil Kalona e aici din porunca ei.

— Kalona, poate, dar nu şi Rephaim, spuse apăsat Stevie Rae. El a venit să se asigure că nu mi se întâmplă nimic, şi de asta n-am de gând să-l las baltă.

În timp ce privea bătălia cea sângeroasă, Stevie Rae îşi închipui că e un copac - un stejar uriaş şi puternic - şi că picioarele ei sunt rădăcini care se afundă tot mai mult în inima pământului. Atât de mult, încât nu pot fi atinse de tentaculele lipicioase ale întunericului, aflate în slujba lui Neferet. Apoi, îşi închipui că îşi extrage forţa din spiritul pământului - bogat, fertil şi puternic. Trupul îi fu invadat de esenţa pură a acestuia. Stevie Rae se ridică în picioare. Îndepărtă mâna lui Zoey, moment în care îşi zări propria mână. Iradia o lumină verde blândă, bine cunoscută. Porni spre Rephaim.

— Stai niţel, încotro? o întrebă Stark. Lângă el, masivul Darius îi tăie calea.

— Mă duc să dansez cu fiarele, aşa că o să mă uit sub masca lor. Citatul din poezia Kramishei îi veni în minte ca într-un vis.

— Eşti dusă de-a binelea, nu-i aşa? spuse Afrodita. Trebuie să stai aici, departe de toată nebunia aia.

Stevie Rae nu o luă în seamă pe Afrodita şi îi înfruntă pe cei doi Războinici:

— Sunt impregnată cu el. M-am hotărât. Dacă vreţi să vă luptaţi cu mine, n-aveţi decât, eu tot mă duc la Rephaim.

— Nimeni nu are de gând să se lupte cu tine, Stevie Rae, răspunse Zoey. Lăsaţi-o să plece, le spuse apoi lui Stark şi Darius.

— Am nevoie de tine, îi spuse Stevie Rae lui Zoey. Dacă ai încredere în mine, însoţeşte-mă şi oferă-mi ajutorul spiritului.

— Nu! Nu poţi fi implicată în aşa ceva, o atenţionă Stark pe

Zoey.

Zoey îi zâmbi.

— Deja ne-am implicat în lupta cu Kalona şi am învins, nu-ţi aminteşti?

Stark pufni:

— Mda, după ce-am murit eu.

— Fii liniştit, Paznicule. La nevoie, o să te salvez din nou. Zoey se întoarse spre Stevie Rae. Spuneai că Rephaim ţi-a salvat viaţa?

— De două ori, şi pentru asta a trebuit să înfrunte Întunericul. Există bunătate în sufletul lui Rephaim. Îţi dau cuvântul meu că aşa e, Z. Te rog, te implor, ai încredere în mine.

— Am încredere în tine. Întotdeauna o să am, răspunse Zoey. O însoţesc pe Stevie Rae, îl anunţă pe Stark, care nu se arătă prea bucuros la aflarea veştii.

— Şi eu, spuse Damien, care se oprise din plâns. Dacă ai nevoie de aer, va fi gata să te ajute. încă mai cred în dragoste.

— Nu mă omor după pasărea aia, da' aerul nu merge nicăieri fără foc, spuse Shaunee.

— Ai dreptate, Geamăno, se auzi şi Erin.

Stevie Rae îi privi în ochi, pe rând.

— Mulţam tuturor. Nici nu ştiţi ce mult înseamnă asta pentru mine.

— La naiba. Să mergem să-l salvăm pe păsăroiul ăla neatrăgător şi-apoi cap sec poate trăi nefericită până la adânci bătrâneţi, spuse şi Afrodita.

— Da, s-o facem, dar să scoţi din fraza aia cele două ne-uri, răspunse Stevie Rae.

Flancată de Stark şi de Darius, înaintă, conducând cercul format în jurul ei. Canalizând încă forţa pământului, păşi fără ezitare spre sângeroasa scenă a dezastrului, încercând să ajungă cât mai aproape de Rephaim.

— Nu! strigă el, când o zări. Nu te apropia!

— Ba bine că nu! Stevie Rae se uită spre Damien. E timpul să arătăm ce putem. Invocă aerul!

Damien privi spre răsărit.

— Aerule, am nevoie de tine. Vino la mine! Vântul se învolbură în jurul lor, fluturându-le părul.

Stevie Rae se uită întrebătoare la Shaunee, care-şi dădu ochii peste cap, dar privi spre sud şi spuse:

— Focule, vino şi pârjoleşte, dragule! Când focul se alătură aerului, fără nici un îndemn, Erin privi spre vest şi spuse:

— Apă, vino şi intră în cerc! Simţiră pe feţe atingerea ploilor repezi de primăvară.

Imediat ce apa li se alătură, Stevie Rae privi spre nord şi spuse:

— Pământule, eşti deja alături de mine. Te rog să intri şi tu în cerc. Simţi şi mai puternică legătura dintre ea şi pământ, sub forma acelor rădăcini. Stevie Rae ştiu că semăna cu un far care strălucea cu o lumină verzulie, ca muşchiul copacilor.

De lângă ea, Zoey spuse:

— Spiritule, te rog să ne completezi cercul.

Stevie Rae fu copleşită de o minunată stare de bine, pe care o purtă cu sine când ieşi din mijlocul grupului, pe post de avangardă. Cu forţa dobândită de la elementul ei, ridică braţele, canaliză puterea eternă şi înţeleaptă a copacilor şi rosti:

— Pământule, ridică o barieră care să oprească această luptă. Te rog. Arătă cu degetul spre grupul de războinici.

— Aerule, ajut-o, spuse Damien.

— Focule, înflăcăreaz-o, adăugă Shaunee.

— Apă, susţine-o, spuse Erin.

— Invadează-i trupul, spiritule, spuse şi Zoey.

Stevie Rae simţi un val de energie care veni spre ea din cercul de pământ din jur, îi urcă prin picioare şi-i ajunse în mână. Ca nişte lăstari de viţă, tendoane verzi răsăriră din pământ şi ţesură în jurul lui Rephaim şi al lui Kalona un fel de cuşcă, punând capăt luptei.

Îşi întoarseră cu toţii privirile spre ea.

— Ei, acum e mai bine. Acum putem să descâlcim povestea asta, spuse Stevie Rae.

— Prin urmare, Zoey, tu şi ai tăi aţi hotărât, la rândul vostru, să vă aliaţi cu Întunericul, rosti Neferet.

Înainte ca Zoey să apuce să răspundă, Stevie Rae spuse: - Neferet, asta-i o tâmpenie cât toate zilele. Z. tocmai s-a întors din Tărâmul de Dincolo, unde a petrecut ceva timp alături de Nyx. Acolo a reuşit să-l facă praf pe Kalona şi să-şi aducă teafăr înapoi Războinicul - iar asta n-a mai reuşit nici o altă Mare Preoteasă până acum. N-aş zice că e făcută pentru Întuneric. Neferet deschise gura să răspundă, dar Stevie Rae o întrerupse. Nu! Mai am să-ţi spun un singur lucru - nu contează pe cine duci

cu preşul, să ştii că eu n-o să cred niciodată că te-ai schimbat. Eşti o mincinoasă şi nu ai absolut nici o urmă de bunătate în tine. Am văzut taurul alb şi cunosc Întunericul cu care complotezi; ştiu cât de scrântită eşti. La naiba, Neferet, chiar în momentul ăsta văd cum se preling pe lângă tine chestiile alea negre. Aşa că. Dispari. Naibii. De-aici.

Îi întoarse spatele lui Neferet şi îşi concentră atenţia asupra lui Kalona. Deschise gura, dar, brusc, cuvintele îi pieriră. Nemuritorul înaripat părea un zeu răzbunător. Pieptul lui dezvelit era stropit de sânge, iar de pe suliţa neagră se prelingea sânge care începea să se închege. Ochii chihlimbarii străluceau, privind-o cu un amestec de batjocură şi dispreţ.

Cum de mi-am închipuit să aş putea să-l înfrunt? ţâşni un strigăt în mintea lui Stevie Rae. E prea puternic, iar eu nu reprezint nimic - absolut nimic...

— Dă-i forţă, spiritule, ajunse la ea şoapta lui Zoey, purtată de vântul invocat de Damien.

Privirea lui Stevie Rae reuşi să se desprindă de Kalona şi-o întâlni pe-a lui Zoey. CMBP a ei zâmbi:

— Mergi mai departe. Termină ce-ai început. O poţi face. Stevie Rae simţi un val de recunoştinţă. Când îşi întoarse ochii spre Kalona, îşi adună forţa din rădăcinile care, în imaginaţia ei, o legau de elementul său; cu acea forţă şi cu ajutorul prietenilor, duse la bun sfârşit ceea ce începuse.

— Toată lumea ştie că, pe vremuri, ai fost Războinicul lui Nyx, dar că acum te afli aici pentru că ceva a dat lucrurile peste cap, spuse ea cu un calm desăvârşit; asta înseamnă că tu ai făcut nişte greşeli. Mai înseamnă şi că, deşi ai devenit rău, pe vremuri ai ştiut ce-i aia onoare, loialitate, poate chiar dragoste. Aşa că trebuie să-ţi spun ceva despre fiul tău şi vreau să mă asculţi. Nu ştiu de ce sau cum de s-a întâmplat, dar îl iubesc şi cred că şi el mă iubeşte. Aici se opri şi privi în ochii lui Rephaim.

— Aşa e, rosti el limpede şi răspicat, pentru ca vocea lui să ajungă la toţi cei care-i priveau. Te iubesc, Stevie Rae.

Ea profită şi-i trimise un zâmbet plin de mândrie, bucurie şi mai ales de dragoste. Apoi, reveni la Kalona.

— Da, e ciudat. Nu, nu o să fie o relaţie normală şi numai Zeiţa ştie că o să avem de rezolvat o mulţime de probleme cu prietenii mei, însă cel mai important lucru e următorul: pot să-i ofer lui Rephaim bunătate şi o viaţă plină de linişte şi de fericire.

Dar o pot face numai dacă mai întâi o să faci tu ceva. Trebuie să-l eliberezi, Kalona. Trebuie să-l laşi să aleagă singur dacă rămâne cu tine sau merge pe altă cale. O să-mi asum un risc şi o să cred cu toată convingerea mea că, undeva în adâncul tău, mai există o urmă din Războinicul lui Nyx şi că acel Kalona, care a apărat-o pe Zeiţa noastră, va face ceea ce trebuie. Te rog, măcar pentru o clipă, fii din nou acel Kalona.

Tăcerea prelungă, aşternută în timp ce Kalona o privea pe Stevie Rae fără să clipească, fu spartă de vocea lui Neferet, dispreţuitoare şi arogantă.

— Să terminăm odată cu farsa asta de doi bani. Mă ocup eu de bariera vegetală.

Dragon, îndreaptă-ţi răzbunarea asupra Imitatorului de Corbi. Iar ţie, Kalona, îţi poruncesc să piei de lângă mine, ca mai devreme. Nu s-a schimbat nimic între noi. În timp ce Neferet vorbea, Stevie Rae o urmărea cum, din umbrele aflate peste tot în jurul lor şi din propriul ei trup, aduna tentacule negre şi şerpuitoare care, acum, păreau să-i stea mereu aproape.

Stevie Rae se pregăti. Urma să fie îngrozitor, dar era hotărâtă să nu dea înapoi, iar asta însemna să înfrunte iar Întunericul.

Numai că, exact în clipa în care simţi prima zvâcnire de durere şi primul fior şi secătuirea pe care Întunericul o provocă în măruntaiele pământului, nemuritorul înaripat ridică uşor o mână şi spuse:

— Opreşte-te! Sunt un vechi aliat al Întunericului. Ascultă-mi porunca. Asta nu e lupta ta. Dispari!

— Nu! ţipă Neferet când tentaculele lipicioase, nevăzute pentru majoritatea celor care erau acolo, începură să se retragă, reabsorbite de umbrele din care veniseră. Neferet se întoarse spre Kalona. Creatură neghioabă! Ce faci? Îţi poruncesc să pleci. Trebuie să-mi asculţi porunca. Aici, eu sunt Marea Preoteasă!

— Nu mă aflu sub comanda ta! Nici nu am fost vreodată. Kalona avea un zâmbet victorios şi arăta atât de impunător, încât, privindu-l, lui Stevie Rae i se tăie respiraţia pentru o clipă.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, se adună rapid Neferet. Eu sunt cea care a fost controlată de tine.

Kalona îşi roti privirea peste curtea şcolii, spre novicii şi vampirii care se holbau la el, fie înarmaţi ca să-l atace, fie împietriţi, nehotărâţi între dorinţa de a fugi de el şi cea de a-l adora.

— Ah, copii ai lui Nyx, ca şi mine, mulţi dintre voi aţi uitat să mai ascultaţi glasul Zeiţei voastre. Oare o să învăţaţi vreodată?

Nemuritorul înaripat privi apoi spre dreapta. Acolo se afla Rephaim, care îşi urmărea tăcut tatăl.

— E adevărat că te-ai impregnat cu Cea Roşie?

— Da, Tată, aşa este.

— Şi că i-ai salvat viaţa? Nu numai o dată?

— La fel cum şi ea a salvat-o pe-a mea, de mai multe ori. Ea e cea care, de fapt, m-a ajutat să mă refac după cădere. Ea e cea care, mai târziu, a vindecat rana groaznică lăsată de Întuneric, după ce am înfruntat taurul alb pentru ea. Ochii lui Rephaim o găsiră pe Stevie Rae. Drept răsplată pentru că am eliberat-o de Întuneric, m-a atins cu puterea Luminii pe care o stăpâneşte, aceea a pământului.

— N-am făcut-o drept răsplată, ci pentru că n-am putut suporta să văd că suferi, spuse Stevie Rae.

Încet, ca şi cum ar fi fost un efort pentru el, Kalona ridică mâna şi o lăsă pe umărul fiului său.

— Ştii că nu te va putea niciodată iubi aşa cum o femeie iubeşte un bărbat? Vei tânji întotdeauna după ceva ce ea nu poate şi nu vrea să-ţi ofere.

— Tată, ceea ce-mi oferă ea e mai mult decât am avut vreodată.

Stevie Rae văzu cum faţa lui Kalona se schimonoseşte de durere, chiar dacă numai pentru o secundă.

— Ca fiu favorit, ţi-am oferit dragoste, spuse atât de încet, încât ea trebui să facă un efort ca să-l audă.

Rephaim avu o ezitare, apoi, când îi răspunse tatălui său, Stevie Rae recunoscu în vocea lui sinceritatea nedisimulată şi durerea provocată de acea mărturisire:

— Într-o altă lume şi într-o altă viaţă, poate că asta ar fi fost adevărat. În viaţa asta, mi-ai oferit putere, disciplină şi mânie, dar nu şi dragoste. Niciodată dragoste.

Ochii lui Kalona scăpărară, însă lui Stevie Rae i se păru că, în adâncurile lor chihlimbarii, zări mai degrabă durere decât furie.

— Atunci, în lumea şi în viaţa asta, o să-ţi mai ofer încă ceva: alegerea. Alege, Rephaim. Alege între tatăl pe care de-o eternitate l-ai slujit şi l-ai urmat cu credinţă şi puterea care ţi-a fost oferită în schimb, şi dragostea acestei Mari Preotese vampiriţe, care nu va fi niciodată a ta pe de-a-ntregul, pentru că

întotdeauna va fi dezgustată de monstrul care sălăşluieşte în tine.

Rephaim o privi în ochi. Îi zări întrebarea în privire şi îi răspunse înainte ca el să o rostească.

— Nu văd un monstru când te privesc - nici în afară, nici în interior. Aşa că nu sunt dezgustată de tine. Te iubesc, Rephaim.

Preţ de o clipă, Rephaim închise ochii, iar ea simţi un fior de nelinişte. El era bun - Stevie Rae o credea cu adevărat, dar dacă o alegea pe ea şi nu pe tatăl său, viaţa lui avea să-şi schimbe cursul pentru totdeauna. O parte din el era nemuritoare, iar pentru acea parte, totdeauna chiar însemna eternitatea. Poate că nu putea - poate nu voia - poate...

— Tată... Stevie Rae deschise ochii în clipa în care auzi vocea lui Rephaim. I se adresa lui Kalona, dar încă o privea. O aleg pe Stevie Rae, precum şi calea Zeiţei.

Privirea ei îl găsi la timp pe Kalona ca să observe durerea care îi traversă chipul.

— Atunci, aşa să fie. De aici înainte, nu mai eşti fiul meu. Se opri, iar Rephaim îşi mută privirea de la ea la nemuritorul înaripat. Ţi-aş oferi binecuvântarea Zeiţei, dar ea nu mă mai ascultă. Aşa că, în loc de asta, îţi dau un sfat: dacă o s-o iubeşti cu toată fiinţa ta, când o să-ţi dai seama că ea nu te iubeşte în aceeaşi măsură - şi nu o să vrea, nu o să poată - asta o să ucidă totul în tine. Kalona îşi deschise aripile lui imense, ridică ambele braţe şi proclamă: Rephaim e dezlegat de mine! Aşa am hotărât. Aşa să fie!

Mai târziu, Stevie Rae avea să-şi reamintească acea clipă şi felul în care aerul tremurase în jurul lui Rephaim în momentul în care tatăl lui nemuritor îl eliberase. Acum însă nu putu decât să-l privească cu ochi mari pe Rephaim şi să observe că nuanţa roşiatică pe care o avusese mereu în ochi dispare, şi că acum o priveau ochii mari şi negri ai unui băiat, din capul unui corb imens.

Cu aripile încă desfăcute şi cu măreţia trupului încă amplificată de forţă şi, spera Stevie Rae, de mâhnirea pe care trebuia s-o resimtă undeva în străfunduri din cauza pierderii fiului său, Kalona îşi mută privirea chihlimbarie la Neferet. Nu rosti nici un cuvânt. Slobozi doar un hohot de râs, apoi se lansă în cerul nopţii, lăsând în urma lui ecoul unui râs batjocoritor şi încă ceva. Din aer, căzu la picioarele lui Stevie Rae o pană albă.

Fu atât de şocată, încât bariera ridicată în jurul lui Rephaim pieri; ea însă privea pana cu atâta atenţie, încât nu-şi dădu seama că-şi pierduse complet concentrarea. Tocmai se apleca să ridice pana, când Neferet îi porunci lui Dragon:

— Acum, că nemuritorul a fugit, omoară-i fiul. Nu mă las păcălită de tot bâlciul ăsta.

Stevie Rae simţi cunoscuta durere extrem de ascuţită provocată de Întunericul care-i întrerupse legătura cu pământul, ceea ce o făcu să-şi piardă din forţă. Nu mai fu în stare nici să strige când îl văzu pe Dragon cum se abătu asupra lui Rephaim.

Capitolul 23
Rephaim

Când Neferet porunci să fie ucis, Rephaim nici măcar nu apucase să înţeleagă ce se întâmplase. O privea pe Stevie Rae, care se uita la ceva alb aflat în iarbă. Apoi, se dezlănţui haosul. Aura verde care îl înconjurase dispăru. Stevie Rae se făcu albă ca o stafie şi începu să se clatine ameţită. Imitatorul de Corbi era aşa de absorbit de Stevie Rae, încât nici nu observă că era atacat de Dragon, apoi se trezi brusc cu prietena ei, Zoey, în faţa lui, interpusă între el şi Fiii răzbunători ai lui Erebus.

— Nu! Nu-i atacăm pe cei care au ales calea Zeiţei, vorbi cu voce răsunătoare, iar Războinicii se opriră în faţa ei, şovăielnici. Rephaim observă că Stark venise lângă ea, iar de cealaltă parte apăruse Darius. Ambii Războinici aveau săbiile ridicate, iar chipurile lor trădau intensitatea sentimentelor; era evident că nici unul nu dorea să-şi atace fraţii.

Eu sunt de vină. E vina mea că se ridică unul împotriva altuia. Pe când se îndrepta în grabă spre Stevie Rae, în mintea lui Rephaim gândurile erau încărcate de ură faţă de sine şi de nesiguranţă.

— Vrei ca Războinicii să se lupte între ei? o întrebă uimită Neferet pe Zoey.

— Vrei ca Războincii să ucidă pe cineva aflat în slujba Zeiţei? veni replica lui Zoey.

— Prin urmare, poţi ghici ce se ascunde în inima altcuiva? spuse Neferet pe un ton triumfător şi înţelept. Nici măcar adevăratele Mari Preotese nu pretind că ar avea astfel de puteri

divine.

Înainte de apariţia ei, Rephaim sesiză schimbarea din aer. Ca şi cum s-ar fi declanşat o furtună înăbuşită, iar aerul din jur s-ar fi încărcat cu electricitate. În mijlocul luminii şi al sunetelor acumulate, apăru Nyx, Marea Zeiţă a Nopţii.

— Nu, Neferet, Zoey nu poate pretinde că are astfel de puteri, eu însă, da.

Toate tentaculele Întunericului care iscodiseră, pândiseră şi supseseră energiile se retraseră la auzul vocii ei divine. Lângă el, Stevie Rae slobozi aerul din piept, uşurată, şi îşi reluă respiraţia normală, apoi căzu în genunchi.

Din toate direcţiile, Rephaim auzi şoapte respectuoase: „E Nyx!”, „E Zeiţa!”, „Fie binecuvântată!”.

Apoi, toată atenţia i se îndreptă spre Nyx.

Era într-adevăr întruchiparea nopţii. Părul îi strălucea cu o aură argintie, aidoma lunii pline de octombrie. Avea ochi negri şi adânci, amintind de cerul cu lună nouă. Restul trupului era aproape transparent. Lui Rephaim i se păru că zăreşte o mătase întunecată, unduită de propria-i boare, şi rotunjimi de femeie - poate chiar şi o semilună tatuată pe fruntea ei netedă, însă cu cât încerca să-şi concentreze privirea asupra Zeiţei, cu atât aceasta devenea mai transparentă şi mai incandescentă.

Îşi dădu repede seama că nu era nevoie să-şi facă griji din cauza răspunsului de mai devreme. Nyx era preocupată de altceva. Plutea spre Damien, care, culmea, habar n-avea de nimic, căci era îngenuncheat, cu capul plecat şi ochii închişi.

— Damien, fiule, priveşte-mă.

Ridicând capul, Damien făcu ochii mari, uluit.

— Ah, Nyx! Chiar tu eşti! Credeam că-i doar imaginaţia mea.

— Poate că, într-un fel, aşa şi e. Vreau să ştii că Jack al tău e alături de mine acum şi că e unul dintre spiritele cele mai pure şi mai pline de bucurie care au ajuns vreodată pe tărâmul meu.

Ochii lui Damien se umplură de lacrimi, care i se prelinseră pe obraji.

— Mulţumesc. Îţi mulţumesc că mi-ai spus asta. Cuvintele tale mă vor ajuta să-l uit.

— Fiule, nu trebuie să-l uiţi Aminteşte-ţi de el şi bucură-te de dragostea scurtă, dar frumoasă pe care aţi împărtăşit-o. Dacă alegi să faci asta, nu înseamnă că uiţi ori că laşi ceva în urmă, înseamnă că te vindeci.

Damien zâmbi printre lacrimi.

— O să ţin minte. Mereu o să ţin minte şi o să aleg calea ta, Nyx. Îţi dau cuvântul meu.

Silueta suspendată a Zeiţei se răsuci astfel încât privirea ei întunecată să-i cuprindă pe toţi ceilalţi. Rephaim văzu cum privirea tandră a Zeiţei poposi asupra lui Zoey, care zâmbi.

— La bună întâlnire, Zeiţa mea, spuse Zoey, al cărei ton prietenesc îl uimi pe Rephaim.

N-ar trebui să fie mai plină de respect şi de teamă când i se adresează Zeiţei?

— La bună întâlnire, Zoey Redbird! Zeiţa îi răspunse Marii Preotese novice cu acelaşi zâmbet şi, pentru o clipă, el socoti că avea aerul unei fetiţe încântătoare - o fetiţă care, brusc, i se păru extrem de cunoscută. Cu o tresărire, Rephaim o recunoscu. Năluca! Acea nălucă fusese Zeiţa!

Pe urmă, Nyx începu să vorbească, adresându-se întregii adunări; chipul ei se transformă în cel al unei fiinţe nepământene atât de strălucitoare şi de frumoase, încât tuturor le fu greu să o privească şi aproape imposibil să urmărească altceva decât cuvintele ei, care-i învăluiau ca o simfonie.

— S-au întâmplat multe aici în noaptea asta. Au avut loc alegeri care au modificat spirite, iar asta înseamnă că vieţile unora dintre voi au apucat-o pe căi noi. În cazul altora, căile v-au fost pecetluite şi alegerile au fost făcute cu mult timp în urmă. Iar alţii dintre voi se află pe buza prăpastiei. Privirea Zeiţei se opri asupra lui Neferet, care făcu imediat o plecăciune. Te-ai schimbat, fiica mea. Nu mai eşti cum erai odată. Oare chiar te mai pot numi fiica mea?

— Nyx! Mare Zeiţă! Cum să nu mai fiu fiica ta?

Neferet îi vorbi Zeiţei cu capul plecat, iar părul ei des şi castaniu îi acoperea complet chipul, nelăsând să i se vadă expresia.

— Astă-seară ai cerut iertare. Zoey ţi-a dat un răspuns. Eu ţi voi da altul. Iertarea este un dar foarte însemnat, ce trebuie câştigat.

— Cu umilinţă te rog să-mi oferi acest dar, Nyx, spuse Neferet, cu capul încă plecat şi cu faţa ascunsă.

— Vei primi acest dar, atunci când îl vei câştiga. Brusc, Zeiţa îi întoarse spatele lui Neferet şi îşi îndreptă atenţia asupra Maestrului Sabiei, care, în semn de respect, îşi duse mâna la

inimă, cu pumnul strâns. Anastasia a scăpat de durere şi de remuşcări. Vei face aceeaşi alegere ca Damien şi vei învăţa să te bucuri de iubirea pe care ai cunoscut-o şi să mergi mai departe sau vei alege să distrugi ceea ce Anastasia iubea cel mai mult la tine - capacitatea ta de a fi în acelaşi timp puternic şi iertător? Rephaim îl privea pe Dragon, în aşteptarea unui răspuns care nu mai venea din partea Maestrului Sabiei, când îşi auzi numele rostit de Zeiţă.

— Rephaim.

O clipă, o privi pe Nyx drept în ochi, apoi Rephaim îşi aminti cine era şi înclină capul ruşinat, rostind primele cuvinte care-i veniră în minte:

— Te rog, nu mă privi!

Simţi cum mâna lui Stevie Rae se strecoară într-a lui.

— Stai liniştit. N-a venit să te pedepsească.

— De unde ştii tu asta, tânără Mare Preoteasă?

Rephaim simţi cum Stevie Rae îi strânse mâna cu o tresărire, dar vocea ei nu avu nici o ezitare.

— Pentru că poţi să-i citeşti în inimă, iar eu ştiu ce vei zări acolo.

— Ce crezi că se află în inima Imitatorului de Corbi, Stevie Rae?

— Bunătate. Nu cred că mai e Imitator. Tatăl lui l-a eliberat. Acum, cred că a devenit un, ăăă, băiat-cum-n-a-mai-fost. Se bâlbâi, dar reuşi să spună totul până la capăt.

— Văd că eşti legată de el, răspunse enigmatic Zeiţa.

— Da, sunt, încuviinţă ea cu fermitate.

— Chiar dacă legătura voastră presupune scindarea Casei Nopţii şi poate chiar a acestei lumi?

— Mama tăia tufele de trandafiri scurt de tot, iar eu credeam că le făcea rău, poate chiar că le distrugea. Când i-am cerut socoteală, mi-a spus că, uneori, pentru a face loc lucrurilor noi, e nevoie să le îndepărtezi pe cele vechi. Poate că a sosit timpul să scăpăm de vechituri, spuse Stevie Rae.

Rephaim fu atât de surprins de cuvintele ei, încât, din pământ, privirea lui se ridică spre Stevie Rae. Ea îi zâmbi şi, în acea clipă, el îşi dori mai mult decât oricând să-i poată întoarce zâmbetul şi să o ia în braţe ca un băiat adevărat, pentru că în ochii ei desluşi căldură, dragoste şi fericire, fără cea mai mică urmă de remuşcare sau dezgust.

Stevie Rae îi dădu puterea să-şi ridice ochii spre Zeiţă pentru a-i întâlni privirea nemărginită.

Iar ceea ce găsi fu ceva cunoscut, căci în ochii lui Nyx se oglindeau aceeaşi căldură, iubire şi fericire pe care le zărise în privirea lui Stevie Rae.

Rephaim îi dădu drumul mâinii pentru a-şi putea duce pumnul închis în dreptul inimii, potrivit vechiului salut plin de respect.

— La bună întâlnire, Zeiţă.

— La bună întâlnire, Rephaim, îi răspunse. Eşti singurul copil al lui Kalona care, pentru a căuta Lumina, s-a abătut de la furia şi durerea din care v-aţi născut şi de la ura care v-a hrănit toată viaţa.

— Nimeni altcineva nu a întâlnit-o pe Stevie Rae, răspunse el.

— E adevărat că ţi-a influenţat alegerea, dar tu a trebuit să-ţi deschizi inima faţă de ea şi să-i răspunzi cu Lumină, nu cu Întuneric.

— Nu asta a fost întotdeauna alegerea mea. Am făcut lucruri groaznice în trecut. Aceşti Războinici au dreptate să-mi dorească moartea, răspunse Rephaim.

— Îţi regreţi trecutul?

— Da.

— Făgăduind să apuci pe calea mea, alegi un viitor nou?

— Da.

— Rephaim, fiu al nemuritorului Războinic căzut Kalona, te primesc în slujba mea şi te iert pentru greşelile din trecut.

— Îţi mulţumesc, Nyx. Rephaim îi vorbi Zeiţei, Zeiţei lui, cu vocea sugrumată de emoţie.

— O să-mi mulţumeşti şi când îţi spun că, deşi te-am iertat şi te accept, există consecinţe pe care trebuie să le suporţi pentru alegerile din trecut?

— Indiferent ce urmează, îţi voi mulţumi la infinit. Aşa mă leg, spuse el fără ezitare.

— Să sperăm că vei avea mulţi, mulţi ani ca să-ţi duci la îndeplinire legământul. Iată, atunci, care sunt urmările faptelor tale. Nyx ridică braţele ca şi cum ar fi luat luna în căuşul palmelor. Lui Rephaim i se păru că adună lumină chiar din stele. Pentru că ai trezit partea omenească din tine, în fiecare noapte de la apusul şi până la răsăritul soarelui, îţi dăruiesc adevărata înfăţişare pe care o meriţi. Zeiţa pogorî asupra lui forţa strălucitoare care se adunase în palmele ei. Îi răscoli trupul,

făcându-l să simtă o durere aşa de mare, încât scoase un strigăt de agonie şi se prăbuşi. Pe când se afla la pământ, incapabil să se mişte, singurul sunet care ajunse până la el fu vocea Zeiţei: Pentru a-ţi ispăşi greşelile trecutului, pe timpul zilei îţi vei pierde înfăţişarea reală şi vei reveni la cea de corb, cel care nu cunoaşte nimic altceva în afara dorinţelor josnice ale fiarelor. Gândeşte-te bine cum îţi foloseşti latura umană. Aşa am zis - aşa să fie.

Durerea începu să se domolească, astfel că Rephaim reuşi să-şi ridice iar privirea spre Zeiţă, care deschise larg braţele pentru a îmbrăţişa întreaga adunare, rostind cu voioşie:

— Vă las pe toţi cu dragoste, dacă doriţi să o primiţi, şi cu dorinţa ca toţi să fiţi binecuvântaţi.

Când Nyx dispăru, parcă ar fi explodat Luna. Lumina era orbitoare şi prelungi starea de confuzie a lui Rephaim. Îşi simţi corpul ciudat, necunoscut, cuprins de ameţeală... Rephaim îşi coborî privirea. Avu un şoc atât de puternic, încât, în prima clipă, nu înţelese ce avea în faţa ochilor. De ce mă aflu în interiorul unui corp de băiat? gândi el confuz. În cele din urmă, auzi suspinele lui Stevie Rae. Rephaim reuşi să se concentreze asupra ei şi îşi dădu seama că ea plângea şi râdea în acelaşi timp.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, încă nedumerit.

Stevie Rae nu era în stare să vorbească, întrucât continua să plângă, din câte se părea, de fericire.

În raza privirii lui desluşi o mână, iar când ridică ochii, o zări pe Zoey Redbird, Marea Preoteasă novice, care îi zâmbea mucalit. Rephaim apucă mâna întinsă de ea şi se ridică în picioare, nesigur.

— Zeiţa te-a transformat într-un băiat, asta s-a întâmplat, spuse Zoey.

Abia atunci înţelese adevărul şi aproape că se prăbuşi iar în genunchi.

— Am formă omenească. Pe de-a-ntregul. Rephaim îşi privi trupul înalt şi puternic de războinic cherokee.

— Da, dar numai în timpul nopţii, îi spuse Zoey. Ziua vei avea înfăţişarea unui corb.

Rephaim abia dacă o auzi. Se întorcea deja spre Stevie Rae.

Probabil în momentul transformării fusese împins într-o parte, căci acum ea nu se mai afla lângă el. Înaintă spre el şovăitoare,

apoi se opri să-şi şteargă lacrimile de pe faţă, nesigură.

— E... e rău? Arăt rău? întrebă el pe nerăsuflate.

— Nu, răspunse ea, privindu-l în ochi. Eşti desăvârşit. Pur şi simplu, desăvârşit. Eşti băiatul pe care l-am văzut în fântână.

— O să... pot să... Vocea i se stinse. Rephaim era prea emoţionat pentru a-şi găsi cuvintele potrivite, aşa că înaintă, acoperind distanţa ce-l despărţea de Stevie Rae din doi paşi mari şi puternici, paşii unui om. O luă în braţe fără nici o ezitare, apoi făcu ceea ce nici în vis nu-şi îngăduise să spere. Rephaim se aplecă şi sărută buzele moi ale lui Stevie Rae. Simţi gustul lacrimilor, apoi zâmbetul ei şi, în sfârşit, ştiu că avea să fie pe deplin fericit.

Se îndepărtă cu greu de ea, spunându-i:

— Aşteaptă puţin. Am ceva de făcut, îi fu uşor să-i repereze pe Dragon Lankford. Deşi ochii tuturor erau aţintiţi spre el şi Stevie Rae, Rephaim simţi foarte clar privirea Maestrului Sabiei. Se îndreptă spre Dragon încet, fără mişcări bruşte. Chiar şi aşa, Războinicii care îl flancau pe Maestrul Sabiei se apropiară, în mod clar gata să lupte iar alături de acesta.

Rephaim se opri în faţa lui Dragon. Îl privi în ochi şi descoperi durere şi furie. Dădu din cap, în semn de înţelegere.

— Ţi-am pricinuit o mare pierdere. Nu am nici o scuză pentru existenţa mea anterioară. Nu pot decât să-ţi spun că am greşit. Nu-ţi cer să mă ierţi, aşa cum a făcut-o Zeiţa. Rephaim se opri şi puse un genunchi la pământ. Îţi cer doar să-mi dai voie să răscumpăr viaţa cu care îţi sunt dator, slujindu-te. Dacă mă accepţi, pe durata întregii mele vieţi, voi încerca, prin acţiunile şi onoarea mea, să răscumpăr pierderea partenerei tale.

Dragon nu răspunse. Îl privi pe Rephaim, în timp ce faţa îi era umbrită de sentimente ostile: ură, disperare, mânie şi tristeţe. În final, toate se contopiră într-o mască rece, care-i trăda o hotărâre nestrămutată.

— Ridică-te, creatură. Vocea lui Dragon era rece şi indiferentă. Nu-ţi pot accepta legământul. Nici nu pot să te privesc. Nu-ţi voi da voie să mă slujeşti.

— Dragon, gândeşte-te bine la ce spui, interveni Zoey Redbird, mergând iute alături de Rephaim, urmată de Stark. Ştiu că e greu - ştiu cum e să pierzi o fiinţă iubită, dar trebuie să alegi în ce direcţie o apuci de-acum înainte şi am impresia că te îndrepţi spre Întuneric, nu spre Lumină.

Dragon îi răspunse Marii Preotese cu o privire crudă şi cu o voce rece:

— Spui că ştii ce înseamnă să pierzi o persoană pe care ai iubit-o? Cât timp l-ai iubit pe băiatul ăla muritor? Mai puţin de zece ani! Anastasia a fost partenera mea timp de peste un veac.

Rephaim observă cum Zoey tresări, ca şi cum cuvintele i-ar fi produs răni adevărate, iar Stark se trase mai aproape de ea, privindu-l pe Maestrul Sabiei printre gene.

— Tocmai din acest motiv o copilă nu poate conduce Casa Nopţii şi nici nu poate fi o adevărată Mare Preoteasă, indiferent cât de indulgentă ar fi Zeiţa noastră, spuse Neferet, strecurându-se lângă Dragon şi atingându-i braţul cu respect.

— Stai puţin, Odioaso. Nu-mi amintesc ca Nyx să fi spus că te-a iertat. A vorbit de posibilităţi şi de daruri, dar n-a spus Neferet, eşti iertată, şi nu cred că mă înşel, spuse Afrodita.

— Tu n-ai ce căuta în şcoala asta! îi strigă Neferet. Nu mai eşti novice!

— Nu, acum e Profetesă, dacă-ţi aminteşti bine, răspunse Zoey, cu voce calmă şi înţeleaptă. Până şi Înaltul Consiliu a consfinţit asta.

În loc să-i răspundă lui Zoey, Neferet se întoarse spre mulţimea de novici şi de vampiri.

— Nu vedeţi cum răstălmăcesc cuvintele Zeiţei, la atât de scurt timp după ce ni s-a arătat?

Rephaim ştia că ea era întruchiparea răului - ştia că nu o mai slujea pe Nyx, dar chiar şi el trebui să recunoască totuşi cât de ameninţătoare şi de frumoasă era. Recunoscu şi fuioarele Întunericului, care reapărură şi începură să se furişeze iar spre ea, hrănindu-i nevoia de putere.

— Nu-i vorba de nici o răstălmăcire, spuse Zoey. Nyx l-a iertat pe Rephaim şi l-a transformat în băiat. I-a mai amintit lui Dragon că trebuie să facă o alegere în privinţa viitorului său. Iar ţie ţi-a spus că iertarea e un dar oferit de ea, pe care trebuie să-i dobândeşti. Asta-i tot ce spun. Nici unul dintre noi nu spune altceva.

— Dragon Lankford, ca Maestru al Sabiei şi Căpetenie a Fiilor lui Erebus ce aparţin acestei Case a Nopţii, accepţi acest - această monstruozitate a naturii ca pe unul dintre ai tăi?

— Nu, răspunse Dragon. Nu, nu pot să-l accept.

— Atunci, nici eu nu pot s-o fac. Rephaim, nu ţi se va permite

să rămâi în această Casă a Nopţii. Dispari, creatură dezgustătoare, şi răscumpără-ţi greşelile trecutului în altă parte.

Rephaim nu se clinti. Aşteptă ca Neferet să-l privească, apoi îi spuse încet şi clar:

— Te văd aşa cum eşti cu adevărat.

— Dispari! şuieră ea.

El se ridică şi se pregăti să se îndepărteze de Maestrul Sabiei şi de grupul lui de Războinici, dar Stevie Rae îl apucă de mână şi-i împiedică retragerea.

— Oriunde pleci, merg şi eu, îi spuse.

El clătină din cap.

— Nu vreau să fii alungată de-acasă din cauza mea.

Cu o oarecare sfială, Stevie Rae îi atinse faţa.

— N-ai înţeles că, pentru mine, acasă reprezintă locul în care eşti tu?

Îşi puse mâna peste a ei. Temându-se să nu-l trădeze vocea, dădu doar din cap şi îi zâmbi.

Ce senzaţie incredibilă îi dădea faptul că putea să zâmbească!

Stevie Rae îşi desprinse încet mâna dintr-a lui.

— Eu plec cu el, se adresă ea celorlalţi. Voi înfiinţa o altă Casă a Nopţii în tunelurile de sub depozit. Nu-i un loc la fel de frumos ca aici, da' cu siguranţă e mult mai prietenos.

— Nu poţi înfiinţa o altă Casă a Nopţii fără să ai aprobarea Înaltului Consiliu, o apostrofă Neferet.

Şoaptele uluite ale mulţimii care îi privea îi amintiră lui Rephaim de vântul văratec ce-şi croieşte drum printre ierburile vechilor preerii - un sunet nesfârşit şi fără rost, dacă nu-ţi luai zborul.

Din mulţime răzbătu până la el vocea lui Zoey Redbird:

— Dacă aveţi o regină vampir şi acceptaţi să nu vă amestecaţi în politica vampirilor, Înaltul Consiliu o să vă lase în pace. Îi zâmbi lui Stevie Rae. Întâmplarea face că, într-un fel, tocmai am fost numită regină. Ce-ai spune dacă aş veni cu tine şi cu Rephaim? Aş alege cu ochii închişi o atmosferă prietenească în faţa uneia înţepate.

— Vin şi eu, spuse Damien. Aruncă o ultimă privire rugului fumegând. Aleg să o iau de la capăt.

— Şi noi venim, spuse Shaunee.

— Aşa e, Geamăno, o completă Erin. Oricum, aici aveam o cameră prea mică.

— Dar o să ne întoarcem să ne luăm lucrurile, adăugă Shaunee.

— Absolut, sublinie Erin.

— La naiba, spuse Afrodita. Am mirosit eu ceva de când a început seara. Ştiam eu că aşa se va întâmpla. E nasol că în Tulsa nu există un magazin Nordstrom, da' nici eu nu mai rămân aici.

Când Afrodita se rezemă de războinicul ei şi suspină teatral, toţi novicii roşii făcură un pas în faţă. Părăsiră mulţimea şi trecură în spatele lui Rephaim şi al lui Stevie Rae, Zoey, Stark şi al celorlalţi din grup.

— Asta înseamnă că n-o să mai fiu Poeta Laureată a tuturor vampirilor? întrebă Kramisha când li se alătură.

— Numai Nyx poate hotărî aşa ceva, răspunse Zoey.

— Bun. Tocmai a fost aici şi nu m-a concediat. Prin urmare, bănuiesc că n-am de ce să-mi fac griji, spuse Kramisha.

— Nu mai eşti nimic dacă pleci! E valabil pentru voi toţi! strigă Neferet.

— Uite cum stau lucrurile, Neferet, spuse Zoey. Uneori, nimicul ăsta alături de prieteni înseamnă foarte mult.

— N-are nici o logică ceea ce spui, răspunse Neferet.

— Pentru tine precis nu are, spuse Rephaim, care o luă pe după umeri pe Stevie Rae.

— Să mergem acasă, spuse ea şi îşi strecură braţul în jurul taliei lui Rephaim.

— Mi se pare o idee bună, spuse Zoey, luându-l de mână pe Stark.

— Mie mi se pare că avem de făcut curăţenie serioasă, bombăni Kramisha în timp ce se îndepărtau cu toţii.

— Înaltul Consiliu al vampirilor va fi informat, le strigă din urmă Neferet.

Zoey se opri cât să-i răspundă peste umăr:

— Mda, păi nu le va fi greu să dea de noi. Avem internet. Şi-apoi, mulţi dintre noi se vor întoarce la cursuri. Asta încă e şcoala noastră, chiar dacă nu ne mai e şi casă.

— Grozav! Ca şi cum am fi aduşi cu autobuzul din vreo mahala nenorocită, se plânse Afrodita.

— Ce vrea să spună cu mahalaua? o întrebă Rephaim pe Stevie Rae.

Ea îi zâmbi şi răspunse:

— Înseamnă că venim dintr-un loc cu totul diferit, pe care ceilalţi nu-l consideră prea grozav.

— Eu sper să avem parte de înnoire urbană, mormăi Afrodita.

În clipa când Stevie Rae izbucni în râs şi-l îmbrăţişă, Rephaim ştiu că faţa lui trăda nedumerire.

— Stai liniştit. O să avem destul timp să-ţi explic chestiile astea modeme. Deocamdată e de-ajuns să ştii că suntem împreună şi că, de obicei, Afrodita nu e prea amabilă.

Stevie Rae se ridică pe vârfuri şi-l sărută, iar Rephaim lăsă ca atingerea şi gustul ei să alunge vocile trecutului şi amintirea chinuitoare a vântului care-i umfla aripile...

Capitolul 24
Neferet

Îşi stăpâni foarte bine emoţiile şi o lăsă pe Zoey să plece de la Casa Nopţii împreună cu grupul ei caraghios, deşi tare ar fi vrut să asmuţească Întunericul asupra lor şi să-i arunce în nefiinţă.

În loc de asta, trase prudentă aer în piept, pe ascuns, şi absorbi tentaculele Întunericului care se retrăgeau grăbite pe lângă ea, lunecând îmbietor din umbră în umbră. Când se simţi iar puternică, încrezătoare şi dominatoare, li se adresă protejaţilor ei rămaşi la Casa Nopţii, şi care-i aparţinea ei.

— Bucuraţi-vă, novici şi vampiri! Apariţia lui Nyx în această noapte e un semn de bunăvoinţă. Zeiţa a vorbit despre alegeri, daruri şi căi de urmat în viaţă. Din păcate, am văzut că Zoey şi prietenii ei au ales o cale care-i îndepărtează de noi şi, prin urmare, şi de Nyx. Cu toate astea, vom face faţă acestei încercări şi vom merge mai departe, înălţând rugi către Zeiţa noastră milostivă pentru ca acei novici rătăciţi să aleagă să revină la noi. Neferet citi îndoiala în ochii unora dintre ascultători. Cu o mişcare abia vizibilă, îşi flutură degetele, îndreptându-şi vârfurile lungi şi roşii ale unghiilor ascuţite spre cei sceptici, spre cei negativişti. Întunericul răspunse, ţintindu-i, punând stăpânire pe ei şi rătăcindu-le minţile cu tresăriri de durere, îndoială şi teamă, ce păreau a veni de nicăieri.

— Să ne retragem acum cu toţii în încăperile noastre izolate şi să aprindem o lumânare de culoarea elementului care ne este mai apropiat. Cred că Nyx va auzi aceste rugăciuni canalizate cu

ajutorul elementelor şi ne va alina în aceste vremuri de suferinţă şi de conflict.

— Neferet, cum rămâne cu trupul novicelui? N-ar trebui să continuăm priveghiul? întrebă Dragon Lankford.

Avu grijă ca vocea să nu-i trădeze dispreţul:

— Maestre al Sabiei, ai făcut bine că mi-ai amintit. Aceia dintre voi care i-aţi adus omagiu lui Jack cu ajutorul lumânărilor roşii să le aruncaţi pe rug la plecare. Războinicii Fii ai lui Erebus vor continua priveghiul sărmanului novice pe tot restul nopţii. Îîn felul ăsta o să scap atât de puterea lumânărilor spiritului care vor fi înghiţite de flăcări, cât şi de prezenţa supărătoare a unui număr prea mare de Războinici, gândi Neferet.

— Cum ţi-e voia, Preoteasă, răspunse Dragon cu o plecăciune.

Abia dacă se obosi să-i arunce o privire.

— Acum trebuie să mă izolez. Cred că mesajul pe care mi l-a adresat Nyx avea mai multe sensuri. O parte din el s-a adresat în secret inimii mele şi m-a pus pe gânduri. E timpul să mă rog şi să meditez.

— Mesajul lui Nyx te-a neliniştit?

Neferet se pregătea deja să se îndepărteze de rugul funerar, când fu oprită de vocea Lenobiei. Trebuia să-mi închipui că nu a rămas pentru că a căzut în cursă, recunoscu în gând Neferet. A rămas ca să mă facă să devin, la rândul meu, victimă.

Neferet o privi pe Stăpâna Cailor. Cu o scurtă mişcare din deget, trimise Întunericul asupra ei şi fu surprinsă să vadă că Lenobia privea în jur ca şi când chiar ar fi văzut tentaculele flămânde.

— Da, m-a tulburat într-adevăr ceea ce mi-a spus Nyx, spuse tăios Neferet, atrăgând din nou atenţia tuturor. Mi-am dat seama că Zeiţa îşi face griji mari pentru această Casă a Nopţii. Aţi auzit că a vorbit despre o scindare a lumii noastre - ceea ce s-a şi întâmplat. Mă avertiza. Mi-aş fi dorit să am mijloacele necesare pentru a împiedica aşa ceva.

— Dar l-a iertat pe Rephaim. N-am fi putut...

— Într-adevăr, Zeiţa a iertat-o pe acea creatură. Oare asta înseamnă că trebuie să o tolerăm în mijlocul nostru? Plină de graţie, făcu o mişcare cu braţul spre Dragon Lankford, care rămăsese lângă rugul novicelui, cu o înfăţişare jalnică. Acest Fiu al lui Erebus a făcut o alegere înţeleaptă. Din păcate, prea mulţi tineri novici au fost abătuţi din calea lor de Zoey, de Stevie Rae

şi de lumea lor întinată. Aşa cum Nyx însăşi a spus în seara asta, iertarea este un dar care trebuie dobândit. De dragul lui Zoey, să sperăm că ea se va bucura şi pe mai departe de bunăvoinţa Zeiţei, deşi după faptele săvârşite, mă tem pentru ea. În timp ce toată lumea privea când la ea, când la imaginea vrednică de milă oferită de Maestrul Sabiei, Neferet mângâia aerul, atrăgând din umbre tot mai multe tentacule ale Întunericului. Apoi, cu o mişcare scurtă, le aruncă spre mulţime, înăbuşindu-şi un zâmbet plin de mulţumire când îi ajunseră la urechi gemetele şi suspinele nedumerite şi îndurerate ale celor prezenţi. Plecaţi - mergeţi în camerele voastre, rugaţi-vă şi odihniţi-vă. Noaptea asta a fost pentru toţi mult prea istovitoare. Vă las acum şi, aşa cum a spus Zeiţa, fiţi binecuvântaţi.

Neferet plecă din mijlocul curţii, şoptind străvechii forţe care o înconjura:

— O să fie acolo! O să mă aştepte! Îşi adună puterea, până ce se simţi complet pătrunsă de ea, pulsând în acelaşi ritm cu întunericul, apoi i se abandonă, lăsându-l să-i ridice noul trup nemuritor şi să o ducă pe aripile nevăzute ale morţii, durerii şi disperării.

Înainte însă de a ajunge la hotelul Mayo şi la luxosul penthouse unde ea ştia, era absolut sigură că avea să o aştepte Kalona, Neferet înregistra o transformare majoră a forţei care o transporta.

Mai întâi, simţi răceala. Neferet nu ştiu exact dacă ea fusese cea care poruncise forţelor să se retragă, ca să se poată opri din drum, ori poate acea răceală le îngheţase; oricum, se trezi aruncată drept în mijlocul intersecţiei dintre Peoria şi 11th Street. Tsi Sgili se ridică şi privi înjur, încercând să se orienteze. Atenţia îi fu atrasă de cimitirul aflat la stânga, nu doar pentru că adăpostea rămăşiţele putrezite ale muritorilor, ceea ce o amuza. Simţi însă că dintr-acolo se apropia ceva. Dintr-o mişcare, Neferet apucă un tentacul al Întunericului care tocmai se retrăgea, se prinse de el şi-l obligă să o treacă peste gardul cu zăbrele de fier care înconjura cimitirul.

Orice-ar fi fost, simţea cum se îndrepta spre ea şi cum o chema, astfel că Neferet începu să alerge, gonind ca o stafie printre pietrele de mormânt şi printre monumentele în ruină care le aduceau atâta alinare muritorilor. Ajunse, în sfârşit, în partea centrală a cimitirului: aici, se întâlneau patru alei pavate

ce formau un cerc în mijlocul căruia flutura drapelul american, singurul loc iluminat din cimitir, în afară de el.

Bineînţeles că Neferet îl recunoscu. Zărise şi altădată taurul alb preţ de câteva secunde, însă niciodată acesta nu i se arătase în întregime.

Neferet rămase mută în faţa perfecţiunii lui. Avea pielea de un alb luminos. Strălucea ca o perlă desăvârşită - fascinantă, ademenitoare, irezistibilă. Îşi îndepărtă cămaşa dată de Stark şi se dezgoli în faţa privirii întunecate şi pătrunzătoare a taurului. Apoi, Neferet îngenunche cu eleganţă.

Te-ai dezgolit în faţa lui Nyx. Iar acum în faţa mea? Eşti aşa de libertină, Regină Tsi Sgili?

— Nu m-am dezgolit în faţa ei. Mai presus de oricine, tu trebuie să ştii asta. Drumul meu s-a despărţit de cel al Zeiţei. Nu mai sunt muritoare şi nu doresc să mai fiu supusa vreunei alte femei.

Uriaşul taur alb înaintă, făcând pământul să se cutremure sub copitele lui despicate. Nu-i atinse cu botul pielea delicată, însă îi inspiră parfumul, apoi dădu drumul aerului rece care o învălui pe Neferet, mângâindu-i ungherele cele mai sensibile şi trezindu-i plăcerile cele mai tainice.

Prin urmare, în loc să fii supusa unei zeiţe, preferi să alergi după un nemuritor căzut? Neferet privi în ochii negri şi adânci ai taurului.

— Kalona nu reprezintă nimic pentru mine. Mă duceam la el ca să mă răzbun pentru jurământul pe care l-a încălcat. E dreptul meu.

— Nu a încălcat nimic. Nu l-am legat prin nici un jurământ. Sufletul lui Kalona nu mai e complet nemuritor pe de-a-ntregul - a făcut greşeala să dea o parte din el.

— Chiar aşa? Ce interesant... La aflarea veştii, trupul lui Neferet fremătă de emoţie.

Văd că încă eşti îndrăgostită de ideea de-a te folosi de el.

Neferet îşi ridică bărbia şi-şi dădu pe spate părul castaniu şi lung.

— Nu sunt îndrăgostită de Kalona. Vreau doar să-i exploatez şi să-i folosesc puterile.

Eşti cu adevărat o creatură măreaţă şi nemiloasă. Taurul scoase limba. Linse pielea dezgolită a lui Neferet, căreia durerea adâncă îi tăie răsuflarea, iar trupul i se înfioră de plăcere. De

mai bine de un veac n-am mai avut un urmaş aşa de entuziast. Ideea mi se pare extrem de atrăgătoare.

Neferet rămase îngenuncheată în faţa lui. Încet, cu blândeţe, întinse mâna şi-l atinse. Avea pielea rece ca gheaţa, dar lucioasă ca apa.

Neferet simţi un fior de nerăbdare. Ah, îi răsună în minte vocea lui şi îi pătrunse în suflet, forţa acesteia dându-i o stare de ameţeală, uitasem ce surprinzătoare poate fi atingerea, când nu e forţată. Sunt rare momentele în care sunt surprins, aşa că doresc să-ţi întorc o astfel de favoare.

— Aş accepta cu bunăvoinţă orice favor pe care doreşte să mi-l facă Întunericul.

În minte îi răsunară chicotelile şirete ale taurului.

Da, chiar cred că sunt dispus să-ţi ofer un dar.

— Un dar? întrebă ea cu răsuflarea tăiată, încântată de modul ironic în care cuvintele Întunericului întrupat le reflectau exact pe cele ale lui Nyx. Ce anume?

Ţi-ar face plăcere să afli că aş putea crea o Făptură care să-i ia locul lui Kalona? Ai putea să-i porunceşti - să o foloseşti ca pe o armă absolută.

— Ar fi puternică? întrebă Neferet cu respiraţia întretăiată.

Dacă sacrificiul este pe măsură, ar fi foarte puternică.

— Întunericului i-aş sacrifica orice sau pe oricine, spuse Neferet. Spune-mi ce doreşti pentru realizarea acestei creaturi şi-ţi voi da ce-mi ceri.

Pentru a crea Făptura, îmi trebuie sângele unei femei care are legături străvechi cu pământul, moştenite de la generaţii după generaţii de matriarhate. Cu cât femeia e mai puternică, mai pură şi mai bătrână, cu atât mai desăvârşită va fi Făptura.

— Muritoare sau vampir? întrebă Neferet.

Muritoare - sunt mai temeinic legate de pământ, căci trupurile li se întorc în ţărână mult mai curând decât cele ale vampirilor.

Neferet zâmbi.

— Ştiu precis cine ar putea fi jertfa perfectă. Dacă mă duci la ea în noaptea asta, îţi ofer sângele ei.

Ochii negri ai taurului avură o lucire care lui Neferet i se păru a fi încărcată de batjocură. Apoi, el îşi îndoi masivele picioare din faţă îndemnând-o să-i încalece spatele.

Sunt curios să văd ce-mi oferi, nemiloaso! Arată-mi despre ce jertfă e vorba.

— Vrei să mă urc în spatele tău?

Fără nici o ezitare, Neferet se ridică şi-l înconjură până ajunse într-o parte a spatelui neted şi lucios. Deşi el era îngenuncheat, avea să-i fie totuşi greu să-l încalece. Apoi, simţi fiorul familiar dat de puterea Întunericului. O ridică fără efort, iar ea se trezi călare pe spatele uriaş.

Imaginează-ţi în minte locul în care vrei să te duc - locul în care se găseşte jertfa despre care vorbeşti - şi te voi duce acolo.

Neferet se aplecă în faţă şi îşi încolăci braţele în jurul gâtului uriaş, în timp ce-şi imagină câmpuri de lavandă şi o căsuţă de ţară din piatră de Oklahoma, cu o prispă de lemn mare şi primitoare şi ferestre...

Linda Heffer

Deşi Lindei Heffer nu prea-i convenea să recunoască, în toţi aceşti ani, mama ei avusese dreptate.

— John Heffer e un su-li. Rostise cu voce tare echivalentul cherokee al cuvântului pierde-vară, cum îl poreclise mama ei din prima seară în care îl întâlnise. Mai e şi un nenorocit afemeiat şi mincinos - un nenorocit cu puşculiţa şi conturile goale, spuse ea cu un aer triumfător. Asta pentru că i le-am golit eu azi, după ce l-am prins cu secretara bisericii răstignită pe biroul lui!

Mâinile i se încleştară pe volanul maşinii lor marca Intrepid şi se lovi peste frunte când i se derulă din nou în minte scena aceea îngrozitoare. Se gândise că ar fi fost o surpriză plăcută să-i pregătească un prânz deosebit şi să i-l ducă la birou. John lucrase atât de des până târziu - făcuse atâtea ore suplimentare. Iar după tot programul ăla încărcat de la birou, mai făcea şi muncă voluntară la biserică... Linda strânse din buze.

Ei, măcar acum ştia cu ce fusese ocupat de fapt! Mai bine spus, cu cine!

Ar fi trebuit să-şi dea seama. Avusese toate indiciile - nu-i mai dădea atenţie, nu mai venea acasă, slăbise cinci kilograme, îşi albise până şi dinţii!

O să încerce să o facă să se întoarcă. Ştia că aşa avea să procedeze. Încercase până şi să o împiedice să fugă din birou, da' fusese cam greu să o alerge cu pantalonii în vine.

— Cel mai rău e că nu o să mă vrea înapoi pentru că mă iubeşte. O să mă vrea înapoi ca să nu fie pus într-o lumină proastă. Linda îşi muşcă buzele şi clipi cu putere, ca să nu plângă. Nu, recunoscu ea cu voce tare. Cel mai rău e că John nu m-a iubit niciodată. Voia doar să pară familistul perfect, aşa că avea nevoie de mine. Numai că familia noastră n-a fost nici pe departe perfectă - sau fericită. Mama a avut dreptate. Şi Zoey a avut dreptate.

Gândul la Zoey o făcu până la urmă să plângă. Lindei îi era dor de Zoey. Dintre cei trei copii, de Zoey fusese cea mai apropiată. Zâmbi printre lacrimi, amintindu-şi cum petreceau împreună sfârşituri de săptămână leneşe, în care se cuibăreau împreună pe canapea, mâncau o mulţime de prostii şi se uitau la filme din seria Stăpânul Inelelor sau Harry Potter, uneori chiar şi Războiul Stelelor. Cât trecuse oare de când nu mai făcuseră aşa ceva? Ani de zile. Oare va mai fi vreodată la fel? Linda scoase un suspin uşor. Cum să poată şti, acum, că Zoey e la Casa Nopţii?

Oare Zoey o să mai vrea să o vadă vreodată?

Nu şi-ar ierta niciodată dacă John i-ar da complet peste cap relaţia cu Zoey.

Ăsta era unul dintre motivele pentru care se urcase în maşină în toiul nopţii şi pornise spre casa mamei ei. Linda voia să aibă o discuţie cu mama ei despre Zoey - despre cum să-şi reînnoiască relaţia cu ea.

Linda mai dorea şi să caute sprijin în forţa mamei ei. Avea nevoie de ajutor pentru a rămâne fermă pe poziţii şi a nu-i permite lui John să o convingă să se împace.

Mai presus de toate, însă, Linda avea nevoie de mama ei. N-avea nici o importanţă că acum era o femeie în toată firea, cu copii. Mai avea încă nevoie de îmbrăţişarea mamei ei şi de vocea care să o asigure că totul avea să fie bine - şi că luase hotărârea cea bună.

Era atât de adâncită în gânduri, încât aproape uită să vireze spre casa mamei ei. Frână brusc şi coti exact la timp. Apoi încetini pentru ca maşina să nu derapeze pe drumul de ţară care ducea până la casa maică-sii, printre câmpuri de lavandă. Trecuse mai bine de un an de când fusese aici ultima dată, dar totul era neschimbat - iar Linda se bucură să constate asta. Îi dădea un sentiment de siguranţă şi de normalitate.

Lumina de pe prispa mamei era aprinsă, la fel şi lampa dinăuntru. Linda zâmbi în timp ce parcă maşina. Probabil era lampa de aramă din anii '20 în fomă de sirenă, la lumina căreia îi plăcea mamei ei să citească până noaptea târziu - doar că, pentru Sylvia Redbird, nu era târziu. Pentru ea, patru dimineaţa era devreme, tocmai bine ora de sculare.

Linda tocmai se pregătea să bată în geamul uşii când zări un bilet scris pe hârtie cu parfum de lavandă, care era prins de uşă. Mama îi dădea de ştire cu scrisul ei frumos:

Draga mea Linda, m-am gândit eu că s-ar putea să vii, dar nu ştiam sigur când urma să ajungi, aşa că am plecat să duc câteva bucăţi de săpun şi săculeţi la powwow-ul din Tahlequah. Mă întorc mâine. Te rog să te simţi ca acasă, ca de obicei. Sper să te mai găsesc la întoarcere.

Te iubesc.

Linda oftă. Intră în casă, încercând să nu se simtă dezamăgită şi supărată pe mama ei.

— De fapt nu e vina ei. Dacă nu aş fi încetat s-o mai vizitez, acum ar fi aici. Era obişnuită cu felul ciudat în care mama ei ştia când urma să o viziteze cineva. Se pare că radarul ei încă mai funcţiona.

Rămase o clipă în mijlocul camerei de zi, încercând să se hotărască ce să facă. Poate că trebuia să se întoarcă la Broken Arrow. Poate că John avea să o lase în pace o vreme - sau măcar cât să-i dea timp să-şi găsească un avocat şi să-i trimită actele de divorţ.

Numai că încălcase regula referitoare la dormitul în altă parte în timpul săptămânii, aşa că, acum, copiii erau la nişte prieteni. Prin urmare, nu avea motiv să se întoarcă. Linda oftă din nou şi, de data asta, inspiră şi aroma casei mamei ei: lavandă, vanilie şi salvie - arome adevărate din plante adevărate şi lumânări de soia făcute manual, complet diferite de odorizantele electrice pe care John insista să le folosească în loc de „lumânările alea pline de funingine şi de plantele alea urât mirositoare”. Asta o făcu să se hotărască. Linda intră în bucătăria mamei ei şi merse direct la raftul cu vinuri, mic, dar bine aprovizionat, de unde luă un vin roşu bun. Avea să bea toată sticla şi să citească unul dintre romanele de dragoste ale mamei, apoi să meargă împleticită până în camera de oaspeţi din pod şi să se distreze pe cinste. Mâine, mama ei urma să-i prepare un ceai dintr-un amestec de

ierburi ca s-o scape de mahmureală şi să o ajute să-şi facă ordine în viaţă - o viaţă în care nu mai exista John Heffer, dar exista, neapărat, Zoey.

— Ce nume caraghios, Heffer, spuse Linda pe când îşi turnă un pahar şi sorbi din vin pe îndelete. E primul lucru de care o să scap! Cerceta biblioteca mamei, încercând să se decidă dacă să citească ceva incitant de Kresley Cole, de Gena Showalter ori ultima carte de Jennifer Crusie, Poate de data asta. O alese pe ultima, datorită titlului, căci poate de data asta, urma să facă ce trebuie. Linda tocmai se instala în scaunul mamei, când auzi trei bătăi în uşă.

După părerea ei, era mult prea târziu pentru vizite, numai că, în casa mamei ei, nu ştiai la ce să te aştepţi, aşa că Linda merse şi deschise uşa.

În prag stătea o vampiriţă uluitor de frumoasă, oarecum cunoscută şi goală puşcă.

Capitolul 25
Neferet

— Tu nu eşti Sylvia Redbird. Neferet o privi cu dispreţ pe femeia ştearsă care deschisese uşa.

— Nu, sunt fiica ei, Linda. Deocamdată, mama nu-i acasă, spuse, privind neliniştită în jur.

Neferet îşi dădu seama când femeia văzu taurul alb, după expresia ei uluită şi chipul alb ca varul.

— Aaa! Ăla e... e... un... un taur! Pârjoleşte pământul? Repede! Repede! Intră înăuntru, la adăpost. O să vă dau un halat şi, pe urmă, o să chem poliţia animalelor sau jandarmii, sau pe cineva.

Neferet zâmbi şi întoarse capul ca să-l poată vedea şi ea pe taur. Stătea în mijlocul celui mai apropiat câmp de lavandă. Dacă n-ar fi ştiut care era, de fapt, realitatea, chiar c-ar fi părut că ardea totul în jurul lui.

Numai că Neferet ştia cum stăteau, de fapt, lucrurile.

— Nu arde câmpul; îl îngheaţă. Plantele veştejite par arse. De fapt, sunt îngheţate, spuse Neferet cu acelaşi ton nepăsător pe care-l folosea la orele de curs.

— Nu... nu am mai văzut niciodată un taur care să facă aşa ceva.

Neferet îi aruncă Lindei o privire întrebătoare.

— Ţi se pare a fi un taur obişnuit?

— Nu, şopti Linda. Apoi îşi drese vocea şi îi răspunse lui Neferet, făcând eforturi evidente să pară sigură pe ea:

— Scuză-mă. Nu prea înţeleg ce se petrece. Ne cunoaştem? Pot să te ajut cu ceva?

— N-ai nici un motiv să fii neliniştită sau îngrijorată. Sunt Neferet, Marea Preoteasă a Casei Nopţii din Tulsa, şi sper din tot sufletul să mă poţi ajuta. Mai întâi, spune-mi când crezi că revine mama ta. Neferet păstră un ton amabil, deşi era asaltată de tot felul de sentimente: furie, enervare şi un dulce fior de teamă.

— Aaa, de-aia îmi pari cunoscută. Zoey, fiica mea, e la şcoala aia.

— Da, o cunosc foarte bine pe Zoey. Neferet zâmbi blajin. Când spuneai că se întoarce mama ta?

— De-abia mâine. Să-i transmit un mesaj din partea dumneavoastră? Ăăă, doriţi poate un halat?

— Nici un mesaj şi nici un halat. Neferet renunţă la masca binevoitoare. Ridică mâna şi trase din umbrele din jur câteva tentacule ale Întunericului, apoi le trimise spre femeie, poruncind: legaţi-o şi aduceţi-o afară. Întrucât nu simţi nici o durere provocată de tăieturile care erau plata folosirii unor tentacule inferioare ale Întunericului, Neferet îi zâmbi uriaşului taur şi se apropie de el, dând din cap în semn de recunoştinţă pentru favoarea acordată.

— Îmi vei plăti mai târziu, nemiloaso, auzi în minte răspunsul lui. Neferet fu străbătută de un fior, în aşteptarea acelei clipe.

Apoi, gândurile îi fură întrerupte de ţipetele jalnice ale făpturii muritoare; privi peste umăr şi porunci sec:

— Faceţi-o să tacă! Nu suport tot zgomotul ăsta.

Ţipetele Lindei se opriră la fel de brusc precum începuseră. Neferet intră în tufele de lavandă îngheţată care se aflau în jurul fiarei, fără să ia în seamă frigul ce-i învăluia tălpile şi pielea ei dezgolită; merse direct spre capul masiv al animalului şi îşi trecu un deget de-a lungul cornului înainte de-a face o reverenţă plină de graţie. Când se ridică, îl privi direct în ochii întunecaţi şi spuse:

— Am găsit persoana care va fi jertfită.

Taurul aruncă o privire scurtă peste umărul ei.

Nu e o maică bătrână şi puternică. E o casnică penibilă a cărei

viaţă stă sub semnul slăbiciunii.

— E adevărat, însă mama ei e o înţeleaptă cherokee. Sângele ei curge în venele celei de-aici.

Diluat.

— Va fi bună de jertfă sau nu? O poţi folosi ca să creezi Făptura?

Pot, dar perfecţiunea Făpturii tale va fi pe măsura jertfei, iar femeia asta e departe de a fi perfectă.

— O să-i conferi însă puteri pe care să le pot folosi?

Da.

— Atunci dorinţa mea e să accepţi această jertfă. Nu o mai aştept pe mamă, când mă pot folosi chiar acum de fiică şi de acelaşi sânge.

Cum doreşti, nemiloaso. M-am cam săturat de povestea asta. Omoar-o repede şi-apoi să trecem la alte lucruri.

Neferet nu răspunse. Se întoarse şi se îndreptă spre femeie. Se comporta jalnic. Nici măcar nu se împotrivea. Nu făcea decât să suspine încet, în timp ce tentaculele Întunericului care o ţineau legată îi provocau crestături roşii peste gură, pe faţă şi pe întreg corpul.

— Am nevoie de o spadă. Acum. Neferet întinse mâna şi, în acelaşi moment, simţi durere şi răceală odată cu apariţia unui pumnal lung din obsidian. Cu o mişcare rapidă, Neferet spintecă gâtul Lindei. Privi cum ochii femeii se măreau, apoi se dădeau peste cap, pe măsură ce sângele i se scurgea din trup.

Adunaţi-l pe tot. Să nu se irosească nici o picătură.

La porunca taurului, tentaculele Întunericului se strânseră în jurul Lindei, i se prinseră de gât şi de alte părţi ale corpului din care curgea sânge şi începură să sugă. Fermecată, Neferet văzu că fiecare tentacul fremătător avea un tendon care ajungea până la taur, se contopea cu trupul lui şi îl hrănea cu sângele omenesc.

Taurul gemu de plăcere.

Când din femeie nu mai rămase decât învelişul, iar taurul vibra, îmbuibat, Neferet se abandonă complet Întunericului.

Heath

— Du-te în adâncime, Neal! Heath îşi încordă braţul şi ţinti

spre jucătorul aflat la primire îmbrăcat în maioul galben al echipei Golden Hurricane pe spatele căruia scria, mare, SWEENEY.

Sweeny prinse mingea, apoi fentă şi evită câţiva indivizi în echipament roşu şi bej de la OU, reuşind un touchdown.

— Da! Heath ridică pumnul, râzând şi strigând: Sweeney ar putea prinde şi-un ţânţar care-şi ia zborul de pe spatele unei muşte!

— Te distrezi, Heath Luck?

Când auzi vocea Zeiţei, Heath lăsă pumnul jos şi zâmbi oarecum vinovat.

— Ăăă, mda. E grozav aici. Mereu e câte un meci unde pot fi jucător în atac - la primire sunt jucători excelenţi, suporterii sunt minunaţi, iar când mă satur de fotbal, am lacul din apropiere. Geme de bibani, orice pescar profesionist ar înnebuni de plăcere.

— Dar cu fetele cum e? Nu văd majorete, şi nici femei pescar.

Zâmbetul lui Heath păli.

— Fete? Nu. Oricum, eu am una şi nu-i aici. Ştii asta, Nyx.

— Mă asiguram doar. Nyx avea un zâmbet luminos. Vrei să te aşezi ca să stăm puţin de vorbă?

— Desigur, răspunse Heath.

Nyx făcu un semn cu mâna şi reproducerea de modă veche a terenului de fotbal universitar dispăru pe dată. Brusc Heath se trezi în picioare lângă hăul unui imens canion, atât de adânc, încât râul care mugea pe fundul lui părea un simplu firicel argintiu. Soarele răsărea de cealaltă parte a prăpastiei, iar cerul era colorat în nuanţe de violet, roz şi albastru, ce anunţau o nouă zi frumoasă.

Privirea lui Heath fu atrasă de o mişcare în aer; zări sute, poate mii de globuri strălucitoare care cădeau în prăpastie.

I se păru că unele arătau ca nişte perle electrice, altele, ca nişte sfere din pietre preţioase, în timp ce altele aveau culori fluorescente atât de puternice, încât aproape că-l dureau ochii privindu-le.

— Maaamă! Ce grozav e aici! spuse cu mâna streaşină la ochi. Ce sunt alea?

— Spirite, răspunse Nyx.

— Pe cuvânt? Ca un fel de fantome?

— Cam aşa ceva. În general, ca tine sau ca ceilalţi, spuse Nyx

cu un zâmbet cald.

— Cam ciudat. Eu nu arăt deloc aşa. Eu arăt ca mine.

— Deocamdată, spuse Nyx.

Heath coborî privirea ca să se asigure că încă mai era el. Liniştit de ceea ce văzu, o privi iar pe Zeiţă.

— Trebuie să mă pregătesc să mă schimb?

— Numai tu hotărăşti asta, răspunse Nyx. Aşa cum se spune în lumea ta: o să-ţi cer ceva.

— Super! E tare de tot să te ceară o zeiţă.

Nyx se încruntă.

— Nu o să te cer, Heath.

— Aaa, ăăă, scuze. Heath simţi cum i se îmbujorează faţa. Frate, idiot mai era! Nu am vrut să par obraznic. Glumeam... Se poticni şi se opri, apoi îşi trecu mâna peste faţă. Când o privi iar pe Zeiţă, ea îi zâmbea pieziş. Prin urmare, continuă el, uşurat că nu fusese trăsnit de vreun fulger. Ce anume vrei să-mi ceri?

— Minunat. Mă bucur că-mi acorzi toată atenţia. Îţi cer următorul lucru: alege.

Heath clipi.

— Să aleg? Între ce anume?

— Sunt încântată că întrebi, spuse Nyx cu o uşoară undă de sarcasm în vocea ei divină. O să-ţi dau ocazia să alegi între trei variante de viitor. Dar înainte de-a le auzi, trebuie să ştii că, odată aleasă o cale, urmarea nu este hotărâtă - ci numai alegerea ta. Ceea ce se întâmplă după aceea ţine de şansă, de soartă şi de bogăţia sufletului tău.

— Bine, cred că am priceput. Fac o alegere, dar după aia o să mă cam descurc singur, nu-i aşa?

— Cu binecuvântarea mea, adăugă ea.

Heath zâmbi.

— Mda, sper.

Zeiţa nu-i zâmbi. Îl privi însă în ochi, iar el văzu că era extrem de serioasă.

— Îţi dau binecuvântarea mea, însă numai dacă vei găsi calea mea. Nu pot binecuvânta un viitor în care alegi Întunericul.

— De ce-aş face asta? Nu are nici o logică, spuse Heath.

— Ascultă-mă până la capăt, fiule, şi analizează alegerile pe care ţi le ofer; apoi, vei înţelege.

— Bine, răspunse el, deşi ceva în tonul ei îl făcu să simtă un nod în stomac.

— Varianta numărul unu e să rămâi în acest ţinut. Vei fi mulţumit, cum ai fost şi până acum. Vei hoinări la nesfârşit alături de toţi copiii mei veseli şi bucuroşi.

— Mulţumirea nu mă face fericit, spuse încet Heath. Oi fi eu sportiv, dar asta nu înseamnă că-s prost.

— Sigur că nu, răspunse Zeiţa. Alegerea numărul doi: îţi îndeplineşti menirea iniţială şi renaşti. Asta poate însemna că mai hoinăreşti pe-aici un veac sau chiar mai mult, dar, până la urmă, vei face saltul din hăul acesta şi te vei întoarce în ţinutul muritorilor, unde vei renaşte ca fiinţă omenească ce, în final, îşi va regăsi sufletul pereche.

— Zoey! Heath rosti cuvântul care-i preocupa mintea, întrebându-se de ce-i luase atâta timp să o facă. Ce se întâmplase cu el? De ce o uitase? De ce nu...

Mâna lui Nyx îi atinse uşor braţul.

— Nu te învinovăţi. Tărâmul de Dincolo poate fi ameţitor. Nu ţi-ai uitat cu adevărat dragostea - aşa ceva nu-i posibil. Doar i-ai dat voie copilului din tine să preia o vreme controlul, în cele din urmă, acesta i-ar fi făcut iar loc adultului şi ţi-ai fi amintit de Zoey şi de dragostea pentru ea. Aşa merg lucrurile, în condiţii normale. Numai că lumea de azi nu e una normală, tot aşa cum nici condiţiile nu sunt. Aşa că o să-i cer copilului din tine să crească un pic mai repede, dacă primeşti.

— Dacă asta are legătură cu Zo, accept.

— Atunci, ascultă-mă bine, Heath Luck. O poţi regăsi pe Zoey a ta dacă accepţi să renaşti ca muritor; ai promisiunea mea. Sunteţi destinaţi să fiţi împreună, fie ca vampiriţă şi perechea ei, fie ca vampiriţă şi consortul ei. Asta va fi realitatea, iar tu poţi să alegi ca această realitate să se împlinească în această viaţă.

— În cazul ăsta...

Fu redus la tăcere de mâna ei ridicată.

— Mai există o a treia cale. Chiar acum, în timp ce-ţi vorbesc, în lumea muritorilor au loc transformări şi inversări de roluri. Marea fantasmă a Întunericului, sub forma taurului alb, a căpătat un avantaj neaşteptat. Din acest motiv, nu mai există echilibru între bine şi rău.

— Nu poţi să intervii în forţă, ca să rezolvi situaţia?

— Aş putea face asta, dacă nu le-aş fi dat copiilor mei libertatea de-a alege.

— Ştii, uneori oamenii sunt nişte nătărăi şi trebuie să li se

spună ce să facă, spuse Heath.

Faţa lui Nyx rămase serioasă, însă ochii ei negri scânteiară.

— Dacă încep să-mi privez fiii şi fiicele de liberul-arbitru şi să le controlez deciziile, unde o să ajungem? Nu voi deveni oare un simplu păpuşar, iar copiii mei, nişte marionete?

Heath oftă.

— Probabil aşa e. Adică, eşti zeiţă, aşa că bănuiesc că ştii despre ce vorbeşti, dar mi se pare că astfel ar fi mai uşor.

— Rareori variantele mai uşoare sunt şi mai bune, spuse ea.

— Mda, ştiu. Şi nu-i deloc cum trebuie, răspunse Heath. Şi ce-i cu a treia alegere? Vrei să-mi spui că are de-a face cu binele şi cu răul?

— Da. Neferet a devenit nemuritoare, o creatură a Întunericului. În noaptea asta, s-a aliat cu răul aşa cum apare pe tărâmul muritorilor în forma lui cea mai pură, sub înfăţişarea taurului alb.

— Ştiu ce-i cu asta. Am văzut ceva asemănător încercând să ne facă rău când am murit prima oară.

Nyx dădu din cap.

— Da, taurul alb a fost trezit de schimbările produse între bine şi rău în lumea muritorilor. Au trecut eternităţi de când n-a mai hălăduit între tărâmuri, aşa cum o face în prezent. Heath fu surprins să vadă că Zeiţa fu scuturată de un fior.

— Despre ce e vorba? Ce se întâmplă acolo?

— Lui Neferet i-a fost dăruită o Făptură, o creatură fără conţinut, un fel de golem, plăsmuită de Întuneric printr-un sacrificiu major, prin poftă trupească, lăcomie, ură şi durere. O creatură pe care ea o poate controla întru totul. Va fi arma ei absolută sau, cel puţin, ea asta îşi doreşte. Dacă sacrificiul ar fi fost perfect, Făptura ar fi fost arma perfectă a Întunericului, numai că această creatură are o slăbiciune. Aici intervine alegerea ta, Heath.

— Nu înţeleg, spuse Heath.

— Era menit ca Făptura să fie o maşinărie lipsită de suflet, însă, pentru că sacrificiul care i-a hrănit creaţia n-a mers chiar cum trebuie, am puterea s-o influenţez.

— Ca şi cum ar avea un călcâi al lui Ahile?

— Da, cam aşa ceva. Dacă ai alege această variantă, m-aş folosi de greşeala apărută atunci când a fost concepută creatura şi, profitând de această slăbiciune, aş introduce sufletul tău într-

o Făptură care, altminteri, este goală.

Heath clipi în timp ce încerca să înţeleagă grozăvia din cuvintele Zeiţei.

— O să mai ştiu că sunt eu?

— O să fii conştient doar de ceea ce ştiu sufletele renăscute - de esenţa cea mai pură a ceea ce eşti. Aceea nu dispare niciodată, indiferent prin câte vieţi ai trece. Nyx se opri, zâmbi, apoi adăugă: Desigur, dacă alegi asta, vei cunoaşte şi dragostea. Nici ea nu dispare niciodată. E doar înăbuşită, i se duce dorul sau e pusă deoparte pentru a se reîntoarce altă dată.

— Stai un pic. Creatura asta se află în lumea lui Zoey, chiar în clipa asta?

— Da, a fost concepută în noaptea asta, în lumea modernă a lui Zoey.

— De Neferet, vrăjmaşa lui Zo?

— Da.

— Prin urmare, Neferet o s-o folosească împotriva lui Zo a mea? Heath simţi că se înfurie rău de tot.

— Sunt convinsă că asta intenţionează, răspunse Nyx.

— Ha, pufni el. Cu mine înăuntru, poate încerca, dar n-o să ajungă prea departe.

— Înainte de a lua hotărârea finală, trebuie să înţelegi un lucru: nu o să ştii că eşti tu. Heath o să dispară. Va rămâne numai esenţa ta - nu şi amintirile tale. Vei locui într-o fiinţă creată pentru a distruge ceea ce iubeşti cel mai mult. E posibil să cedezi în faţa Întunericului.

— Una şi cu una fac două, Nyx: Zo are nevoie de mine?

— Da, răspunse Zeiţa.

— Atunci, aleg a treia variantă. Doresc să fiu introdus în Făptură, spuse Heath.

Nyx avu un zâmbet plin de bucurie.

— Sunt mândră de tine, fiule. Să ştii că te reîntorci în lumea modernă cu binecuvântarea mea absolută.

Din aerul din înalturi, Zeiţa culese un fuior care lui Heath i se păru a fi un fir de argint sclipitor, ce strălucea cu atâta putere şi era atât de frumos, încât i se tăie respiraţia. Făcu un cerc cu degetele, astfel că firul deveni un glob de mărimea unei monede de 25 de cenţi, care strălucea şi emana o lumină străveche, nemaivăzută, asemenea unei pietre de lună luminate din interior.

— Ce grozavă e! Ce este?

— Cea mai străveche magie! Apare foarte rar în lumea modernă; nu-i prea prieşte civilizaţia. Însă taurul alb a folosit magia străveche pentru a crea Făptura, prin urmare, se cade ca şi magia mea străveche să-şi facă apariţia.

Nyx continuă să vorbească, iar vocea ei căpătă o cadenţă ce părea să completeze şi să se îmbine cu frumuseţea globului.

Pentru a vedea în suflet o fereastră
Lumină şi Magie trimit să te-nsoţească
Fii puternic, viteaz, să faci o bună alegere
Deşi Întunericul urlă fără de-nţelegere
Să ştii că, de sus, eu mereu voi veghea
Şi mereu, pe veci, răspunsu-i dragostea!

Zeiţa aruncă spre el globul strălucitor care-l orbi cu lumina lui magică şi-l făcu să se tragă îndărăt, până când simţi că se prăvăleşte peste marginea hăului, într-o cădere fără oprire...

Capitolul 26
Neferet

Neferet simţea durere în tot corpul, însă nu-i păsa. Adevărul e că-i plăcea durerea. Trase adânc aer în piept, adunând în acelaşi timp rămăşiţele puterii taurului alb, care se prelingeau în umbrele adunate în licărirea zorilor de ziuă. Întunericul îi dădu forţă. Neferet nu luă în seamă sângele închegat ce-i acoperea pielea. Se ridică.

Taurul o lăsase pe balconul apartamentului ei. Kalona nu se afla înăuntru. Dar asta avea prea puţină importanţă pentru ea. Nu-l mai dorea pentru că, începând cu acea noapte, nu mai avea nevoie de el.

Neferet îşi întoarse faţa spre nord, direcţia care corespundea elementului pământ. Ridică braţele şi începu să-şi mişte degetele în aer, ţesând şi destrămând fire străvechi de magie şi de Întuneric. Apoi, cu o voce golită de orice sentiment, Neferet rosti descântecul aşa cum o învăţase taurul.

Din pământ şi sânge-ai fost creat

Un pact cu Întunericul eu am semnat
Plin de putere, doar vocea mea ţi-e pe-nţeles
Viaţa ta îmi aparţine; nu ai de ales
A taurului promisiune s-o-ndeplineşti pe dată
Şi pe vecie să te bucuri de cruda lui lumină-ntunecată!

Tsi Sgili aruncă drept în faţa ei infernul Întunericului care îi fremătase între degete. Acesta se lovi de podeaua de piatră a terasei, apoi, ca o coloană, ţâşni răsucindu-se, chircindu-se, transformându-se...

Vrăjită, Neferet privi cum Făptura căpăta formă, pe măsură ce corpul i se contura din coloana strălucitoare care-i amintea într-atât de pielea perlată a taurului alb. Într-un final, i se arătă - îi apăru în faţa ochilor chiar el. Neferet clătină din cap plină de uimire.

Era un tânăr desăvârşit, absolut încântător. Înalt, puternic, cu trup perfect. Pentru o persoană obişnuită, nimic din înfăţişarea lui n-ar fi trădat vreo legătură cu Întunericul. Pielea care îi acoperea muşchii puternici era netedă şi fără pată. Părul îi era lung şi des, în culoarea grâului de vară. Avea trăsături perfecte - înfăţişarea lui era fără de cusur.

— Îngenunchează, şi-ţi voi da un nume.

Imediat, Făptura îi ascultă porunca şi se lăsă într-un genunchi în faţa ei.

Neferet zâmbi şi puse o mână stropită de sânge pe părul lui blond şi mătăsos.

— Te voi numi Aurox, la fel ca pe taurii din străbuni.

— Prea bine, stăpână. Sunt Aurox, spuse Făptura.

Neferet izbucni în râs şi râse fără să-i pese că vocea îi era schimonosită de isterie şi de nebunie, fără să-i pese că Aurox rămăsese îngenuncheat pe terasa de piatră în aşteptarea ordinelor sau că, în timp ce se îndepărta, Făptura o privea cu ochi în care lucea o lumină străveche, nemaivăzută, ca cea a pietrelor de lună luminate din interior...

Zoey

— Mda, ştiu că Nyx l-a iertat şi l-a transformat într-un băiat. Oarecum, căci nu ştiu cum stau lucrurile în cazul tău, da' eu,

unul, nu mai cunosc nici un băiat care, ziua, devine pasăre. Stark părea foarte obosit, totuşi nu într-atât încât să nu-şi mai facă griji.

— Ăsta-i rezultatul tuturor faptelor rele pe care le-a făcut, i-am spus lui Stark în timp ce mă cuibăream lângă el şi mă străduiam să nu iau în seamă posterul cu Jessica Alba de pe perete. Eu şi Stark preluaserăm camera lui Dallas din tunelurile de sub depozit. Distrusesem stihiile, iar toţi ceilalţi făcuseră curăţenie cum trebuie. Încă mai aveam multe de aranjat, dar măcar acum era un loc în care se putea sta şi în care Neferet n-avea să mai calce.

— De acord, da' tot e ciudat că, până mai ieri, era fiul favorit al lui Kalona şi Imitator, spuse mai departe Stark.

— Nu te contrazic. Şi mie mi se pare ciudat, dar am încredere în Stevie Rae, iar ea îl iubeşte. Strâmbătura mea l-a făcut pe Stark să zâmbească. Chiar dinainte de a scăpa de ciocul şi de penele ălea. Pffiu! Trebuie s-o fac să-mi spună toată povestea. M-am oprit, căzută pe gânduri. Mă întreb ce s-o întâmpla între ei în clipa asta.

— Nu cine ştie ce. Tocmai a răsărit soarele. El e pasăre. Ce-a spus Stevie Rae, o să-l ţină într-o colivie?

L-am plesnit.

— Ştii foarte bine că n-a spus aşa ceva.

— Mie mi s-ar părea normal. Stark a căscat de i-au trosnit fălcile. Orice are de gând să facă, n-o să afli înainte de apusul soarelui.

— Ce e, băieţaş, a venit ora de culcare? l-am întrebat, zâmbindu-i.

— Băieţaş? Îţi arde de obrăznicii cu mine, fato?

— Obrăznicii? Am chicotit. Îhî, cum să nu.

— Vino-ncoace, femeie!

Stark a început să mă gâdile ca nebunul, iar eu am încercat să mă apăr trăgându-l de părul de pe braţe. A scâncit (ca o fetiţă), apoi totul s-a transformat într-o luptă corp la corp în care, în cele din urmă, am fost imobilizată.

— Te dai bătută? m-a întrebat Stark. Cu o mână mi-a ridicat braţele peste cap, ţinându-mă de încheieturi, iar respiraţia lui îmi gâdila urechea.

— Nici gând. Nu eşti stăpânul meu. M-am zbătut (în zadar). De acord, recunosc că nu prea m-am zbătut. Era lipit de mine şi

nu-mi făcea rău - de parcă mi-ar face Stark rău vreodată - era grozav şi-l iubeam. De fapt, mă port frumos cu tine. E de-ajuns să chem superputerile mele date de elemente, şi fundu' tău adorabil ar fi făcut arşice.

— Simpatic, zici? Crezi că am un fund adorabil?

— Poate, i-am răspuns, făcând eforturi să rămân serioasă. Asta nu înseamnă însă că nu pot să chem elementele ca să ţi-l facă praf.

— Să-ţi închid gura atunci, ca să nu le poţi chema, a răspuns.

Când a început să mă sărute, m-am gândit cât de ciudat şi de minunat era că un gest atât de simplu ca un sărut îmi crea toate acele stări. Buzele lui, lipite de-ale mele, erau moi şi atât de diferite de corpul lui musculos. Sărutările lui neîntrerupte m-au împiedicat să mă mai gândesc la cât de minunat era totul. Tot ce făceam era să simt: corpul lui, corpul meu, plăcerea noastră împărtăşită.

Aşa că nu prea mi-am dat seama că încă mă ţinea de încheieturi cu braţele imobilizate. Nu mi-am dat seama nici când mâna lui liberă s-a strecurat pe sub tricoul larg cu Superman pe care-l purtam ca pijama. Nici când mâna a trecut de sub tricou spre marginea chiloţilor. Am început să-mi dau seama numai când s-a schimbat felul în care mă săruta. Sărutările gingaşe şi prelungi au devenit pătimaşe. Prea pătimaşe. Ca şi cum, brusc, i s-ar fi făcut foame, iar eu eram hrana care-i potolea nesaţul.

Am încercat să-mi eliberez încheieturile, dar mâna lui mi le strângea cu putere.

Mi-am întors capul, iar buzele lui mi-au părăsit gura şi mi-au lăsat o urmă arzătoare pe gât. Încercam să mă adun - să-mi dau seama ce anume mă deranja atât de mult - când m-a muşcat. Cu putere.

Muşcătura nu era la fel ca înainte, ca prima oară când fuseserăm pe insula Skye. Atunci fusese vorba de ceva ce trăiserăm şi ne doriserăm împreună. Acum, el era dur şi posesiv, şi clar nu era vorba de ceva ce împărtăşeam amândoi.

— Au! Mi-am smuls încheieturile şi am reuşit să-mi eliberez o mână. L-am lovit în umeri. Stark, mă doare.

A gemut şi şi-a lipit trupul de-al meu, ca şi cum n-aş fi spus nimic sau nu l-aş fi împins. Din nou, i-am simţit dinţii pe piele şi, de data asta adunându-mi sentimentele şi forţa corpului, l-am împins mai tare şi i-am strigat: Vorbesc serios! Îmi faci rău!

S-a sprijinit într-un cot şi m-a privit în ochi. Preţ de-o clipă doar, am zărit în ochii lui ceva care m-a înfiorat. M-am tras într-o parte. Stark a clipit şi m-a privit uimit, apoi şocat de-a dreptul. Mi-a dat imediat drumul din strânsoare.

— La naiba! Îmi pare tare rău, Zoey! Of, iartă-mă! Ţi-am făcut vreun rău?

Îmi tot pipăia corpul, înnebunit, aşa că i-am dat peste mână, încruntată.

— Cum adică, dacă mi-ai făcut rău? Ce naiba ai? Ai fost mult prea dur.

Stark îşi trecu mâna peste faţă.

— Nu mi-am dat seama... nu ştiu de ce... S-a întrerupt, a inspirat adânc, apoi a continuat. Iartă-mă. N-am ştiut că-ţi fac rău.

— M-ai muşcat.

Şi-a şters iar faţa.

— Mda, pe moment aşa mi-a venit.

— M-a durut, am zis, frecându-mi gâtul.

— Ia să văd.

Mi-a dat mâna la o parte şi s-a uitat cu atenţie la gâtul meu.

— E doar puţin înroşit. S-a aplecat şi mi-a sărutat foarte uşor locul dureros, apoi a spus: n-am crezut că te muşc aşa de tare. Pe cuvânt, Z.

— Dar ai făcut-o, Stark. N-ai vrut nici să-mi dai drumul la mâini când te-am rugat.

Stark oftă lung.

— Bine, o să am grijă să nu se mai întâmple. Te doresc însă atât de tare şi mă exciţi atât de mult...

S-a oprit, aşa că i-am terminat eu fraza:

—... încât nu te poţi controla? Cum naiba vine asta?

— Nu! Nu-i vorba de asta! Zoey, nu se poate să crezi aşa ceva. Sunt Războinicul tău, Paznicul tău... eu sunt cel care te apără de cei care ţi-ar putea face rău.

— Intri şi tu în categoria asta? am întrebat.

M-a privit lung în ochi. În ochii lui atât de cunoscuţi am întrezărit confuzie, tristeţe şi dragoste - multă dragoste.

— Şi eu. Chiar crezi că aş putea să-ţi fac rău?

Am oftat. De ce naiba făceam atâta caz? Îl luase valul, de acord, mă apucase de încheieturi, mă muşcase şi nu reacţionase exact în clipa în care-i spusesem eu. Doar e băiat. Cum era

zicătoarea aia? Trebuie să-i iei pe bărbaţi aşa cum sunt.

— Zău aşa, Zoey, nu aş îngădui nimănui să te rănească. Am făcut legământ, şi-apoi te iubesc şi...

— Bine, bine, gata! Mi-am pus degetul pe buzele lui şi l-am redus la tăcere. Nu, nu cred că ai îngădui cuiva să-mi facă rău. Eşti obosit. A răsărit soarele. A fost o zi groaznică. Hai să dormim şi să ne învoim că nu vor mai fi alte muşcături.

— În ceea ce mă priveşte, e o idee bună. Stark şi-a deschis braţele. Vrei să vii lângă mine?

Am dat din cap şi l-am îmbrăţişat. Atingerea lui era firească: puternică şi sigură, dar foarte, foarte blândă.

— Am tot avut probleme cu somnul, a spus şovăielnic, după ce m-a sărutat pe creştet.

— Ştiu... doar am dormit lângă tine. E uşor de observat. L-am sărutat pe umăr.

— N-ai de gând să mă mai întrebi dacă vreau să merg la terapie cu Dragon Lankford?

— A rămas. N-a vrut să plece de la Casa Nopţii împreună cu noi, am răspuns.

— Nici unul dintre profesori nu a vrut. A rămas şi Lenobia, şi ştii doar că ne susţine din plin.

— Da, dar nu poate părăsi caii, iar aici chiar nu avem cum să-i aducem, am spus. Dragon s-a schimbat. Eu aşa îl percep. Nu vrea să-l ierte pe Rephaim, nici măcar după ce Nyx i-a spus clar că ar trebui s-o facă.

I-am simţit mişcările de încuviinţare din cap.

— Asta n-a fost bine. Totuşi, să ştii că nici mie nu mi-ar veni să iert pe cineva care te-ar omorî.

— Ar fi ca şi cum eu l-aş ierta pe Kalona pentru moartea lui Heath, am spus încet.

Stark m-a tras mai aproape.

— Ai putea face asta?

— Nu ştiu. Zău că nu ştiu... Am ezitat şi m-am poticnit.

Mi-a dat un ghiont.

— Hai, mie poţi să-mi spui.

Mi-am împletit degetele cu ale lui şi am răspuns:

— În Tărâmul de Dincolo, când tu, ăăă, erai mort - abia dacă am putut rosti cuvântul, apoi am spus repede - era şi Nyx acolo...

— Ştiu, mi-ai spus. L-a obligat pe Kalona să-şi plătească

datoria pentru moartea lui Heath şi să mă readucă la viaţă.

— Da, dar ce nu ţi-am spus e că, în faţa lui Nyx, Kalona s-a fâstâcit de tot. A întrebat-o dacă avea de gând să-l ierte vreodată.

— Ce-a răspuns Zeiţa?

— I-a spus să o întrebe din nou dacă va fi vreodată demn de iertarea ei. De fapt, a fost cam la fel ca azi-noapte, când i s-a adresat lui Neferet.

Stark a pufnit cu dispreţ.

— Ăsta nu-i un semn bun pentru Neferet, şi nici pentru Kalona.

— Mie-mi spui? Ce vreau să zic e că nu mă dau eu drept zeiţă, dar răspunsul meu cu privire la iertarea lui Kalona e cam la fel cu cel al lui Nyx referitor la el şi la Neferet. Cred că iertarea adevărată e un dar care trebuie dobândit de cineva; nici nu trebuie să-mi fac griji că ar veni Kalona să-mi ceară să-l iert, poate doar în cazul în care ar fi demn să-şi merite iertarea. Aşa ceva oricum n-o să se întâmple.

— Totuşi, l-a eliberat pe Rephaim azi-noapte. Simţeam în glasul lui Stark sentimentele contradictorii. Le înţelegeam. Le aveam şi eu.

— M-am tot gândit la asta. Cred că are ceva de câştigat din eliberarea lui Rephaim. Numai aşa îmi pot explica gestul lui Kalona, am spus.

— Asta înseamnă că trebuie să fim cu ochii pe Rephaim, a spus Stark. O să-i spui lui Stevie Rae?

— Da, dar ea îl iubeşte, am răspuns.

A dat iar din cap.

— Iar când iubeşti pe cineva, îl vezi altfel decât este de fapt.

M-am tras înapoi, doar atât cât să-i pot arunca Acea Privire.

— Spui asta din experienţă?

— Nu, nu, nu, a spus iute şi mi-a aruncat un zâmbet obosit, dar încă trufaş. Nu din experienţă, ci ca urmare a lucrurilor observate. Stark m-a tras uşor spre el, iar eu m-am ghemuit iar lângă el. E vremea să dormim. Aşterne-ţi capul pe pernă, femeie, şi lasă-mi câteva clipe de odihnă.

— Pe bune, e înfiorător cât de mult semeni cu Seoras. L-am privit pe Stark şi-am clătinat din cap. Dacă-ţi laşi o barbă de ţap colilie ca a lui, o să te dau afară.

Stark şi-a frecat bărbia cu o mână, părând că ia în calcul acea

idee.

— Nu poţi să mă dai afară. M-am legat să te slujesc pe viaţă.

— N-o să te mai sărut.

— Barba nu-i pentru mine, fetiţo. A zâmbit.

I-am răspuns tot cu un zâmbet şi m-am socotit tare bucuroasă că „se legase pe viaţă”, sperând din tot sufletul că asta însemna că avea „slujba” de foarte multă vreme.

— Ce zici de ideea asta: tu adormi, iar eu mai stau puţin trează? I-am luat faţa în palme. În noaptea asta o să păzesc eu Paznicul.

— Mulţumesc, a spus, pe un ton mult mai serios decât mă aşteptam. Te iubesc, Zoey Redbird.

— Şi eu te iubesc, James Stark.

Stark a întors capul şi mi-a sărutat interiorul palmei şi tatuajele complicate pe care mi le lăsase Zeiţa. Când a închis ochii şi a început să se relaxeze, i-am mângâiat părul castaniu şi des, întrebându-mă o clipă dacă şi când oare o să mai adauge Nyx ceva la tatuajele mele incredibile. Îmi dăduse Semne, le luase înapoi - sau, cel puţin, asta spuseseră prietenii mei că se întâmplase când sufletul meu fusese în Tărâmul de Dincolo -, apoi Nyx mi le înapoiase când revenisem în trup. Poate că acum se terminase cu asta - poate că nu aveam să mai obţin altele. Încercam să-mi dau seama dacă era un lucru bun sau rău, dar pleoapele mi-au devenit prea grele şi nu le mai puteam ţine deschise. M-am gândit să închid ochii doar câteva clipe. Stark era adâncit în somn, aşa că nu avea să conteze prea mult...

*

Tare ciudate mai sunt şi visele. Visam că zburam ca Superman - ştiţi voi, cu braţele întinse în faţă, ca şi cum m-ar fi călăuzit, iar în cap auzeam muzica din filmele alea vechi şi grozave cu Superman, cel interpretat de senzaţionalul Christopher Reeve. Apoi, totul s-a schimbat.

Muzicii i-a luat locul vocea mamei mele.

— Sunt moartă, a spus.

Imediat s-a auzit vocea lui Nyx care i-a răspuns:

— Da, Linda, aşa e.

Am simţit un nod în stomac. E un vis. E doar un vis foarte urât!

Pleacă-ţi privirea, copila mea. E important să fii martoră. Când am auzit în minte şoaptele Zeiţei, am ştiut că realitatea îşi făcuse loc pe Tărâmul viselor.

N-am vrut. N-am vrut nici în ruptul capului, dar mi-am plecat privirea.

Dedesubt, se afla ceea ce, după mine, trebuia să fie intrarea pe Tărâmul lui Nyx. Era imensul întuneric în care sărisem ca să-mi readuc spiritul în trup. Apoi, mai era o arcadă de piatră sculptată, clădită peste pământ bătătorit, iar de cealaltă parte a ei, se întindea dumbrava fermecată a lui Nyx, care începea de la etericul copac al dorinţelor, o variantă mai mare a celui în care eu şi Stark ne legaserăm dorinţele împreună, în acea minunată zi de pe insula Skye.

Exact sub arcada ce deschidea Tărâmul de Dincolo se afla mama, în faţa lui Nyx.

— Mamă! am strigat, însă n-am obţinut vreo reacţie nici din partea Zeiţei, nici din partea mamei.

Fii martoră în tăcere, copila mea.

Aşa că am plutit pe deasupra lor şi le-am privit, cu lacrimi mute care-mi şiroiau pe faţă.

Mama o privea pe Zeiţă. Într-un târziu, a rostit cu voce mică şi speriată:

— Dumnezeu e femeie ori poate că păcatele m-au adus în Iad?

Nyx a zâmbit.

— Aici, grija noastră nu sunt păcatele trecutului. Aici, la mine, în Tărâmul de Dincolo, ne pasă de spiritul tău şi de esenţa pe care acesta o alege: Lumină ori Întuneric. E ceva foarte simplu.

Mama şi-a muşcat buzele o clipă, apoi a spus:

— Al meu ce poartă, Lumină sau Întuneric?

Zâmbetul lui Nyx a rămas acelaşi.

— Tu să-mi spui, Linda. Ce-ai ales?

Mi s-a strâns inima când am văzut cum mama începe să plângă.

— Până nu demult, cred că am fost mai mult de partea întunecată.

— E o mare diferenţă între a fi slab şi a fi rău, a spus Nyx.

Mama a dat din cap.

— Am fost slabă. Nu asta am vrut. Doar că viaţa mea a fost ca un bulgăre de zăpadă care se rostogoleşte la vale şi n-am mai

reuşit să scap de avalanşă. La final, însă, mi-am dat toată silinţa. De-aia eram la casa Mamei. Urma să redevin stăpână pe viaţa mea - să mă împac cu fata mea, Zoey. E... Mama s-a oprit. Când şi-a dat seama, a făcut ochii mari. Eşti Nyx, Zeiţa lui Zoey!

— Chiar eu sunt!

— Ooo! Atunci, Zoey o să fie aici într-o bună zi?

M-am cuprins cu braţele, emoţionată. M-a iubit. Mami m-a iubit cu-adevărat.

— O să fie, deşi sper ca asta să se întâmple peste foarte, foarte mulţi ani.

Mama a întrebat cu şovăire:

— Pot să intru s-o aştept?

— Poţi. Nyx şi-a desfăcut larg braţele şi a rostit solemn: Fii binevenită în Tărâmul de Dincolo, Linda Redbird. Lasă în urmă durerea, regretele şi înfrângerile şi ia cu tine doar dragostea. Mereu dragostea.

Apoi, mama şi Nyx au dispărut într-o explozie de lumini strălucitoare. M-am trezit, întinsă pe marginea patului, cu braţele strânse în jurul meu şi cu lacrimi pe obraji.

Stark s-a trezit imediat.

— Ce e? S-a aplecat peste mine şi m-a luat în braţe.

— M-mama. A-a murit, am suspinat. Chiar m-a iubit.

— Sigur că te-a iubit, Z., sigur că te-a iubit.

Am □chis ochii □i l-am l□at pe Stark s□ m□ aline, iar eu am pl□s p□□ ce lacrimile au sp□at durerea, regretele □i □fr□gerile, pentru a nu l□a □ urm□ dec□ dragostea. Mereu dragostea.